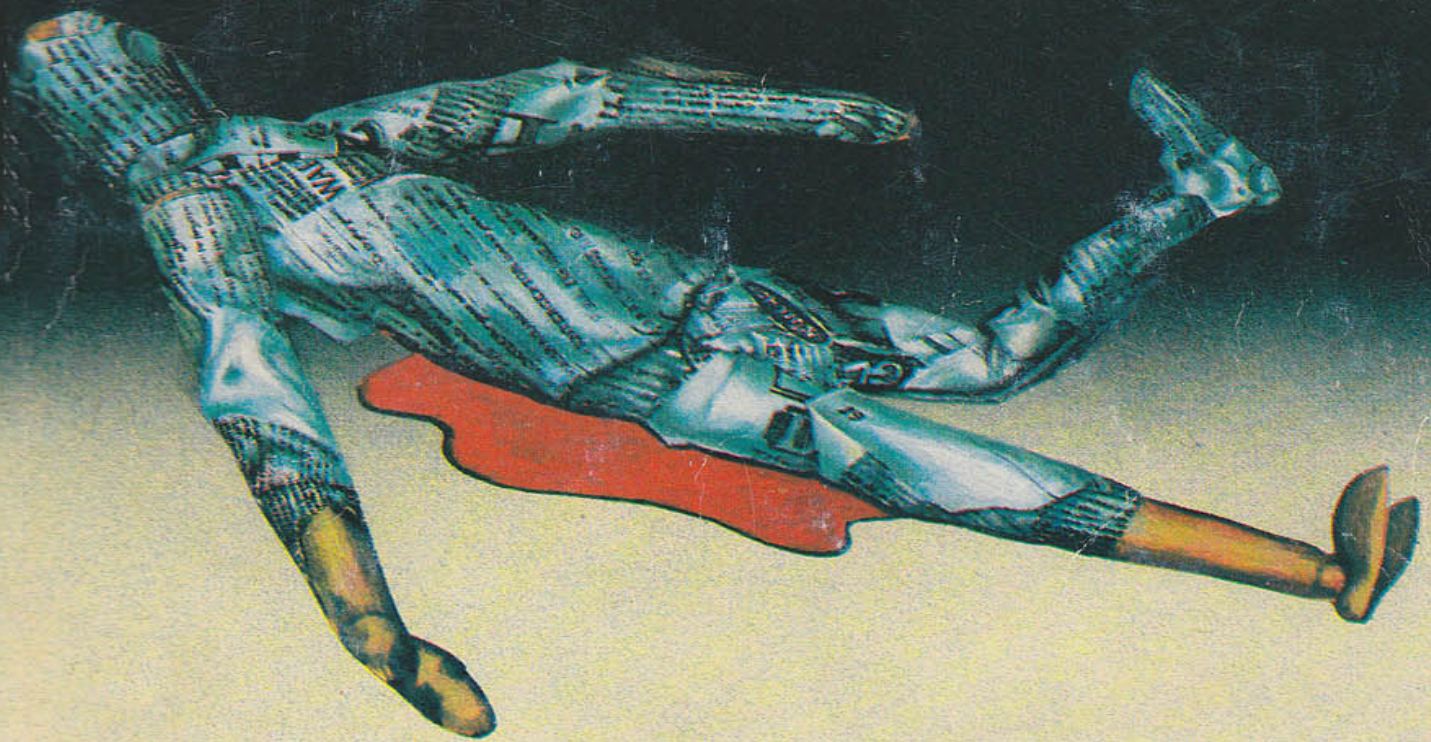

АТАТА КРИСТИ

СЛУЧАИТЕ НА
ПАРКЪР ПАИД

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАИТЕ НА ПАРКЪР ПАЙН

Превод: Ангелина Василева

chitanka.info

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Всяка сутрин тази обява се появява във вестник „Таймс“. Някои читатели не ѝ обръщат внимание, други се подхилват, но се намират и такива, които се отбиват в скромната кантора на господин Паркър Пайн, за да доверят на най-необичайния в света детектив своите заплетени и интригуващи истории.

Агата Кристи е известна в целия свят като кралицата на криминалния роман. Продадени са повече от един милиард екземпляра от книгите ѝ на английски език и още един милиард в превод на 44 езика. Тя е един от най-издаваните и четени автори и само Библията и произведенията на Шекспир са продадени в по-големи количества от нейните романи. Авторка е на 78 криминални романа, 19 пиеси и 6 романа, написани под името Мери Уестмакот.

Агата Кристи е родена в Торки. Първият ѝ роман — „Загадката в Стайлз“ е написан към края на Първата световна война, в която тя участва като медицинска сестра. В него тя създава Поаро, малкия детектив-белгиец с яйцевидна глава, страстен привърженик на реда, както и на „сивите клетки“, който става един от най-популярните детективи след Шерлок Холмс. Романът е публикуван през 1920 година.

След като е писала средно по една книга на година, през 1926 Агата Кристи създава своя шедьовър „Убийството на Роджър Акройд“. Това е първото ѝ произведение, публикувано от Колинс, и поставя началото на едно сътрудничество между автор и издател, което продължава 50 години и дава живот на 70 книги. „Убийството на Роджър Акройд“ е и първият роман на писателката, който е поставен в театъра със заглавието „Алиби“ и се играе с голям успех в Уест Енд.

През 1971 г. Агата Кристи получава благородническа титла. Последните ѝ два издадени романа са „Завесата: Последния случай на Поаро“ — през 1975 г., и „Стаена смърт“ — през 1976 г., в който отново се срещаме с мис Марпъл, мила стара дама от Сейнт Мери

Мийд. И двата романа имат невероятен успех. Агата Кристи пише и популярна литература, включително и една автобиография и прекрасната книга „Ела и ми кажи как живееш“, в която разказва за експедициите, на които е била със своя съпруг, археолога сър Макс Малоун.

СЛУЧАЯТ СЪС СЪПРУГАТА НА СРЕДНА ВЪЗРАСТ

Чуха се четири изсумтявания, после възмутен глас попита защо ли по дяволите, всеки не си гледа работата, трясък от затръшнатата външна врата... и господин Пакингтън излезе, за да хване влака в девет без петнайсет. Госпожа Пакингтън остана сама на масата със закуската. Лицето ѝ беше зачервено, устните — свити, а единствената причина да не заплаче в този миг беше, че в последния момент гневът бе изместил мъката ѝ.

— Няма да търпя повече! — заяви тя. — Няма да търпя повече! — Остана за малко замислена, сетне проплака: — Малка мръсница! Отвратителна хитра лисица! Как е възможно Джордж да е такъв глупак!

Гневът отмина и мъката отново я обзе. В очите ѝ се появиха сълзи и бавно потекоха надолу. Надолу по бузите на една жена на средна възраст.

— Добре, казвам си, че няма да търпя, но всъщност какво мога да направя?

Изведнъж тя се почувства самотна, безпомощна и напълно отчаяна. Бавно вдигна сутрешния вестник и отново прочете обявата на първа страница.

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

— Абсурд — възкликна госпожа Пакингтън. — Пълен абсурд! — Но след като поразмисли, продължи: — Макар че бих могла да проверя...

Това обяснява защо в единадесет часа госпожа Пакингтън бе въведена в кабинета на господин Паркър Пайн. Чувстваше се малко

нервна.

Беше ѝ неловко по някакъв начин видът на господин Паркър Пайн ѝ подежда успокояващо. Беше едър, да не кажем дебел мъж. Главата му бе с величествени размери и бе започнала да олисява. Носеше очила с големи диоптри, зад които проблясваха малките му очички.

— Моля, седнете — покани я господин Пайн. — Идвате по повод на моята обява, нали? — допълни той, за да ѝ помогне.

— Да — отвърна госпожа Пакингтън и замълча.

— И не сте щастлива. — Господин Паркър Пайн говореше с бодър и предразполагащ глас. — Малко хора са щастливи. Настина ще се учудите, когато разберете колко малко хора са щастливи.

— Така ли? — За госпожа Пакингтън нямаше особено значение дали другите хора са щастливи или не.

— Разбирам, че това не ви интересува — продължи господин Паркър Пайн. — Но за мен този факт е много интересен. Виждате ли, в продължение на тридесет и пет години работата ми беше да събирам статистически данни в една държавна служба. Сега съм пенсионер и реших, че бих могъл да използвам натрупания опит по нов начин. Всичко е много просто. Нещастията може да се класифицира в пет основни групи. Не повече, уверявам ви! Щом веднъж установите причината за заболяването, лесно ще намерите и лекарство за него. Аз съм нещо като лекар. Най-напред лекарят поставя диагноза въз основа на страданието на пациента, след което препоръчва подходящо лечение. Има случаи, които не се лекуват. Ако е така, аз откровено заявявам, че не мога да направя нищо. Но ви уверявам, госпожа Пакингтън, че ако се заема с даден случай, излекуването е практически гарантирано.

„Възможно ли е? Или ми разправя втели-некипели? Може ли да му се вярва?“ — запита се госпожа Пакингтън, вперила в него поглед, изпълнен с надежда.

— Да снемем ли диагнозата на вашия случай? — попита я Паркър Пайн с усмивка. Облегна се назад на стола и допря пръстите на ръцете си. — Проблемът ви е свързан със съпруга ви. Имали сте, общо взето, щастлив съпружески живот. Според мен, той преуспява в бизнеса си. Струва ми се също, че в случая има замесена жена. Може би млада дама от кантората на съпруга ви.

— Една машинописка — поясни госпожа Пакингтън. — Отвратителна, нацапотена малка мръсница! С ярко червило, копринени чорапи и накъдрена коса! — Думите ѝ сякаш сами излетяха от устата ѝ.

Господин Пайн успокояващо каза:

— Без съмнение, съпругът ви твърди, че в това няма нищо лошо.

— Точно така казва!

— И защо тогава той да не се порадва на едно невинно приятелство с младата дама и да не внесе малко светлина и удоволствие в нейния сив живот? Бедното момиче няма почти никакви забавления... Вероятно той така ви обяснява отношението си към нея.

Госпожа Пакингтън енергично закима.

— Глупости! Пълни глупости! Той я разхожда по реката! Аз също обичам да се разхождам по реката, но от пет или шест години твърди, че това пречело на голфа му. Но заради *нея* се отказа от голфа!... Аз обичам да ходя на театър. Джордж винаги казва, че е много уморен, за да излизаме вечер. А сега нея я води на танци. Представяте ли си, *на танци!* И се прибира в три часа сутринта... А аз... аз...

— И съпругът ви, несъмнено, се оплаква, че всички жени са ревниви, страхотно ревниви, дори когато няма никаква причина за каквато и да било ревност?

Госпожа Пакингтън отново кимна.

— Точно така. А вие откъде го знаете? — попита остро тя.

— От статистиките — отвърна простичко господин Паркър Пайн.

— Чувствам се нещастна — изплака госпожа Пакингтън. — Винаги съм била добра съпруга на Джордж. В първите години от брака ни се съсипвах от работа. Помогнах му да си стъпи на краката. Никога не съм поглеждала друг мъж. Дрехите му са винаги закърпени и изгладени, готвя му хубаво, в къщата има ред. Водя домакинството икономично. Но сега, когато и ние най-сетне подредихме живота си и можем да му се радваме, когато бих могла да правя и да имам всичко онова, за което съм си мечтала... ето какво ми се случи! — Тя преглътна с усилие.

Господин Паркър Пайн се замисли.

— Уверявам ви, че разбирам прекрасно вашия случай.

— И... и ще можете ли да направите нещо? — попита почти шепнешком тя.

— Разбира се, уважаема госпожо. Има лек. Разбира се, че има лек за вашия случай!

— Какъв е той? — попита нетърпеливо тя, а очите ѝ се разшириха.

— Ще се оставите в ръцете ми — продължи спокойно и уверено домакинът — и ще платите такса двеста гвинеи.

— Двеста гвинеи!

— Точно толкова. Вие можете да си позволите тази цена, госпожо Пакингтън. Бихте платили такава сума, за да си направите операция. Щастието е точно толкова важно за човека, колкото и неговото здраве.

— Предполагам, че ще трябва да платя накрая?

— Тъкмо обратното — каза господин Паркър Пайн. — Ще ми платите предварително.

— Боя се, че не виждам как... — госпожа Пакингтън стана от стола.

— Как ще купите нещо, без да сте го видели предварително? — довърши вместо нея с развеселен глас той. — Може би наистина имате право. Парите са много, за да се рискува. Разбирате ли, просто ще трябва да ми се доверите. Ще трябва да платите и да направите опит. Моите условия са такива.

— Двеста гвинеи!

— Точно толкова. Двеста гвинеи. Това са много пари. Довиждане, госпожо Пакингтън. Съобщете ми, ако промените решението си. — Той стисна ръката ѝ, като продължаваше да се усмихва радушно.

Когато тя си тръгна той натисна звънеца на бюрото си. Появи се млада жена с очила и мрачно изражение.

— Открийте нова папка, госпожице Лемън. И кажете на Клод, че по всяка вероятност ще го повикам в скоро време.

— Нов клиент ли има?

— Нова клиентка. За сега се разколеба, но ще се върне отново. Може би още днес към четири часа. Открийте ѝ папка.

— Вариант А?

— Вариант А, разбира се. Много интересно, всеки човек си мисли, че неговият случай е единствен по рода си... И предупредете Клод. Кажете му да не бъде прекалено екстравагантен. Никакъв одеколон и да се подстриже късо.

В четири и четвърт госпожа Пакингтън влезе отново в кабинета на господин Паркър Пайн. Извади чекова книжка написа чек и му го подаде. Разбира се получи разписка.

— А сега какво? — взря се дамата с надежда в господин Паркър Пайн.

— Ами сега — усмихна ѝ се той, — сега вие ще си отидете у дома. Утре сутрин с първата поща ще получите инструкциите, които ще се радвам да изпълните.

Госпожа Пакингтън се прибра вкъщи, изпълнена с приятно очакване. Господин Пакингтън се върна с намерение да се отбранява, готов да отстоява позицията си, ако се повтори сутрешната сцена. Но с облекчение установи, че съпругата му не беше в настроение да воюва. Стори му се необичайно замислена.

Джордж слушаше радио и се питаше дали онова мило дете Нанси ще му позволи да ѝ подари кожено палто. Тя бе горда и той добре го знаеше. Не би желал да я обиди. Но тя се оплакваше от студа... Палтенцето ѝ от туид изглеждаше евтино и не можеше да я предпази от студа. Да, но той би могъл да направи така, че тя да няма нищо против...

Помисли си, че двамата с Нанси трябва отново да излязат някоя вечер. Доставяше му удоволствие да води момичето в скъпи ресторанти. Тя беше необичайно хубава... И го харесваше. Уверяваше го, че изобщо не ѝ изглежда стар...

Джордж вдигна очи и улови погледа на жена си. Изведнъж се почувства виновен и това го подразни. „Боже, каква тесногръда и подозрителна жена е станала Мария! Завижда ми дори за късчето щастие...“ — каза си той.

Спря радиото и си легна.

Две от писмата, които госпожа Пакингтън получи на следващата сутрин не бе очаквала. Едното беше бланка потвърждаваща записано на нейно име посещение при известна козметичка. Второто беше за

запазен час при моден шивач. Третото писмо беше от господин Паркър Пайн, който молеше за честта да я придружи на обяд в хотел „Риц“ същия ден.

Господин Пакингтън спомена между другото, че може би няма да се прибере за вечеря, тъй като щял да се види с някакъв човек по работа. Съпругата му само кимна разсеяно и той излезе, поздравявайки се с успешното избягване на бурята.

Козметичката беше изумена. Какво занемаряване! „Защо така, мадам?“ Още преди години е трябвало да започне да полага грижи за лицето си. Но за щастие и сега не било фатално късно, увери тя госпожа Пакингтън.

Върху лицето ѝ бяха приложени редица процедури. Стискаха го, мачкаха го, почистиха го на водна баня. След това положиха специална маска. Намазаха го с крем. Напудриха го. И след няколко последни майсторски щрихи ѝ подадоха огледало. „Мисля, че сега *наистина* изглеждам подмладена“ — каза си тя.

Посещението при модния шивач беше не по-малко вълнуващо. Госпожа Пакингтън си тръгна оттам с чувството, че е елегантна и модна, в крак с времето.

В един и половина тя се яви на уречената среща в „Риц“. Там вече я очакваше господин Паркър Пайн, безупречно облечен и излъчващ спокойствие и увереност.

— Очарователна сте — заяви той, като я огледа с поглед на познавач. — Позволих си да поръчам за вас коктейл „Уайт лейди“.

Госпожа Пакингтън, не бе свикнала да пие коктейли, но не отказа питието. Докато отпиваше от възбуждащата течност, тя слушаше своя доброжелателен наставник.

— Госпожо Пакингтън — започна господин Паркър Пайн, — трябва да стреснем вашия съпруг. Разбирате ли, вие трябва да го стреснете! За да ви помогна, ще ви запозная с един мой млад приятел. Днес ще обядвате с него.

В този момент се появи един млад мъж, който вървеше през салона и се оглеждаше. Съзря господин Паркър Пайн и се запъти грациозно към тяхната маса.

— Господин Клод Лътъръл, госпожа Пакингтън — представи ги един на друг господин Паркър Пайн.

Господин Клод Лътъръл изглеждаше около тридесетгодишен. Беше елегантен, непринуден, безупречно облечен и изключително красив.

— Очарован съм да се запозная с вас — промълви той.

Три минути по-късно госпожа Пакингтън седеше срещу своя нов покровител на маса за двама.

Отначало тя се стесняваше, но господин Лътъръл скоро я накара да се отпусне. Познаваше добре Париж и бе прекарал доста време на Ривиерата. Попита дали госпожа Пакингтън обича да танцува. Тя отвърна, че обича, но напоследък ѝ се случва рядко, тъй като господин Пакингтън не желае да излизат вечер.

— Но той не може да е толкова жесток, че да ви държи затворена вкъщи! — Клод Лътъръл се усмихна и разкри ред блестящи бели зъби. — Жените днес не понасят мъжката ревност.

Госпожа Пакингтън едва не каза, че в случая не става въпрос за ревност. Думите замряха на устата ѝ. Все пак не беше лошо той да остане с такова впечатление.

Клод Лътъръл ѝ разказа с въодушевление за нощните клубове. Решиха на следващата вечер двамата да посетят известното заведение „По-малкият архангел“.

Госпожа Пакингтън беше малко притеснена как да съобщи на съпруга си. „На Джордж навярно ще му се стори необичайно и много смешно“ — помисли си тя. Но се оказа, че притесненията ѝ са били напразни. На закуска тя беше много нервна и не посмя да му каже, а в два часа следобед ѝ съобщиха по телефона, че господин Пакингтън ще вечеря в града.

Вечерта се оказа много приятна. В моминските си години госпожа Пакингтън бе добра танцьорка и бързо усвои модерните стъпки под умелото ръководство на Клод Лътъръл. Той ѝ направи комплимент за роклята и прическата ѝ. (Същия ден ѝ бяха запазили час при моден фризьор.) На сбогуване той целуна ръката ѝ по особено вълнуващ начин. Госпожа Пакингтън не бе прекарвала толкова приятна вечер от години.

Последваха десет зашеметяващи дни. Тя обядваше и вечеряше в скъпи ресторанти, ходеше на следобедни чайове и се носеше в ритъма на тангото и съвременните танци. Вече знаеше всичко за тъжното детство на Клод. Беше изслушала историята за жестоките

обстоятелства, при които се разорил баща му. Разбра за трагичната любов на Клод и огорчението му от жените.

На единадесетата вечер отидоха да танцуват в „Червения адмирал“. Госпожа Пакингтън съзря своята половинка, преди той да я забележи. Джордж беше с младата дама от кантората му. Двете двойки се оказаха заедно на дансинга.

— Здравей, Джордж — поздрави го весело тя, когато въртележката на танца доближи орбитите им.

Стана ѝ забавно как лицето на съпруга ѝ доби първо червен, а после направо морав цвят от изненада. Усети, че удивлението му бе примесено с чувство за вина.

Почувства се господарка на положението и от това ѝ стана още по-забавно. Бедничкият застаряващ Джордж! Дебел, плешив и как тромаво подскача! Той танцуваше в стил от преди двадесет години! Май страшно му се иска да бъде млад... А горкото момиче, което танцува с него, се преструва, че го харесва. На лицето ѝ, положено на рамото му, бе изписан израз на отегчение, но той не можеше да го види.

„Аз съм в много по-завидно положение“ — каза си със задоволство госпожа Пакингтън. Тя вдигна поглед към съвършения Клод, който тактично мълчеше. Разбираше я прекрасно. Изобщо не се подражни, както би реагирал един съпруг след дълъг брачен живот.

Отново го погледна. Очите им се срещнаха. Клод се усмихна. Красивите му тъмни очи, толкова меланхолични и романтични, се взираха нежно в нейните.

— Ще танцуваме ли? — прошепна той.

И те продължиха да танцуват. Беше невероятно хубаво!

Усещаше, че Джордж ги следи с поглед. Идеята беше точно такава, да накара Джордж да я ревнува, припомни си тя. Но сега ѝ се стори, че е било толкова отдавна! Вече не желаше Джордж да я ревнува. Това щеше да го разстрои... Защо да се разстройва горкият човек? Всички наоколо са толкова щастливи...

Господин Пакингтън се прибра вкъщи цял час преди госпожа Пакингтън най-после да се завърне. Изглеждаше объркан и несигурен.

— Хъм — започна той, — значи, се прибра.

Госпожа Пакингтън захвърли вечерното наметало, за което този предобед бе дала четиридесет гвинеи.

— Да — усмихна се тя, — прибрах се.

Джордж се прокашля.

— Ъ-ъ-ъ... срещнахме се малко странно.

— Така ли?

— Аз... хъм... реших да направя една добрина и да изведа някъде това момиче. Тя има много проблеми вкъщи. Мислех си, ще направя една добрина... нали разбираш?

Госпожа Пакингтън кимна. Бедничкият стар Джордж! Как сковано подскачаше, как се горещеше и колко беше доволен от себе си...

— Кой беше онзи мъж с теб? Не го познавам, нали?

— Казва се Лътръл. Клод Лътръл.

— Ти откъде го познаваш?

— О, мисля, че някой ни запозна... — отвърна уклончиво госпожа Пакингтън.

— Доста ексцентрично е да ходиш на танци на твоята възраст. Не бива да се излагаш, скъпа.

Госпожа Пакингтън се усмихна. Беше настроена прекалено добре към целия свят, за да отговори на съпруга си така както заслужава.

— Промяната е хубаво нещо — каза мило тя.

— Знаеш ли, трябва да внимаваш. Тези платени партньори за танци са плъзнали навсякъде. Жените на средна възраст понякога стават за смях. Само те предупреждавам, скъпа. Не бих искал да направиш нещо неразумно.

— Намирам, че танците ми влияят добре — заяви госпожа Пакингтън.

— Хъм, да...

— Надявам се, че и ти си на същото мнение — продължи учтиво тя. — Най-важното е човек да се чувства щастлив, нали така? Спомням си, че ми го каза една сутрин преди десетина дни.

Съпругът ѝ я погледна остро, но в изражението на лицето ѝ нямаше и следа от сарказъм. Тя се прозя.

— Трябва да си лягам. Между другото, Джордж, напоследък съм станала доста разточителна. Ще получим няколко ужасно големи сметки. Но ти нямаш нищо против, нали?

— Сметки? — Господин Пакингтън не можеше да повярва на ушите си.

— Ами да. Сметки за дрехи. За масаж. От фризьора ми. Много екстравагантно от моя страна, но знам, че ти няма да имаш нищо против.

Тя тръгна по стълбата към спалнята. Господин Пакингтън остана с отворена уста. Мария се държа учудващо мило и не спомена нищо за срещата им тази вечер. Сякаш изобщо не я интересува. Странното бе, че изведнъж я е завладяла страстта да харчи пари. Мария — този образец на икономичността...

Жени! Джордж Пакингтън поклати глава. Братята на момичето напоследък започнаха да му искат пари. Е, той няма нищо против да им помогне малко. Но, дявол да го вземе, нещата не вървяха както трябва.

Господин Пакингтън въздъхна и на свой ред се отправи бавно по стълбите нагоре.

Понякога думите не предизвикват желаня ефект в момента на изричането им, но по-късно човек си спомня за тях. Едва на следващата сутрин някои от нещата, които господин Пакингтън каза, изникнаха в съзнанието на съпругата му.

Платени партньори за танци... жени на средна възраст... страхотно излагане...

Госпожа Пакингтън беше смела жена. Разгледа фактите такива, каквито са. Жиголо! Беше чела за тях във вестниците. Разбира се, знаеше и за щуротиите на жените на средна възраст.

Клод жиголо ли бе? Предполагаше, че е точно такъв. Но на жиголото обикновено се плаща, а досега Клод уреждаше сметките им. Да, но в действителност парите даваше господин Паркър Пайн, а не Клод, и то от нейните собствени двеста гвинеи.

Нима е изкуфяла глупачка на средна възраст? Дали Клод Лътъръл не ѝ се присмива зад гърба ѝ? При тази мисъл лицето ѝ пламна.

Е, и какво от това? Клод е жиголо, а тя изкуфяла глупачка на средна възраст. Навярно трябва да му направи някакъв подарък. Златна табакера, или нещо подобно...

Неочакван импулс я накара да отиде до магазина „Аспрей“. Избра табакера и я плати. Щеше да се срещне с Клод в „Кларидж“ за обяд.

Вече пиеха кафето, когато тя извади табакерата от чантата си.

— Един малък подарък — промърмори тя.

Той вдигна поглед и учудено сбърчи чело.

— За мен ли е?

— Да. Аз... аз се надявам, че ще ви хареса!

Ръката му покри табакерата и той ядно я плъзна по масата обратно към нея.

— Защо ми я давате? Няма да я приема! Вземете си я обратно! — ядоса се той. Черните му очи изпусаха гневни искри.

— Извинете ме — смути се тя и прибра табакерата в чантата си.

През този ден те се държаха доста сковано.

На следващата сутрин той ѝ се обади по телефона.

— Трябва да ви видя. Мога ли да ви посетя днес следобед?

Тя му отвърна, че ще го чака в три.

Когато пристигна изглеждаше много блед и напрегнат. Поздравиха се. Притеснението им беше още по-явно.

Внезапно той скочи и се изправи пред нея.

— Какво си мислите, че съм аз? Дойдох, за да ви задам този въпрос. Ние с вас сме приятели, нали? Да, приятели... Но все пак, вие си мислите, че аз съм... аз съм жиголо. Мъж, когото жените издържат. Платен партньор за танци. Това си мислите за мен, нали?

— Не, не!

Той не чу протестите ѝ. Беше съвсем пребледнял.

— Точно така си мислите! Е, добре, истина е! Дойдох, за да ви го кажа. Това е истината! Наредиха ми да ви водя по ресторанти, да ви забавлявам, да ви любя, да ви накарам да забравите съпруга си. Такава е моята работа. Отвратително, нали?

— Защо ми го казвате? — попита го тя.

— Защото приключих с това. Не мога да продължавам повече. Не и с вас. Вие сте различна. Вие сте жена, на която мога да вярвам, да ѝ се доверя, да я обожавам. Сега сигурно си мислите, че тези думи са също част от играта. — Той се приближи към нея. — Ще ви докажа, че не е така! Ще се махна. Ще го направя заради вас. Ще стана истински мъж! Вече няма да бъда такъв долен тип, какъвто бях досега.

Той внезапно я взе в прегръдките си. Устните му се впиха в нейните. Сетне я пусна и се отдръпна от нея.

— Сбогом... Бях негодник. Но кълна ви се, ще се променя. Помните ли, веднъж ми казахте, че обичате да четете колонката за лични обявления? Всяка година на днешния ден ще намирате там съобщение от мен, че ви помня и че се справям добре. Така ще разберете какво означавате за мен. И още нещо. Аз не взех вашия подарък, но искам вие да приемете моя. — Той свали от пръста си скромен златен пръстен с гравирани име и година на него. — Беше на майка ми... Искам вие да го носите. Сбогом!

Джордж Пакингтън се прибра рано. Намери жена си загледана с невиждащ поглед в камината. Поздрави го любезно, но разсеяно.

— Виж какво, Мария — започна неочаквано той. — Момичето ли е причината?

— Да, скъпи?

— Аз... аз не съм искал да те разстройвам. Що се отнася до нея... между нас няма нищо.

— Знам. Реагирах глупаво. Можеш да се виждаш с нея, щом това те прави щастлив.

Думите ѝ би трябвало да го зарадват, но колкото и да е странно, те го подразниха. Какво удоволствие е за един мъж да излезе с момиче, когато собствената му съпруга го подтиква? По дяволите, не е почтено! Усещането, че живееш като бонвиван, че си силен мъж, който си играе с огъня се изпарява. Джордж Пакингтън изведнъж се почувства уморен и се спи, че и джоба му бе доста отънял. Това момиче се оказа голяма хитруша.

— Ако искаш можем да заминем за малко накъде, Мария? — предложи смирено той.

— О, няма значение. Тук ми е добре.

— Но аз искам да те заведа някъде. Можем да отидем на Ривиерата!

Госпожа Пакингтън му се усмихна разсеяно.

Бедничкият застаряващ Джордж! Тя си го обичаше. Беше толкова трогателен. Той нямаше вълнуващи изживявания скрити дълбоко в душата му, както бе при нея. Тя му се усмихна, този път по-нежно.

— Всъщност, ще е чудесно да отидем там, скъпи! — съгласи се тя.

Господин Паркър Пайн разговаряше с госпожица Лемън.

— Какви са разходите за забавленията?

— Сто и две лири, четиринайсет шилинга и шест пенса — отвърна госпожица Лемън.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Клод Лътъръл с мрачен вид.

— Добро утро, Клод — поздрави господин Паркър Пайн. — Добре ли приключи всичко?

— Предполагам, че да.

— А пръстенът? Между другото, какво име гравираха на него?

— Матилда — отговори печално Клод. — 1899 година.

— Отлично! А текстът на обявата?

— Sprawям се добре. Не съм ви забравил. Клод.

— Моля, запишете си го госпожице Лемън. За колонката „Лични обявления“. Трети ноември. Да видим разходите. Възлизат на сто и две лири, четиринайсет шилинга и шест пенса. И като включим сумата за обявата, според мен десет години ще са достатъчни, ни остава печалба от деветдесет и две лири, два шилинга и четири пенса. Не е зле. Съвсем не е зле.

Госпожица Лемън излезе.

— Виж какво — избухна Клод, — никак не ми харесва! Тази игра е мръсна!

— Скъпо мое момче!

— Мръсна игра! Тази жена е почтена и добра. Наговорих ѝ всички онези лъжи, напълних ѝ главата със съзлививи глупости... По дяволите, направо ми се повръща!

Господин Паркър Пайн нагласи очилата си и се взря в Клод сякаш той бе рядък екземпляр, предизвикващ научен интерес.

— Боже мили! — отбеляза сухо той. — Не си спомням досега съвестта ти да те е тревожила в твоята... хъм, забележителна кариера. Аферите ти на Ривиерата бяха доста безскрупулни. Особено когато се захвана с госпожа Хати Уест, съпругата на Краля на краставиците от Калифорния. Тогавя прояви забележителен търговски инстинкт и постъпи доста коравосърдечно.

— Така беше, но сега започвам да възприемам нещата по друг начин — продължи да негодува Клод. — Не, тази игра не е почтена!

Господин Паркър Пайн започна да му говори като директор на училище, който поучава своя любим ученик.

— Драги Клод, ти извърши едно достойно дело! Даде на една нещастница нещо, от което има нужда всяка жена — любовен романс.

Страстта разкъсва жената и я прави нещастна, докато романсът може да го поръсиш с лавандула и да го прибереш в скрина и да си поглеждаш от време на време през идните години. Познавам човешката природа, момчето ми, и мога да те уверя, че тази жена ще черпи сили от този романс в продължение на години. — Той се изкашля. — Ние изпълнихме задължението си към госпожа Пакингтън много добре.

— Въпреки това — промърмори Клод, — на мен не ми е приятно! — Той излезе от стаята.

Господин Паркър Пайн извади нова папка от чекмеджето. Написа върху нея следното: „Интересни терзания на съвестта в закоравял платен партньор за танци. Внимание: Да се проследи развитието на случая.“

СЛУЧАЯТ С НЕДОВОЛНИЯ ВОЕНЕН

Майор Уилбриъм спря пред кантората на господин Паркър Пайн, за да прочете отново обявата в сутрешния вестник, заради която бе дошъл тук. Беше съвсем проста:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Майорът си пое дълбоко дъх и смело бутна двукрилата врата, която водеше към кантората. Невзрачна на вид млада жена вдигна очи от пишещата машина и го изгледа въпросително.

— Господин Паркър Пайн? — попита майор Уилбриъм и се изчерви.

— Оттук, моля.

Той я последва в кабинета на господин Паркър Пайн, който му се усмихна любезно.

— Добро утро — поздрави го господин Паркър Пайн. — Моля заповядайте, седнете. А сега ми кажете какво бих могъл да направя за вас.

— Казвам се Уилбриъм — започна посетителят.

— Майор или полковник?

— Майор.

— Аха! И съвсем наскоро сте се завърнали от чужбина? В Индия ли бяхте или в Източна Африка?

— В Източна Африка.

— Чудесно място, предполагам. И така, отново сте си у дома, но не ви се нрави. Това ли е проблемът?

— Абсолютно прав сте. Макар че не разбирам откъде знаете...

Господин Паркър Пайн махна многозначително с ръка.

— Работа ми е да знам. Виждате ли, в продължение на тридесет и пет години се занимавах със събиране на статистически данни в една

държавна служба. Сега съм пенсионер и реших, че бих могъл да използвам натрупания опит по нов начин. Всичко е много просто. Нещастията може да се класифицира в пет основни групи. Не повече, повярвайте ми! Щом установите причината за заболяването, ще намерите и лекарство за него. Аз съм нещо като лекар. Най-напред лекарят поставя диагноза на пациента, след което препоръчва някакво лечение. Има случаи, които не се лекуват. Ако е така, аз откровено признавам, че не мога да направя нищо. Ако обаче се заема с даден случай, излекуването е практически гарантирано. Майор Уилбриъм, уверявам ви, че петдесет и шест процента от пенсионираните строители на империята, както ги наричам аз, са нещастни. Те сменят активния начин на живот, живот изпълнен с отговорности и постоянна потенциална опасност, и то с какво? С ограничени средства, мрачен климат и чувството, че са като риба на сухо.

— Всичко, което казвате, е точно така — съгласи се майорът. — Не понасям скуката. Скуката и неспирните клюки за най-дребните неща от ежедневието на селцето. Но какво мога да направя? Извън пенсията ми не разполагам с много пари. Имам хубава къща близо до Кобам. Не мога да си позволя да ходя на лов и на риболов. Не съм женен. Съседите ми са чудесни хора, но не ги интересува нищо друго, освен онова, което става на острова.

— Накратко казано, смятате живота си за еднообразен — заключи господин Паркър Пайн.

— Дяволски еднообразен.

— Искате да преживеете вълнения, дори може би опасност? — попита Паркър Пайн.

Военният сви рамене.

— Такива неща не съществуват в нашата страна. Тук се интересуват само от компотите...

— Моля да ме извините — каза сериозно господин Паркър Пайн, — но в случая грешите. В Лондон има достатъчно опасности и вълнения, само да знаете къде да ги потърсите. Видели сте единствено повърхността на спокойния и приятен живот в Англия. Но той има и друга страна. Ако желаете, мога да ви я покажа.

Майор Уилбриъм погледна замислено домакина. В него имаше нещо успокояващо. Беше едър, да не кажем дебел мъж. Главата му бе с величествени размери и бе започнала да олисява. Носеше очила с

големи диоптри, зад които проблясваха малките му очички. С целия си вид внушаваше сигурност.

— Но искам да ви предупредя — продължи господин Паркър Пайн, — че има елемент на риск.

Очите на военния светнаха.

— Това си е в реда на нещата! — възкликна той, след което направо запита: — А таксата ви каква е?

— Петдесет лири — заяви домакинът, — които се плащат предварително. Ако след един месец все още ви е скучно, ще ви върна парите.

Уилбриъм се замисли.

— Струва ми се справедливо — рече накрая той. — Съгласен съм. Ще ви дам чек още сега. — Написа го и му го подаде.

Господин Паркър Пайн натисна звънеца на бюрото си.

— Сега е един часът. Ще ви помоля да заведете една млада дама на обяд. — Вратата се отвори. — Маделин, скъпа, бих желал да те запозная с майор Уилбриъм, който ще те заведе на обяд.

Уилбриъм леко премигна, което не бе случайно. Девойката, която влезе в кабинета, беше чернокоса, с прекрасни очи и дълги черни мигли, свеж цвят на лицето, чувствени алени устни и замечтан израз на лицето. Изключително елегантните дрехи подчертаваха грациозните движения на тялото ѝ. Тя беше съвършена от главата до петите.

— Ъ-ъ-ъ... очарован съм — промърмори майор Уилбриъм.

— Госпожица де Сара — представи я господин Паркър Пайн.

— Приятно ми е — промълви Маделин де Сара.

— Записах си адреса ви — подчерта господин Паркър Пайн. — Утре сутринта ще получите инструкциите ми.

Майор Уилбриъм и прекрасната Маделин излязоха от кабинета.

Маделин се върна в три часа.

Господин Паркър Пайн вдигна поглед към нея.

— Е? — попита я той.

Маделин поклати глава.

— Уплаши се от мен — каза тя. — Помисли ме за жената-вамп.

— Това и сам го разбрах — отбеляза господин Паркър Пайн. — Изпълнихте ли указанията ми?

— Да. Съвсем свободно обсъждахме хората от съседните маси. Неговият тип е русокока, синеока, малко анемична и не много висока жена.

— Лесно е — рече господин Паркър Пайн. — Донесете ми вариант „Б“ и елате да видим с какво разполагаме в момента. — Прокара пръст по списъка, който му донесе момичето и се спря на едно име. — Фрида Клег. Да, мисля, че Фрида Клег ще свърши отлична работа. Ще трябва да се видя с госпожа Оливър.

На сутринта майор Уилбриъм получи бележка със следното съдържание:

Следващия понеделник в единадесет часа преди обяд отидете в Игълмаунт, улица „Фрайърс лейн“ в Хемпстед и потърсете господин Джоунс. Представете се като човек на компанията за превози „Туава“.

Подчинявайки се на нарежданията, в понеделник (който се случи официален празник) майор Уилбриъм се отправи към Игълмаунт, улица „Фрайърс лейн“. Той тръгна, но изобщо не стигна до там. Защото преди да открие адреса, се случи нещо.

Сякаш целият свят, мъже, жени и деца, пътуваха за Хемпстед. Тълпите увлякоха майор Уилбриъм и почти го задушиха в метрото. Едва успя да открие „Фрайърс лейн“.

Оказа се задънена и занемарена улица, с коловози от коли в калта. От двете ѝ страни имаше къщи с дворове пред тях. Къщите бяха големи и навярно помнеха по-добри дни, но сега изглеждаха запуснати.

Уилбриъм тръгна по улицата, като се взираше в полуизтритите табели на портите. Внезапно чу шум, който го накара да застане нащрек. Беше нещо като задавен, приглушен вик.

Викът се чу отново. Този път му прозвуча като думата „Помощ!“ . Идваше зад оградата на къщата, покрай която в момента минаваше.

Без да се подвоуми дори за миг, майор Уилбриъм блъсна разнебитената врата и се спусна безшумно по обраслата с бурени

пътека. В храстите една девойка се бореше, за да се изтръгне от ръцете на двама огромни негри. Тя се защитаваше храбро, като се извиваше, въртеше и риташе. Единият негр затискаше с ръка устата ѝ, въпреки яростните ѝ усилия да се освободи.

Заети с момичето, чернокожите не забелязаха приближаването на Уилбриъм. Разбраха, че е до тях по силното кроше, което накара негъра, притискащ устата на момичето, да отхвъркне назад и да се сгърчи. Изненадан, другият пусна девойката и се обърна към него. Уилбриъм беше готов да го посрещне. Юмрукът му изфуча отново, негрът се сви и се свлече на земята. Майорът се извърна, за да посрещне първия нападател, който се приближаваше откъм гърба му.

Това ги отказа от битката. Вторият се претърколи и седна на земята. После се изправи и хукна към портата. Приятелят му го последва. Уилбриъм се спусна след тях, но промени намерението си и се върна при девойката, която се бе облегла на едно дърво и тежко дишаше.

— О, благодаря ви! — успя да каже на пресекулки тя. — Беше ужасно...

Майор Уилбриъм най-послед видя кого бе спасил. Беше бледа, хубава девойка със сини очи, на около двадесет и една години.

— О, какво ли щеше да стане, ако не бяхте дошли! — възкликна задъхано тя.

— Вече всичко е наред — успокои я Уилбриъм. — Но все пак ми се струва, че ще е добре да се махнем оттук. Възможно е двете приятелчета да се върнат.

На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Не мисля, че биха се върнали. Особено след като така ги натупахте! О, бяхте направо великолепен!

Майорът се изчерви под топлината на нейния възхитен поглед.

— Няма нищо — измърмори малко неясно от вълнение той. — Как може да се случи подобно нещо посред бял ден! Може ли така да се обижда една дама? Вижте, ще можете ли да вървите, ако се хванете за ръката ми? Зная, че преживяхте ужасен шок.

— Вече съм добре — каза девойката, но въпреки това пое подадената ѝ ръка. Все още трепереше. Когато стигнаха до вратата тя се извърна и погледна къщата. — Нищо не разбирам — продължи тя. — Къщата е абсолютно празна.

— Да, в момента е празна — съгласи се майорът, като вдигна глава и погледна затворените с капаци прозорци. — Всичко наоколо имаше запуснат вид.

— И все пак това е точно „Уайтфрайърс“. — Тя посочи полуизтритата табела на портата. — Трябваше да дойда именно тук.

— Сега не бива да се вълнувате — посъветва я Уилбриъм. — Скоро ще можем да вземем такси. Ще отидем някъде да изпием по едно кафе.

Стигнаха края на уличката и излязоха на една по-оживена улица. За щастие пред една от къщите току-що спря такси. Уилбриъм му махна с ръка каза на шофьора къде да ги откара и двамата се качиха в колата.

— Не говорете — рече ѝ той. — Облегнете се назад и се отпуснете. Случи ви се нещо отвратително.

Тя му се усмихна с благодарност.

— Впрочем, ъ-ъ-ъ... казвам се Уилбриъм.

— Името ми е Клег, Фрида Клег.

Десет минути по-късно Фрида отпиваше от горещото кафе и се взираше с благоговение в своя спасител, който седеше на масата срещу нея.

— Всичко ми изглежда като насън — каза тя. — Един лош сън. — Раменете ѝ потрепериха — А съвсем доскоро си мечтаех да ми се случи нещо, каквото и да било. О, не обичам приключенията!

— Разкажете ми какво се случи.

— Боя се, че за да ви обясня всичко, ще се наложи да ви разкажа за себе си.

— Превъзходна тема за разговор — отбеляза Уилбриъм с лек поклон.

— Аз съм сираче. Баща ми, той беше морски капитан, почина, когато бях на осем години, а пък майка ми — преди три години. Работя в града. Чиновничка съм във „Вакуум газ कंपनी“. Една вечер миналата седмица, когато се прибрах в квартира си, ме очакваше един господин. Беше адвокат, някой си господин Рийд от Мелбърн. Държа се любезно и ми зададе няколко въпроса относно моето семейство. Обясни ми, че преди много години познавал баща ми. Всъщност, баща ми му бил възложил да се грижи за някои юридически въпроси от негово име. И тогава господинът ми съобщи целта на посещението си.

„Госпожице Крег — каза той, — имам причини да предполагам, че вие може да се облагодетелствате в резултат от финансова сделка, която баща ви сключи няколко години преди да умре.“ Разбира се, много се учудих. „Малко вероятно е да знаете нещо по този въпрос — продължи той. — Мисля, че Джон Клег изобщо не гледаше сериозно на тази сделка. Обаче тя най-неочаквано се осъществи. Боя се обаче, че вие ще можете да предявите претенции само ако притежавате някои документи. Те вероятно са били сред вещите на баща ви и много е възможно да ги е унищожил, защото е решил, че не са били важни. Пазите ли някои негови документи?“ Обясних, че майка ми пазеше някои неща, останали от баща ми, в един стар моряшки сандък. Бях прегледала внимателно всичко, но не бях открила нищо интересно, „Вие едва ли бихте могли да оцените важността на подобни документи“ — каза ми с усмивка той. Отидох до сандъка, извадих документите, които бяха останали и му ги дадох. Той ги прегледа, но каза, че е невъзможно от пръв поглед да се прецени дали имат отношение към сделката. Пожела да ги вземе със себе си и каза, че ще ми се обади, ако открие нещо. С вечерната поща в неделя получих от него писмо, в което ми предлагаше да отида в дома му, за да обсъдим нещата. Беше написал адреса: Уайтфрайърс, „Фрайърс лейн“, Хемпстед. Трябваше да бъда там в единадесет без четвърт тази сутрин. Малко закъснях, докато открия къщата. Влязох бързо през портата и тръгнах по пътеката, когато онези ужасни мъже изскочиха от храстите и се нахвърлиха върху мен. Нямах време дори да извикам. Единият запуши с ръка устата ми. Успях да извия главата си и да извикам за помощ. За късмет, вие ме чухте. Ако не бяхте вие... — Тя спря. Погледът ѝ беше по-красноречив от каквито и да било слова.

— Много се радвам, че се случих там. За Бога, как ми се ще да бях хванал двамата негодници... Предполагам, че не сте ги виждали преди?

Тя поклати глава.

— Какво означава това, според вас?

— Трудно е да се каже. Но поне едно е съвсем сигурно: сред документите на баща ви има нещо, което някой иска да вземе. Онзи човек, Рийд ви е разказал някаква измислена история, за да може да ги разгледа. Но онова, което е търсел, явно не е било сред тях.

— О! — възкликна Фрида. — Интересно. Когато се прибрах вкъщи в неделя, стори ми се, че някой е тършувал из вещите ми. Да ви кажа право, усъмних се, че хазайката е ровила в стаята ми просто от любопитство. Но сега...

— В такъв случай всичко е ясно. Някой се е вмъкнал в стаята ви, претърсил я е, но не е открил онова, което е търсил. Решил е, че вие знаете колко ценен е този документ и го носите в себе си. Затова е планирал нападението. Ако документът е бил у вас, той е щял да се сдобие с него. В противен случай е щял да ви отвлече и да се опита да ви накара да му кажете къде сте го скрили.

— Но какъв би могъл да е този документ? — проплака Фрида.

— Не зная. Но навярно му е много необходим, щом е готов да стигне до там, че да се опита да ви отвлече.

— Не е възможно!

— Хъм, не съм сигурен. Вашият баща е бил моряк. Пътувал е до далечни страни. Може да е попаднал на нещо, без да е подозирал колко е ценно.

— Наистина ли смятате така? — По бледите страни на девойката плъзна червенина от вълнение.

— Да, наистина. Въпросът е какво да правим сега? Предполагам, не желаете да отидете в полицията?

— О, не, моля ви!

— Радвам се, че мислите така. Не виждам с какво може да помогне полицията. Може да си навлечете само неприятности. Предлагам да ви заведем на обяд, след което да ви изпратя до квартирата, за да съм сигурен, че ще се приберете невредима. Сетне можем да потърсим документа. Разбирате ли, той трябва да е там някъде!

— Баща ми може да го е унищожил.

— Възможно е, разбира се. Но тези, които го търсят явно не са на такова мнение и това ни дава надежда.

— Как мислите, за какво би могло да се отнася? Някое заровено съкровище?

— По дяволите, защо пък не! — възкликна майор Уилбриъм. Момчешкото в него се разбуди и подскочи радостно от предположението. — А сега, госпожице Клег, да вървим да обядваме.

Обядът мина чудесно. Уилбриъм ѝ разказа за живота си в Източна Африка. Описа ѝ лова на слонове и от вълнение по гърба на девойката полазиха тръпки. Когато приключиха с обяда, той настоя да я отведе до дома ѝ с такси.

Нейната квартира беше близо до Нотинг Хил Гейт. Щом пристигнаха, Фрида проведе кратък разговор с хазяйката, сетне се върна, взе Уилбриъм и го отведе на втория етаж. Обитаваха мъничка спалня и всекидневна.

— Станало е точно така, както предположихме — съобщи му тя. — Един човек дошъл тук в понеделник сутринта, за да провери нещо във връзка с прокарването на нов електрически кабел. Казал на хазяйката, че в моята стая имало някаква повреда. Престоял тук известно време.

— Покажете ми сандъка на баща ви!

Фрида му показа обкован с месинг дървен сандък.

— Вижте! — Тя повдигна капака. — Празен е...

Военният кимна замислено.

— Не пазите ли на друго място документи?

— Сигурна съм, че не. Майка ми държеше всичко тук.

Уилбриъм разгледа внимателно вътрешността на сандъка. Неочаквано възкликна:

— Тук подплатата е срязана! — Той внимателно пъхна ръка и заопипва. Чу леко издайническо шумолене. — Нещо се е плъзнало през цепката и е попаднало под подплатата!

След минута той извади ръката си. Държеше къс хартия, сгънат няколко пъти. Разтвори го върху масата. Фрида надникна зад рамото му.

— Само знаци, от които нищо не може да се разбере! — измърмори разочаровано тя.

— Дявол да го вземе, написано е на суахили! — извика развълнувано майор Уилбриъм и поясни: — Суахили е източноафрикански диалект.

— Колко интересно! Ще можете ли да го прочетете?

— Предполагам. Но това е много странно! — Той отнесе листа при прозореца.

— Нещо важно ли е? — попита нетърпеливо Фрида.

Уилбриъм го прочете два пъти и се върна при нея.

— Е — каза той, като се засмя, — ето го вашето скрито съкровище!

— Скрито съкровище? *Не може да бъде!* Искате да кажете испанско злато, потънала галера или нещо подобно?

— Може би не чак толкова романтично. Но пак става дума за богатство. Този документ посочва къде се намира таен склад на слонова кост.

— Слонова кост! — удиви се девойката.

— Да, нали знаете, от слонове... Броят на слоновете, които човек може да убие се ограничава от закона. Някакъв ловец на слонове е нарушил този закон много сериозно. Властите са били по следите му и той складира слоновата кост на тайно място. Количеството е огромно и са дадени доста ясни указания как да се стигне до него. Вижте, двамата трябва да отидем и да го потърсим!

— Искате да кажете, че наистина става дума за много пари?

— Ще имате едно чудесно малко съкровище.

— Но как се е озовал този документ сред вещите на баща ми?

Уилбриъм сви рамене.

— Може би онзи човек е бил на смъртно легло или кой знае какво му се е случило. Може би го е написал на суахили за по-сигурно и го е дал на баща ви, който изглежда се е сприятелил с него. Баща ви не е могъл да го прочете и не му е придавал значение. Това са само мои предположения, но смея да твърдя, че навярно не са много далече от истината.

— Колко вълнуващо! — въздъхна Фрида.

— Въпросът е какво да правим с този ценен документ — продължи Уилбриъм. — Не ми се иска да го оставим тук. Те може да се върнат, за да го потърсят отново. Сигурно не бихте ми го поверили?

— Разбира се, че ще ви го поверя! Но... няма ли да е опасно за вас? — Тя се запъна от вълнение.

— Аз съм костелив орех — заяви мрачно Уилбриъм. — Не бива да се безпокоите за мен. — Той сгъна листа и го сложи в бележника си. — Мога ли да дойда да ви видя утре вечер? Дотогава ще съм измислил план за действие и ще съм намерил на картата ми описаните места. Кога се прибирате вкъщи?

— Към шест и половина.

— Решено! Ще поговорим и после ще ви заведем на вечеря. Трябва да го отпразнуваме! И така, до скоро! Ще се видим утре в шест и половина.

На следващия ден майор Уилбриъм пристигна точно в уречения час. Позвъни на входа и попита за госпожица Клег. Отвори му прислужницата.

— Госпожица Клег ли търсите? Тя не е вкъщи.

— О! — Уилбриъм не помоли да влезе и да я почака. — Ще дойда пак след малко — каза той.

Повъртя се известно време на отсрещния тротоар. Очакваше всеки миг да види как Фрида бърза към него. Минутите летяха. Стана седем без четвърт. Сетне седем. Седем и четвърт. Фрида все още я нямаше. Чувство на безпокойство обзе Уилбриъм. Върна се при къщата и отново позвъни.

— Вижте — каза той, — имах среща с госпожица Клег в шест и половина. Сигурни ли сте, че не е оставила... ъ-ъ-ъ... съобщение за мен?

— Вие майор Уилбриъм ли сте? — попита прислужницата.

— Да.

— Има бележка за вас. Донесоха я на ръка.

Драги майор Уилбриъм, случи се нещо много странно. Сега не мога да ви пиша подробности, но бихте ли се срещнали с мен в Уайтфрайърс? Елате там веднага, щом получите бележката.

Искрено ваша,

Фрида Клег

Уилбриъм свъси вежди и бързо размисли. Разсеяно извади от джоба си писмо. Беше до шивача му.

— Дали бихте могли да ми намерите една пощенска марка? — попита прислужницата той.

Само след минута тя се върна с марката. Уилбриъм ѝ плати един шилинг. След миг вече бързаше към метрото. Пусна писмото в една

пощенска кутия по пътя.

Бележката от Фрида го разтревожи много силно. Какво бе накарало девойката да се върне съвсем сама там, където се бе разиграла вчерашната зловеща сцена?

Поклати глава. Как е могла да постъпи толкова глупаво! Дали онзи Рийд се е появил отново? Успял ли е по някакъв начин да накара девойката да му се довери? Какво я е привлякло в Хемпстед?

Уилбриъм погледна часовника си. Беше почти седем и половина. Тя може би е разчитала, че той ще тръгне в шест и половина. Оттогава бе изминал цял час. Твърде много време. Поне да се бе сетила да намекне за какво става въпрос...

Писмото го озадачи. Неговият категоричен тон никак не беше характерен за Фрида Клег.

Когато Уилбриъм стигна на „Фрайърс лейн“ стана осем без десет. Здравчаваше се. Той огледа внимателно наоколо. Не се виждаше жива душа. Леко бутна паянтовата врата и тя се люшна безшумно на пантите си. Не се виждаше никой. Къщата беше тъмна. Тръгна предпазливо по пътеката, като наблюдаваше внимателно от двете страни. Не възнамеряваше да се остави да го изненадат.

Изведнъж спря. През един от капациите на прозорците за миг проблесна светлина. Къщата не беше празна. Вътре имаше някой.

Уилбриъм се промъкна безшумно между храстите покрай пътеката и мина зад къщата. Най-после откри онова, което търсеше. Един от прозорците на първия етаж не беше затворен. Водеше към някакъв килер. Той повдигна нагоре прозореца, запали фенерче (беше го купил от един магазин по пътя), освети помещението и скочи вътре.

Внимателно отвори вратата на килера. Не се чуваше никакъв звук. Отново освети с фенерчето. Нямаше никой и той влезе в кухнята. Пред нея имаше пет-шест стъпала и врата, която явно водеше към предната част на къщата.

Бутна я и се послуша. Никакъв шум. Промъкна се през нея и се озова във входното антре. Тишина. Вляво и вдясно имаше по една врата. Избра дясната, послуша се за миг, след което завъртя дръжката. Тя поддаде. Сантиметър по сантиметър отвори вратата и пристъпи вътре.

Отново освети с фенерчето. Стаята беше гола, без мебели.

В този момент той чу някакъв шум зад себе си, извърна се бързо, но... закъсня. Нещо се стовари върху главата му и той загуби съзнание...

Нямаше представа колко време бе изминало, когато дойде отново на себе си. Съзнанието му бавно се възвръщаше. Главата го болеше. Опита се да помръдне, но се оказа невъзможно. Беше завързан с въжета.

Спомни си веднага случилото се. Бяха го ударили по главата.

Слабата светлина на газова лампа, окачена високо на стената, му позволи да види, че се намира в малко килерче. Огледа наоколо и сърцето му подскочи от изненада. На метър от него лежеше Фрида, овързана във въжета както той самия. Очите ѝ бяха затворени, но под разтревожения му поглед тя ги отвори и въздъхна. Очите ѝ се спряха върху него и радостно просветнаха, когато го позна.

— И вие ли сте тук! — възкликна тя. — Какво се случи?

— Подведох се глупаво — отвърна Уилбриъм. — Скочих право в капана. Кажете ми, изпращали ли сте бележка, в която ме молите да се срещнем тук?

Тя се опули от изненада.

— Аз? Всъщност, вие ми изпратихте бележка!

— О, значи аз съм ви изпратил, така ли?

— Ами да. Получих я в службата. В нея ме молите да се срещнем тук, а не в квартирата ми.

— Използвали са един и същи трик и при двама ни — изръмжа той и ѝ разясни положението.

— Разбирам — рече Фрида. — Значи идеята е била...

— Да вземат онзи документ. Навярно са ни проследили вчера. Именно така са се добрали до мен.

— А... те взеха ли го? — попита Фрида.

— За съжаление, не мога да проверя. — Военният изгледа печално вързаните си ръце.

В този миг и двамата се смръзнаха. Чу се глас, който сякаш идваше някъде от празното пространство над тях.

— Да, благодаря ви — каза гласът. — Вече го взех и всичко е наред. Няма никаква грешка.

Невидимият глас ги накара да потреперят.

— Господин Рийд — прошепна Фрида.

— Рийд е едно от имената ми, уважаема госпожице — продължи гласът. — Но само едно от тях. Имам твърде много имена. Сега, за съжаление, трябва да ви кажа, че вие двамата се намесихте в моите планове, нещо, което аз никога не допускам. Знаете за тази къща и това е много лошо. Все още не сте съобщили на полицията, но бихте могли да го направите. Боя се, че не мога да ви повярвам, че ще мълчите. Сигурно ще ми обещаете, но обещанията рядко се спазват. Както виждате, тази къща ми е много полезна. Тя ми служи за разчистване на сметките. От нея няма излизане. От тук заминавате направо за... Съжالياвам, че се налага да си отидете толкова нелепо. Наистина жалко, но се налага — Гласът спря за миг и след това продължи отново: — Никакви кръвопролития. Ненавиждам кръвопролитията. Методът ми е прост и безболезнен. Е, аз трябва да вървя. Сбогом и на двама ви!

— Ей, я слушайте! — провикна се Уилбриъм. — Постъпете както искате с мен, но младата дама не е направила нищо лошо. Нищо! Няма да ви навреди, ако я пуснете да си отиде.

Не последва никакъв отговор.

В този миг Фрида изпищя:

— Вижте! Вода!

Уилбриъм се изви въпреки болката и проследи погледа ѝ. От една дупка близо до тавана започна да се стича вода.

Фрида се разплака истерично.

— Искат да ни удавят!

Пот ороси челото на Уилбриъм.

— Все още сме живи — заяви той. — Ще викаме за помощ! Сигурно някой ще ни чуе. Хайде, започваме да викаме двамата заедно!

Те закрепяха с пълни гърла. Накрая прегракнаха и млъкнаха.

— Боя се, че е безполезно — рече тъжно Уилбриъм. — Намираме се дълбоко под земята и предполагам, че вратите са уплътнени, за да не се чува. В края на краищата, ако можеха да ни чуят, този звяр сигурно щеше да ни запуши устата.

— О-о-о... — проплака Фрида. — Аз съм виновна! Аз ви въвлякох в това.

— Не се тревожете за мен, мило момиче. За вас се безпокоя. Аз и друг път съм бил на тясно и съм се измъквал. Не бива да губите кураж!

Ще ви спася! Имаме много време. При скоростта, с която тече водата, ще минат часове, преди да се случи най-лошото.

— Вие сте чудесен! — каза Фрида. — Никога не съм срещала мъж като вас, освен в романите.

— Глупости! Просто съм практичен. Сега трябва да разхлабя въжетата.

След четвърт час напъване и извиване, Уилбриъм със задоволство почувства, че въжетата около тялото му се разхлабват. Успя да наведе надолу главата си и да вдигне нагоре ръцете си, така че можа със зъби да развърже възлите.

Щом освободи ръцете си, другото беше въпрос на време. Все още вдървен, но свободен, той се надвеси над девойката. След минута тя също бе свободна.

До този момент водата стигаше само до глезените им.

— А сега — каза майорът, — да се махаме оттук.

До вратата на килерчето се стигаше по няколко стъпала. Той я огледа.

— С нея няма да имам затруднения — заяви той. — Слаба работа. Пантите няма да издържат. — Застана с гръб и я натисна с раменете си.

Дървото изпраща, чу се трясък и вратата излетя от пантите.

Зад нея имаше стълби. В края им се виждаше друга врата, много по-различна, от солидно дърво и укрепена с желязо.

— С тази ще е малко по-трудничко — отбеляза Уилбриъм. — Хей, имаме късмет! Вратата не е заключена!

Той я отвори, огледа следващото помещение и подкани девойката да го последва. Намираха се в коридора зад кухнята. След миг се отзоваха навън под звездите на улица „Фрайърс лейн“.

— О! — изхълца Фрида. — Колко ужасно бе всичко!

— Горката ми любима! — Той я взе в прегръдките си. — Държахте се невероятно смело! Фрида, ангел мой, би ли... искам да кажа, искаш ли... обичам те! Ще се омъжиш ли за мен?

Последва пауза, необходима и за двете страни, сетне майор Уилбриъм със смях каза:

— А най-важното е, че въпреки всичко ние притежаваме тайната на складираната слонова кост.

— Но те нали ни взеха...

Майорът се засмя отново.

— Точно това не успяха да направят! Знаеш ли, направих фалшиво копие на документа, а преди да дойда при теб снощи изпратих истинския с писмо до моя шивач! Сега те разполагат с фалшивия и... много им здраве! Знаеш ли какво ще направим двамата с теб, любима? Ще заминем за Източна Африка, за да прекараме там медения ни месец и да открием тайния склад със слонова кост!

Господин Паркър Пайн излезе от кантората си и се качи два етажа по-горе. В една стая на тавана седеше госпожа Оливър, известната авторка на криминални романи и член на екипа на господин Пайн.

Той почука на вратата и влезе. Госпожа Оливър седеше пред масата, върху която имаше пишеща машина, няколко тетрадки, разхвърляни недовършени ръкописи и голяма торба с ябълки.

— Чудесен сценарий, госпожа Оливър! — поздрави я сърдечно господин Паркър Пайн.

— Добре ли мина всичко? — попита тя. — Радвам се.

— Само онази част, с водата в килера... — започна господин Пайн. — Не мислите ли, че в бъдеще бихме могли да използваме нещо малко по-оригинално? — Предложението му бе изказано с подobaваща скромност.

Госпожа Оливър поклати глава и си взе ябълка от торбата.

— Не мисля, господин Пайн. Вижте, хората са свикнали да четат за такива неща. Наводнение в килера, отравяне с газ и прочие. Предварителното познание дава допълнително силно вълнение, когато такова нещо наистина се случи на даден човек. Читателите са консервативни, господин Пайн. Те си харесват старите, добре познати истории.

— Е, вие по-добре знаете — отстъпи господин Паркър Пайн, имайки предвид четиридесет и шестте успешни романа на авторката, всичките бестселъри в Англия и Америка, преведени на френски, немски, италиански, унгарски, фински, японски и етиопски. — Какви са разходите?

Госпожа Оливър придърпа един лист към себе си.

— Като цяло съвсем умерени. Двете чернилки, Пърси и Джери, поискаха съвсем малко. Младият Лоримър, той е актьор, се съгласи да изиграе ролята на господин Рийд за пет гвинеи. Речта в килера беше запис, разбира се.

— Къщата „Уайтфрайърс“ се оказа изключително полезна за моята работа — отбеляза господин Паркър Пайн. — Купих я на безценица, но до момента я използвах за сцена на единадесет вълнуващи драми.

— О, щях да забравя! — възкликна госпожа Оливър. — Надницата на Джони, още пет шилинга.

— Джони ли?

— Да, момчето, което изливаше с лейка водата през дупката на тавана.

— Аха. Между другото, откъде знаете суахили, госпожо Оливър?

— Не зная суахили.

— Разбирам. В такъв случай в Британския музей знаят суахили, така ли?

— Не. В информационното бюро „Делфридж“.

— Колко полезни са съвременните източници на информация — промърмори господин Паркър Пайн.

— Тревожи ме единствено това, че когато двамата млади отидат на онова място, няма да открият никаква слонова кост.

— Човек не може да има всичко на този свят — рече господин Пайн. — Но ще прекарат чудесен меден месец.

Госпожа Уилбриъм седеше в шезлонга. Съпругът ѝ пишеше писмо.

— Коя дата сме днес, Фрида? — попита я той.

— Шестнадесети.

— Шестнадесети ли? По дяволите!

— Какво има, скъпи?

— Нищо. Просто си спомних за един, който се казва Джоунс.

Колкото и да е щастлив един брак, има неща, които човек никога не бива да споделя.

„Вече нищо не може да се направи — помисли си майор Уилбриъм. — Трябваше да отида на онова място и да си взема обратно

парите!“ Но тъй като беше честен човек, веднага се сети за другата страна на медала. „В края на краищата, аз бях този, който наруши уговорката. Предполагам, че ако бях отишъл на срещата с Джоунс, нещо щеше да се случи. Но както се оказа в действителност, ако не бях тръгнал да отивам при него, нямаше да чуя как Фрида вика за помощ и ние двамата навярно никога нямаше да се срещнем. Така че, макар индиректно, те май имат право на онези петдесет лири.“

Госпожа Уилбриъм също размишляваше. „Каква глупачка съм била, за да повярвам на обявата и да платя на онези хора три гвинеи! Те не направиха нищо. Ако знаех какво ме очаква. Първо господин Рийд, а после странния и романтичен начин, по който Чарли влезе в живота ми... И като си помисли човек каква невероятна случайност... и как *можеше никога да не го срещна!*“

Тя се обърна към съпруга си и му се усмихна с обожание.

СЛУЧАЯТ С ДАМАТА, КОЯТО СЕ НАМИРАШЕ В БЕДА

Звънецът върху бюрото на господин Паркър Пайн дискретно избръмча.

— Да, моля? — обади се великият мъж.

— Една млада дама желае да се срещне с вас — съобщи секретарката му. — Няма предварително уговорена среща.

— Поканете я в кабинета ми, госпожице Леман. — След миг се здрависваше с посетителката. — Добър ден. Седнете, моля!

Девојката седна на стола и вдигна поглед към него. Беше хубава и много млада. Имаше тъмна чуплива коса. Къдриците ѝ стигаха до раменете. Всичко в нея показваше изискан вкус — от бялата плетена шапчица на главата ѝ до ажурените чорапи и изящните обувки. Личеше ѝ, че е напрегната.

— Вие ли сте господин Паркър Пайн? — попита тя.

— Да, аз съм — отвърна той.

— Същият, който публикува обявата?

— Да, същият.

— И казвате, че ако хората не са... не са щастливи, трябва да дойдат при вас?

— Да.

Тя направи решителната крачка:

— Е добре, аз съм ужасно нещастна. Реших да дойда при вас, за да видя... просто да видя!

Господин Паркър Пайн чакаше търпеливо. Знаеше, че историята не свършва дотук.

— Аз... аз имам голям проблем! — Тя нервно склучи пръстите на ръцете си.

— Разбирам. Смятате ли, че бихте могли да ми разкажете? — попита я той.

Девојката явно се колебаеше, втрепенена в господин Паркър Пайн. После с отчаяна решителност внезапно заговори:

— Да, ще ви разкажа! Вече реших! Тази история ужасно ме притеснява... Не знаех какво да направя, нито към кого да се обърна... И тогава видях вашата обява! Отначало реших, че е някакво шарлатанство, но продължих да мисля за нея. Звучеше ми някак успокояващо. Дойде ми на ум, че няма нищо лошо да отида и сама да видя. Винаги бих могла да намеря някакво извинение и да си тръгна, ако... ако... Е, ако не става...

— Именно, именно — съгласи се господин Паркър Пайн.

— Виждате ли, трябва да се доверя на някого — продължи девойката.

— И почувствахте, че можете да ми се доверите? — усмихна й се той.

— Странно е, но наистина е така — рече момичето, без да осъзнава неучтивостта на думите си. — И то без да знам каквото и да било за вас! Но съм сигурна, че мога да ви имам доверие!

— Уверявам ви — заяви господин Паркър Пайн, — че няма да злоупотребя с него.

— И такъв случай ще ви разкажа всичко. Името ми е Дафни Сейнт Джон.

— Госпожица Сейнт Джон?

— Госпожа Сейнт Джон. Омъжена съм.

— Пфу! — измърмори господин Паркър Пайн, ядосан на себе си, че не забеляза платинената халка на средния пръст на лявата й ръка. — Много глупаво от моя страна!

— Ако не бях омъжена — продължи девойката, — не бих се тревожила толкова много. Искам да кажа, нямаше да е от толкова голямо значение. Но само като си помисля за Джерълд... именно чук е големият проблем.

Тя затършува из чантата си, извади нещо и го подхвърли на масата. Проблясвайки, то се изтърколи пред господин Паркър Пайн.

Беше платинен пръстен с огромен диамант.

Господин Паркър Пайн взе пръстена, отиде до прозореца, драсна с диаманта по стъклото. После сложи на окото си бижутерска лупа и внимателно го разгледа.

— Изключително красив камък — отбеляза той, като се върна на бюрото си, — и според мен струва поне две хиляди лири.

— Да! И е краден! Аз го откраднах... Взех го, а сега не зная как да го върна.

— Мили Боже! — възкликна господин Паркър Пайн. — Колко интересно!

Клиентката се разплака и зарови лицето си в една странно неподходяща за елегантния ѝ външен вид носна кърпичка.

— Хайде, хайде. Всичко ще се оправи — успокои я господни Паркър Пайн.

Девојката изтри сълзите от очите си и подсмръкна.

— Дали? — промълви тя. — Мислите ли, че наистина ще се оправи?

— Разбира се! А сега ми разкажете цялата история.

— Всичко започна с това, че бях малко притеснена с парите. Знаете ли, аз съм ужасно екстравагантна, а Джерълд се дразни! Джерълд е съпругът ми. Той е доста по-възрастен от мен и има хъм, доста пуритански възгледи. Според него да се вземат паря назаем е ужасно. Затова не му казах. Отидох с няколко приятели в „Льо Туке“. Мислех си, че може да спечеля и да върне парите. Отначало наистина печелех. След това започнах да губя, но реших, че трябва да продължа. Продължих и...

— Добре, добре — каза господин Паркър Пайн. — Не е нужно да навлизате в подробности. Загазили сте здравата. Прав ли съм?

Дафни Сейнт Джон кимна с глава.

— Вече съвсем не можех да кажа на Джерълд. Той мрази хазарта. О, бях ужасно объркана! Заминахме да погостуваме на семейство Дортхаймър близо до Гобъм. Господин Дортхаймър е много богат, разбирате ли. С жена му Наоми ходехме заедно на училище. Тя е хубава и много мила. Докато бяхме у тях обковът на пръстена ѝ се разхлаби. Сутринта, когато си тръгнахме, ме помоли да го взема със себе си в града и да го оставя при нейния златар на „Бонд стрийт“. — Дафни замълча.

— И така, стигнахме до най-трудната част. Продължете госпожо Сейнт Джон — подкани я господин Паркър Пайн.

— Нали няма да кажете на никого? — погледна го умолително тя.

— Тайните на моите клиенти са свещени. Впрочем, вече ми казахте достатъчно, за да мога евентуално и сам да се досетя за края на

историята.

— Така е. Добре тогава. Много ми е неприятно да го кажа, всичко изглежда толкова ужасно. Отидох на „Бонд стрийт“. Там има още един бижутерски магазин, „Виро“. В него... правят дубликати на бижута. Изведнъж си загубих ума. Занесох им пръстена и казах да ми направят точно копие. Обясних, че заминавам за чужбина и не искам да вземам със себе си истински бижута. Те го приеха като нещо съвсем нормално. И така, взех дубликата с фалшивия камък. Беше толкова добре направен, че просто не можеше да се различи от истинския. Изпратих го с препоръчана поща на лейди Дортхаймър. Имах кутийка с името на бижутера и успях да придам на пакетчето автентичен вид. Веднага занесох истинския пръстен в зложната къща. — Тя скри лице в ръцете си. — Как можах да го направя! Как *можах*! Да стана обикновена, долна и подла крадла...

Господин Паркър Пайн се прокашля.

— Мис ля, че все още не сте приключил и разказа си — отбеляза ТОЙ.

— Не, не съм. Знаете ли, това се случи преди около шест седмици. Изплатих дълговете си и уредих сметките си, но през цялото време се чувствах ужасно. Тогава почина една моя възрастна братовчедка и наследих малко пари. Първото нещо, което направих, беше да освободя зложастния пръстен от зложната къща. Е, това се уреди. Ето го пръстенът. Но възникна едно ужасно затруднение.

— Какво е то?

— Скарахме се със семейство Дортхаймър. Заради някакви акции, които Джерълд закупи под влияние на сър Рубън. Загуби доста пари с тях и по този повод каза на сър Рубън много неприятни неща... О, беше ужасно! И сега, нали разбирате, аз не мога да върна пръстена.

— Не можете ли да го изпратите анонимно на лейди Дортхаймър?

— Така всичко ще се разкрие. Тя ще провери другия пръстен, ще открие, че е фалшив и ще се досети какво съм направила...

— Нали ви е приятелка? Защо не ѝ кажете истината и не я помолите да ви прости?

Госпожа Сейнт Джон поклати глава.

— Не сме толкова близки. Когато става дума за бижута и пари, Наоми е направо желязна. Може би няма да заведе дело срещу мен, ако

й върна пръстена, но ще каже на всички какво съм направила и това ще ме погуби. Ако Джерълд узнае, никога няма да ми прости. О, всичко е толкова ужасно! — Тя отново се разплака. — Непрекъснато мисля, но не мога да измисля как да постъпя! Господин Пайн, вие не можете ли да направите нещо?

— Мога да направя няколко неща — каза Паркър Пайн.

— Наистина ли?

— Разбира се. Предложих ви най-простото, защото според дългия ми опит то се е оказвало винаги най-доброто. Така се избягват непредвидените усложнения. Но виждам, че имате сериозни възражения. Засега никой, освен вас не знае за злощастния случай, нали?

— И вие — отвърна госпожа Сейнт Джон.

— Аз не влизам в сметката. В такъв случай вашата тайна е запазена. Необходимо е само пръстените да бъдат разменени така, че това да не предизвика съмнения.

— Да — каза нетърпеливо девойката.

— Няма да е трудно. Ще е необходимо само малко време, да обмислим най-добрият начин...

— Няма никакво време за губене! — прекъсна го тя. — Точно това ме влудява. Тя има намерение да даде пръстена на бижутер, за да го преработят.

— Откъде знаете?

— Съвсем случайно. Обядвах с една жена онзи ден и се възхитих от пръстена й с голям смарагд. Тя ми каза, че това бил най-новата мода и Наоми Дортхаймър иска да преправи своя диамантен пръстен по същия начин.

— Което означава, че се налага да действаме бързо — отбеляза замислено господин Паркър Пайн. — Трябва да си осигурим достъп до къщата. Обслужващият персонал не е подходящ. На слугите не е позволено да се докосват до ценните бижута. Госпожо Сейнт Джон, имате ли някаква идея как да го направим?

— Ами, Наоми дава голям прием в сряда. Искала да наеме професионални танцьори, както ми спомена онази моя приятелка. Не знам дали вече е успяла да намери...

— Предполагам, че това би могло да се уреди — каза господин Паркър Пайн. Ако танцьорите вече са уговорени, ще ни струва само

малко по-скъпо. И още нещо, случайно да знаете къде се намира главното електрическо табло?

— Случайно *знам*, защото веднъж един бушон изгоря, когато слугите бяха вече легнали. Намира се във входното антре и е скрито в малък шкаф.

По молба на господин Паркър Пайн тя нарисова скица.

— Така. Всичко ще бъде наред. Не се тревожете, госпожо Сейнт Джон — успокой я той. — А пръстенът? Сега ли ще ми го дадете или ще го задържите в себе си до сряда?

— Мисля, че е по-добре да остане в мен.

— И повече не се тревожете! — посъветва я отново господин Паркър Пайн.

— А вашата... такса? — запита стеснително тя.

— Този въпрос може да почака. В сряда ще ви кажа какви разходи са били направени. Цената ще бъде разумна, уверявам ви. — Той я изпрати до вратата, след което натисна звънеца на бюрото си. — Изпратете Клод и Маделин при мен.

Клод Лътъръл беше един от най-прекрасните платени партньори за танци в Англия. Маделин де Сара беше една от най-прелъстителните жени.

Господин Паркър Пайн ги огледа одобрително.

— Деца мои — започна той, — имам работа за вас. Ще бъдете световноизвестна двойка професионални танцьори. Сега слушай внимателно, Клод, и се постарай да запомниш всичко...

Лейди Дортхаймър беше доволна от подготовката на бала, който даваше. Провери подредбата на цветята и я одобри, даде няколко последни нареждания на иконома и сподели със съпруга си, че до този момент всичко върви така, както трябва.

Имаше само едно малко разочарование. В последния момент се оказа, че Михаел и Хуанита, танцьорите от „Червеният адмирал“ не могат да изпълнят поетия ангажимент, защото Хуанита си навехнала глезена. Вместо тях изпращат двама нови танцьори (поне така казаха по телефона), които предизвикали фурор в Париж.

Танцьорите пристигнаха и лейди Дортхаймър ги одобри. Вечерта вървеше великолепно. Жул и Санча представиха програмата си, която

се оказа направо сензационна. Най-напред изиграха буен танц от Испанската революция. Следващият се наричаше „Сънят на неудачника“. Завършиха с изключително изпълнение на модерни танци.

„Кабаретната програма“ приключи и започнаха танците.

Красивият Жул покани лейди Дортхаймър. Двамата се понесоха по дансинга. Лейди Дортхаймър никога не бе имала такъв великолепен партньор.

Сър Рубън потърси съблазнителната Санча, но напразно. Нямаше я в балната зала.

Тя стоеше в антрето до малкия шкаф, с очи вперени в украсения със скъпоценни камъни часовник на ръката ѝ.

— Вие не сте англичанка! Не е възможно англичанка да танцува по този начин — промълви Жул в ухото на лейди Дортхаймър. — Приличате на ефирна нимфа, понесена от вятъра. *Drouskcka petrovka navarouchi*.

— На какъв език е?

— На руски — излъга я Жул. — Казах ви на руски нещо, което не бих се осмелил да ви кажа на английски.

Лейди Дортхаймър затвори очи, Жул я притисна още по-плътно към себе си.

Внезапно лампите угаснаха. В тъмнината Жул наведе глава целуна ръката, която лежеше върху рамото му. Тя се опита да издърпа, но той я задържа и я поднесе отново към устните си. В този миг един пръстен се изхлузи от пръста ѝ и падна в ръката му.

На лейди Дортхаймър ѝ се стори, че измина само секунда преди лампите да светнат отново. Жул ѝ се усмихна.

— Пръстенът ви — каза той. — Изплъзна се от ръката ви. Ще ми позволите ли? — Той го постави отново на пръста ѝ, а очите му ѝ говореха хиляди неща.

Сър Рубън изкоментира спирането на тока:

— Подобно нещо може да направи само един идиот. Предполагам, че е искал да си направи шега.

Лейди Дортхаймър не прояви интерес към темата. Минутите в тъмното ѝ се бяха сторили прекрасни.

Когато господин Паркър Пайн пристигна в кантората си в четвъртък сутринта, госпожа Сейнт Джон вече го очакваше.

— Поканете я в кабинета ми — нареди той.

— Е? — Госпожа Сейнт Джон изгаряше от нетърпение.

— Изглеждате бледа — рече неодобрително той.

Тя разтърси глава.

— Снощи не можах да спя. Питам се...

— Ето ви сметката за разходите. Билети за влака, костюми и десет лири за Михаел и Хуанита. Общо шестдесет и пет лири и седемнайсет шилинга.

— Добре, добре. Но снощи всичко благополучно ли мина? Направихте ли каквото трябваше?

Господин Паркър Пайн я погледна учудено.

— Уважаема госпожо, разбира се, че всичко мина благополучно. Мислех, че сте разбрали.

— Какво облекчение! Страхувах се, че...

Господин Паркър Пайн поклати глава укоризнено.

— В тази кантора проявяваме непоносимост към думата „Провал“. Не съм ли убеден, че ще успея, изобщо не се заемам със случая. Но ако се заема, успехът е само въпрос на време.

— Тя наистина ли си получи пръстена обратно и не заподозря нищо?

— Не. Операцията беше проведена много деликатно.

Дафни Сейнт Джон въздъхна.

— Не можете да си представите колко ми тежеше. Какво казахте за разходите?

— Шестдесет и пет лири и седемнадесет шилинга.

Госпожа Сейнт Джон отвори чантата си и отброи парите.

Господи Паркър Пайн ѝ благодари и написа разписка.

— Ами вашата такса? — попита Дафни. — Това са само разходите.

— За този случай няма да взема нищо.

— О, господин Пайн! *Наистина* не бива...

— Уважаема госпожо, настоявам. Няма да взема дори едно пени. Би било срещу моите принципи. Вземете си разписката. А сега... — С усмивка на доволен фокусник, който е изпълнил успешно своя номер,

той извади малка кутийка и я плъзна по масата. Дафни я отвори. В нея имаше диамантен пръстен.

— Гадняр! — Лицето на госпожа Сейнт Джон се изкриви в зловна гримаса. — Ненавиждам ви! Искате ми се да ви изхвърля от прозореца!

— Не бих постъпил така — заяви господин Паркър Пайн. — Хората биха се озадачили.

— Сигурен ли сте, че това не е истинският пръстен? — попита Дафни.

— О, не, разбира се. Онзи, който ви ми показахте, си е на мястото върху пръста на лейди Дортхаймър.

— Е, добре, тогава всичко е наред.

— Странно е, че ми зададохте този въпрос — отбеляза Паркър Пайн. — Разбира се Клод, горкото момче, не е кой знае колко умен. Той може лесно да бъде заблуден. Така че, за да съм сигурен, показах пръстена на специалист тази сутрин.

Госпожа Сейнт Джон внезапно седна обратно на стола.

— О! И какво каза той?

— Каза, че това е изключително добра имитация — заяви господин Паркър Пайн, широко усмихнат. — Първокласна работа. Сега успокоихте ли се вече?

Госпожа Сейнт Джон понечи да каже нещо, но спря. Втренчи се в домакина.

Той зае отново мястото си зад бюрото и я погледна доброжелателно.

— Наивникът, който трябваше да извади горещите кестени огъня — каза замислено той. — Ролята не е приятна и не бих искал да я изпълни някой от моите хора... Моля, казахте ли нещо?

— Аз... не, нищо.

— Добре. Нека сега аз да ви разкажа една малка история. Отнася се за една млада дама. Русокоса млада дама струва ми се. Тя не е омъжена. Фамилията ѝ не е Сейнт Джон. Кръщелното ѝ име не е Дафни. Тъкмо обратното, казва се Ърнестин Ричардс и доскоро е била секретарка на лейди Дортхаймър. И така, един ден обковът на диамантения пръстен на лейди Дортхаймър се разхлабил и госпожица Ричардс го занесла в града, за да го поправят. Също като вашата история, нали? На госпожица Ричардс ѝ хрумнала същата идея, която

хрумнала на вас. Тя дала пръстена да му направят дубликат. Но тя била далновидна млада дама. Разбирала, че ще дойде ден, когато лейди Дортхаймър ще открие подмяната. А когато това стана ще си спомни кой е занесъл пръстена на поправка. Веднага ще заподозре госпожица Ричардс. И какво станало по-нататък! Първо, както се досещам, госпожица Ричардс си сложил перука номер седем, с път отстрани... — той спря невинен поглед върху буклите на клиентката — и в тъмнокестеняв цвят. После дошла при мен. Показала ми пръстена, дала ми възможност да се уверя, че е истински и така отклонила каквито и да било подозрения от моя страна. След като по този начин уредила план за подменянето му, младата дама занесла пръстена на бижутера. Той го върнал на лейди Дортхаймър. Снощи госпожици Ричардс предаде другият пръстен, имам предвид фалшивият, в последната минута на гара „Ватерло“. Съвсем правилно е разчитала на това, че господин Лътърл не е специалист по диаманти. Но просто за свое спокойствие бях уредил снощи във влака да пътува и един мой приятел, търговец на диаманти. Той погледна пръстена и веднага отсече: „Този диамант не е истински, но е отлично копие от стъкло.“ Разбирате за какво става въпрос, нали, госпожо Сейнт Джон? Когато лейди Дортхаймър открие, че е измамена, какво ще си спомни? Чаровният млад танцьор, който бе свалил пръстена от ръката ѝ при угасването на осветлението! Ще направи разследване и ще научи, че ангажираните предварително танцьори са били подкупени, за да не отидат на бала. Ако дирята доведе до моята кантора, онова, което бих могъл да разкажа, ще изглежда като скалъпена история. Лейди Дортхаймър не познава никаква госпожа Сейнт Джон. Разказът ми ще прозвучи като плитка лъжа. Сега нали разбирате, че не можех да го допусна? Ето защо моят приятел Клод постави върху ръката на лейди Дортхаймър *същия пръстен, който беше свалил*. — Усмивката на господин Паркър Пайн вече не бе толкова доброжелателна. — Разбрахте ли защо не желая да взема такса от вас? Аз обещавам, че ще направя хората щастливи. Вас не можах да направя щастлива. Ще ви кажа само още едно нещо. Млада сте и може би това ви е за първи път. За разлика от вас аз съм в доста напреднала възраст и имам дълъг опит в събирането на статистически данни. Въз основа на него мога да ви уверя, че в осемдесет и седем процента от случаите нечестността не си

струва усилията. Осемдесет и седем процента. Помислете си върху това число!

Фалшивата госпожа Сейнт Джон скочи рязко от стола.

— Отвратителен дъртак! — изруга тя. — Разигравахте ме, за да платя разходите! А през цялото време... — Тя се задави от гняв и хукна към вратата.

— Забравихте си пръстена — подаде ѝ го той.

Тя го грабна от ръката му, погледна го за миг и го хвърли през отворения прозорец.

Блъсна вратата и изчезна.

Господин Паркър Пайн погледна с любопитство през прозореца.

— Стана така, както предполагах — рече той. — Сега някой ще бъде изненадан. Господинът, който продава долу ще има да са чуди какво да прави с пръстена.

СЛУЧАЯТ С НЕЩАСТНИЯ СЪПРУГ

Безспорно едно от най-ценните качества на господин Паркър Пайн беше съчувственото му отношение към клиентите, което ги подтикваше веднага да му се доверят. Добре познаваше смущението, което ги обземаше, щом пристъпеха прага на кантората му. Господин Паркър Пайн считаше за свой дълг да ги предразположи, за да получи необходимата му информация.

Тази сутрин дойде нов клиент, някой си господин Реджиналд Уейд. Усети веднага, че клиентът му не умее да се изразява. Беше от хората, на които е много трудно да изкажат с думи каквото и да било, свързано с чувствата им.

Посетителят беше висок, едър мъж с благи, приятно сини очи и хубав тен на лицето. Седеше на стола и подръпваше разсеяно крайчето на малките си мустачки, трогателно вперил поглед в господин Паркър, подобно на безсловесно животно.

— Знаете ли, видях обявата ви — престраши се той. — Помислих си, че няма да е зле да дойда дотук. Работата не изглежда много надеждна, но знае ли човек?

— Когато нещата не вървят добре, човек е склонен да рискува — каза господин Паркър Пайн, за да внесе яснота в думите му.

— Именно! Точно така! Съгласен съм да рискувам! Готов съм ни всякакъв риск. При мен нещата са много зле, господин Пайн. Не знам какво да направя. Трудно ми е. Разбирате ли, дяволски ми е трудно.

— Точно това е моята работа. *Зная* какво трябва да се направи! Специалист съм по всякакви човешки проблеми.

— Не се ли изхвърляте малко?

— Не. Човешките проблеми могат лесно да се класифицират и няколко основни групи. Лошо състояние на здравето. Отегчение. Съпруги, които се безпокоят за съпрузите си. Съпрузи... — господин Паркър Пайн направи пауза, — които се безпокоят за съпругите си.

— Всъщност, улучихте! Попаднахте точно в целта!

— Тогава ми разкажете — предложи господин Паркър Пайн.

— Няма нищо за разказване. Съпругата ми иска да ѝ дам развод, за да се омъжи за друг мъж.

— Случва се много често в наши дни. Но вие, доколкото разбирам, не сте съгласни с нея по този въпрос?

— Аз си я обичам — каза простиичко господин Уейд. — Виждате ли, аз си я обичам.

Съвсем обикновено и донякъде банално твърдение, но дори да беше казал: „Аз я боготворя. Обожавам земята, по която стъпва. Бих дал живота си, заради нея“, на господин Паркър Пайн едва ли щеше да му стане по-ясно.

— Както и да е — продължи господин Уейд, — какво бих могъл да направя? Искам да кажа, че човек е толкова безпомощен! Щом тя предпочита онзи мъж, е, ще трябва да се съобразя с правилата на играта. Ще отстъпя и това е.

— Решили сте да ѝ дадете развод?

— Да, разбира се. Не искам да се влачим по съдилища.

Господин Паркър Пайн се вгледа замислено в мъжа пред себе си.

— Но дойдохте при мен. Защо?

— Не знам — усмихна се малко сконфузено мъжът. — Виждате ли, не съм умник. Не мога да измисля как да постъпя. Реших, че вие... хъм... бихте ми предложили нещо. Разбирате ли, имаме шест месеца. Тя се съгласи. Ако в края на шестия месец е все още на същото мнение... е, тогава аз ще се разкарам. Помислих си, че бихте могли да ми подскажете някоя идея. Засега всичко, което правя, я дразни. Господин Пайн, работата се свежда до следното: аз не съм интелигентен! Падам си по игрите с топки, обичам да направя някой хубав удар на голф, да спечеля сет на тенис. Не си падам по музика, изкуство и подобни неща. Съпругата ми е интелигентна. Тя обича картини, опера и концерти и естествено, с мен ѝ е скучно. Онзи мъж, един гаден дългокос тип, знае всичко за тези работи. Умее да говори за тях. Аз не умея. В известен смисъл, мога да разбера защо една интелигентна и красива жена се е отегчила с магаре като мен.

Господин Паркър Пайн изсумтя и попита:

— Откога сте женени? От девет години? И предполагам още от самото начало сте възприели подобно поведение. Погрешно, господине, катастрофална грешка! Никога не бива да подходите към една жена от позицията на виновен? Тя ще използва слабостите ви, за

да вземе връх. Вие направо си го заслужавате! Би трябвало да се гордеете с атлетическите си способности. А за изкуството и за музиката да говорите като за „онези глупости, които се харесват на жена ми“. Трябвало е да ѝ съчувствате, че тя самата не е добра в спортните игри. От пораженческият дух брачният живот започва да линее! Някоя жена не може дълго да го понесе. Нищо чудно, че съпругата ви не иска да продължава повече по този начин.

Господин Уейд погледна объркано домакина.

— Добре де, тогава какво да правя, според вас?

— Точно в това е въпросът. За онова, което е трябвало да направите преди години, вече е късно. Сега трябва да възприемете друга тактика. Имали ли сте някога любовни истории с жени?

— Разбира се, че не.

— А леки флиртове?

— Никога не съм се интересувал от други жени.

— Грешка. Ще трябва да започнете да се интересувате.

Господин Уейд се стресна.

— Вижте, аз всъщност не бих могъл. Искам да кажа...

— Вие няма да правите нищо. Ще ви свържа с една моя сътрудничка. Тя ще ви казва какво да правите, но разбира се, вниманието, което ще ѝ оказвате, ще бъде само част от деловите отношения.

— Така е по-добре — поуспокои се господин Уейд. — Но неистина ли мислите, че... искам да кажа, струва ми се, че тогава Айрис ще се убеди още повече, че трябва да се отърве от мен.

— Не познавате човешката природа, господин Уейд. А още по-малко женската. От женска гледна точка, в настоящия момент, вие сте едва ли не боклук. Никой не ви желае. Каква полза би могла да има една жена от човек, от който никой не се интересува? Никаква. А сега да погледнем нещата от друг ъгъл. Представяте ли си какво ще стане, ако съпругата ви разбере, че вие желаете да си възвърнете свободата не по-малко от самата нея?

— Ами би трябвало да е доволна.

— Би трябвало, но там е работата, че тя изобщо няма да е доволна! Още повече, когато види, че сте привлекли вниманието на очарователна млада жена. Млада жена, която има избор. Вашите акции моментално ще се покачат! Съпругата ви знае, че всички нейни

приятелки ще кажат, че ви е омръзнала и искате да се ожените за по-привлекателна жена. Това ще я ядоса.

— Мислите ли?

— Сигурен съм. Няма да бъдете вече „бедния стар Реджи“. Ще станете „онзи женкар Реджи“! Разликата е огромна! Няма да се откаже от другия мъж, но ще иска в същото време да ви задържи. Но вие няма да ѝ се давате. Ще се държите твърдо на всички нейни аргументи ще отговаряте: „Най-добре ще е да се разделим!“ и „Не си подхождаме по темперамент.“ Осъзнал сте, че е имала право да ви обвинява, че никога не сте я разбирали, но е вярно също така, че *тя* никога не ви е разбирала. Но да не влизаме в подробности. Ще получите пълните указания, когато му дойде времето.

Господин Уейд сякаш не бе напълно убеден.

— Смятате ли наистина, че планът ви ще успее?

— Не твърдя, че съм абсолютно сигурен — рече предпазливо господин Паркър Пайн. — Възможно е съпругата ви да се е влюбила толкова силно в онзи мъж, че да не обърне внимание на думите или постъпките ви, но ми се струва малко вероятно. Изглежда в тази история я е въвлякло отегчението, отегчението от атмосферата на всеотдайност и любов, с която сте я огради толкова безразсъдно. Ако следвате моите инструкции, бих казал, че имате деветдесет и седем процента шанс.

— Звучи доста добре — отбеляза господин Уейд. — Приемам. Впрочем, ъ-ъ-ъ... колко?

— Таксата ми е двеста гвинеи. Плаща се предварително.

Господин Уейд извади чековата си книжка.

В слънчевия следобед градината на Лоримър Корт беше прекрасна. Айрис Уейд, изтегната в шезлонга, приличаше на великолепно цветна картина. Носеше дреха в пастелни нюанси на тъмнолилаво и благодарение на грижливо поставения грим изглеждаше много по-млада от своите тридесет и пет години.

Разговаряше с приятелката си госпожа Масингтън, с която винаги си съчувстваха. И двете бяха наказани с атлетични съпрузи, които говореха или за борсови акции, или за голф.

— И така човек се научава да живее своя живот и да не пречи на другите да живеят своя — заключи Айрис.

— Вие сте чудесна, драга — заяви госпожа Масингтън и бързо добави: — Кажете ми, коя е онази девойка?

Айрис повдигна отегчено рамене.

— Не ме питайте. Реджи я е намерил отнякъде. Тя е неговата малка приятелка! Толкова е забавно! Всъщност той обикновено не се заглежда по жени. Онзи ден дойде при мен, мънка, заеква и накрая каза, че иска да покани госпожица де Сара за уикенда. Разбира се, не можах да се сдържа и се засмях. Представяте ли си, *Реджи* да покани жена за уикенда! И ето я сега тук.

— Къде се е запознал с нея?

— Не зная. Измърмори ми нещо неясно.

— Може би отдавна я познава.

— О, не мисля — отвърна госпожа Уейд. — Разбира се — продължи тя, — аз съм доволна. Много съм доволна. Искам да кажа, че за мен така нещата много се улесняват. Защото *ми е мъчно* за Реджи. Той е толкова мил. Казах на Синклер, че това много ще нарани Реджи. Но той твърди, че скоро ще му мине. И както изглежда е прав. Само преди два дни Реджи изглеждаше със сломено сърце, а сега кани тази госпожица за уикенда! Както споменах, това ме *радва*! Приятно ми е да видя, че Реджи се забавлява. Предполагам помислил си е, че ще започна да го ревнувам! Боже, каква абсурдна идея! „Разбира се, че можеш да доведеш своята приятелка!“ — казах му аз. Горкият Реджи, нима такова момиче изобщо би му обърнало внимание? Тя просто се забавлява с него.

— Изключително привлекателна е — отбеляза госпожа Масингтън. — Опасно привлекателна, ако разбирате какво имам предвид. Този тип момичета се интересуват единствено от мъжете. Струва ми се, че май не е стока.

— Вероятно не е — каза госпожа Уейд.

— Дрехите ѝ са великолепни — продължи госпожа Масингтън.

— Малко са екстравагантни, не мислите ли?

— И много скъпи.

— Изглежда, че е много богата.

— Вижте, идват насам — каза госпожа Масингтън.

Маделин де Сара и Реджи Уейд вървяха през ливадата. Смееха се, разговаряха и изглеждаха много щастливи. Маделин седна в един стол, махна баретката, която носеше на главата си и прокара пръсти през великолепните си черни къдрици.

Безспорно бе красива.

— Прекарахме чудесен следобед! — възкликна тя. — Много е горещо! Сигурно изглеждам ужасно!

Реджи Уейд трепна нервно от репликата ѝ.

— Вие изглеждате... Изглеждате... — той се поколеба, после се засмя. — Няма да ви кажа как!

Очите на Маделин срещнаха неговите. В погледа ѝ се четеше пълно разбиране. Госпожа Масингтън забеляза това и застана нащрек.

— Вие трябва да играете голф! — обърна се Маделин към домакинята. — Много губите! Защо не започнете да се учите? Имам една приятелка, която стана доста добра, а е по-възрастна от вас.

— Тези неща не ме интересуват — каза студено Айрис.

— Не обичате ли спортните игри? Колко жалко! Човек са разтоварва. С подходящи тренировки почти всеки може да се научи да играе сравнително добре. Аз много подобрих играта си на тенис миналото лято. Но на голф съм безнадежден случай!

— Глупости! — възрази Реджи. — Нуждаете се единствено от тренировки. Днес направихте толкова добър удар с месинговия стик!

— Да, защото вие ми показахте! Прекрасен учител сте! Има хора, които просто не ги бива за това. Но вие имате дарба! Сигурно е чудесно човек да бъде като вас, да умее да прави всичко!

— Глупости. Не съм добър... За нищо не ме бива — притесни се Реджи.

— Вие сигурно много се гордеете с него — обърна се Маделин към госпожа Уейд. — Как сте успели да го опазите толкова години? Трябва да сте много умна жена. Или просто сте го крили някъде?

Домакинята не отговори. Грабна книгата си с трепереща ръка.

Реджи измърмори нещо за преобличане и се отдалечи.

— Наистина е много мило от ваша страна, че ме поканихте — продължи Маделин. — Някои жени са подозрителни към приятелките на съпрузите си. Според мен, ревността е нещо абсурдно. Вие как мислите?

— Така е, наистина. Не съм и помисляла да ревнувам Реджи.

— Това е прекрасно! Защото за всички е ясно, че мъжът ви е много привлекателен за жените! За мен беше истински шок, когато узнах, че е женен. Защо всички интересни мъже ги разграбват още съвсем млади?

— Радвам се, че намирате Реджи за толкова привлекателен — отбеляза госпожа Уейд.

— А не е ли наистина такъв? Изглежда чудесно и е много добър спортист. И това престорено безразличие към жените... Направо ни влудява!

— Предполагам, че имате доста приятели... — подметна госпожа Уейд.

— О, да! Предпочитам мъжете пред жените. Те никога не са се отнасяли добре към мен. Не мога да разбера защо е така...

— Може би защото сте твърде добра към техните съпрузи — засмя се престорено госпожа Масингтън.

— Понякога на човек направо му става жал. Толкова много чудесни мъже са обвързани с тъпи съпруги! Нали ги знаете, онези надуте жени, които се правят, че разбират от изкуство. Естествено всеки мъж би искал да има млада и умна приятелка, с която да разговаря. Съвременните представи за брака и развода са много мъдри. Докато все още си млад можеш да започнеш отново с друг човек, който споделя вкусовете и идеите ти. В крайна сметка се оказва, че така е по-добре за всички. Искам да кажа надутите съпруги да си намерят някоя дългокоса личност, която да им подхожда. Мисля, че да изоставиш онова, което не ти харесва и да започнеш отново, е разумно. Нали така, госпожо Уейд?

— Определено.

Студенина, вложена в отговора ѝ, достигна до съзнанието на Маделин. Тя промърмори нещо за извинение и остави двете приятелки сами.

— Тези модерни момичета са отвратителни! — възнегодува госпожа Уейд. — В главите им няма нищо.

— В главата на това момиче има нещо, Айрис — отвърна госпожа Масингтън. — Тя е влюбена в Реджи.

— Глупости!

— Влюбена е! Видях как го гледаше. Хич не я е грижа дали той е женен или не. Решила е да го има. Намирам, че е отворително.

Госпожа Уейд замълча за момент, след това се изсмя несигурно.

— В края на краищата какво значение има! — възкликна тя.

Госпожа Уейд също се качи в спалнята. Съпругът ѝ се преобличаше и си тананикаше нещо.

— Забавляваш Ли се, скъпи? — попита съпругата му.

— Хъм... да.

— Радвам се. Искам да си щастлив.

— Да, щастлив съм.

Реджи не умееше много да се преструва, но силното му притеснение от мисълта, че наистина се забавлява и е щастлив, свърши добра работа. Стремеше се да избягва очите на съпругата си. Когато тя му заговори, той подскочи. Почувства се засрамен. Целият този фарс му беше противен. Нищо не би могло да предизвика по-добър ефект. Той изглеждаше като наистина виновен.

— Отдавна ли я познаваш? — попита неочаквано госпожа!

— Ъ-ъ-ъ... кого?

— Госпожица де Сара, разбира се.

— Ами... не знам точно. Искам да кажа, от известно време.

— Така ли? Никога не си споменава за нея.

— О, няма? Предполагам, че съм забравил.

— Ти наистина СИ забравил! — рече госпожа Уейд и се фръцна, развявайки тъмнолилавата си пола.

След чая господин Уейд показа на госпожица де Сара градината с рози. Вървяха по тревата, усещайки как два чифта очи сякаш пробождат гърбовете им.

— Вижте какво... — започна рязко господин Уейд, след като са скриха от погледите. — Вижте какво, мисля, че трябва да се откажем. Съпругата ми ме гледа така, сякаш ме мрази.

— Не се тревожете — каза Маделин. — Всичко е наред.

— Така ли мислите? Не ми се иска да я настройвам срещу мен. Тя каза някои ужасни неща по време на чая.

— Всичко върви както трябва — увери го Маделин. — Справяте се великолепно.

— Наистина ли?

— Да. — Тя снижи глас и продължи: — Жена ви завива покрай терасата. Искате да видите какво правим. Целунете ме!

— О! — възкликна нервно господин Уейд. — Трябва ли? Искате да кажа...

— Целунете ме! — нареди му властно Маделин. Господин Уейд я целуна. В целувката му липсваше жар, но Маделин се погрижи това да не проличи. Ръцете ѝ го обгърнаха. Господин Уейд се олюля.

— Ох! — изстена той.

— Много ли ви беше противно? — попита Маделин.

— Не, разбира се — отрече галантно господин Уейд. — Но малко ме... изненада. — Сетне с копнеж добави: — Не мислите ли, че стоим достатъчно дълго в градината?

— Предполагам — каза Маделин. — Свършихме добра работа.

Върнаха се на поляната. Госпожа Масингтън им съобщи, че госпожа Уейд е отишла да си легне.

Малко по-късно господин Уейд се приближи към Маделин с разтревожено лице.

— Тя е в ужасно състояние... изпаднала е в истерия.

— Добре.

— Видяла е как ви целувам.

— Нали точно това искахме.

— Знам, но не мога да ѝ го кажа, нали разбирате? Не знаех как да постъпя... Казах ѝ, че просто... просто се е случило.

— Отлично.

— Тя ми заяви, че вие си правите сметка да се омъжите за мен и че не сте стока. Това ме разстрои. Всичко се стовари върху вас. Искате да кажа, че в случая вие просто си вършите работата. Обясних ѝ, че изключително много ви уважавам, а тя ми отвърна, че не е истина. Боя се, че наистина се ядосах, когато започна да ви обвинява.

— Великолепно!

— Тогава тя ми каза да се махна. Не желаела никога повече да разговаря с мен. Щяла да си събере багажа и да си отиде. — Уейд изглеждаше объркан.

— Ще ви науча какво да ѝ отговорите — усмихна се Маделин. — Кажете ѝ, че вие ще си тръгнете. Ще си вземете куфарите и ще отидете в града.

— Но аз не го желая!

— Няма значение. Изобщо няма да е необходимо да го правите. На жена ви ще е противна мисълта, че вие ще се забавлявате в Лондон.

На следващата сутрин Реджи Уейд ѝ съобщи последните новини.

— Тя каза, че не било честно от нейна страна да си тръгне, след като се е съгласила да остане още шест месеца. Но тъй като аз съм канел тук приятелките си, тя не виждала причина защо да не доведе Синклер Джордан.

— Той ли е въпросната личност?

— Да, и дяволите да ме вземат, ако го допусна в моята къща!

— Трябва да го направите — рече Маделин. — Не се тревожете, ще имам грижата за него. Кажете ѝ, че сте размислил и нямате нищо против, тъй като сте сигурен, че и тя няма да възрази да ме поканите да остана още малко.

— О, Господи! — въздъхна господин Уейд.

— Не губете кураж! — каза Маделин. — Всичко върви великолепно. Още две седмици и вашите проблеми ще приключат.

— Две седмици! Наистина ли предполагате, че ще стане?

— Аз не предполагам. Сигурна съм! — заяви Маделин.

Една седмица по-късно Маделин де Сара влезе в кабинета на господин Паркър Пайн и се отпусна уморено на стола.

— Ето я Кралицата на прелъстителките — посрещна я с усмивка господин Паркър Пайн.

— Прелъстителка! — засмя се многозначително Маделин. Никога не съм си представяла, че ще е толкова трудно! Този мъж е изцяло завладян от жена си! Направо болестно състояние.

Господин Паркър Пайн отново се усмихна.

— Да, наистина. Е, в известен смисъл това улесни нашата задача. Не мога с лека ръка да излагам всеки мъж на твоя чар, скъпа моя Маделин.

Девојката се разсмя.

— Ако знаете с каква мъка го накарах да ме целуне така, както му харесва...

— Обогатявате опита си, скъпа. Е, изпълнихте ли задачата?

— Мисля, че всичко е наред. Имахме страхотна сцена снощи. Да помисля, последният ми доклад не беше ли преди три дни?

— Да.

— Както ви докладвах, трябваше само да хвърля един поглед на онзи нещастен червей Синклер Джордан и той се влюби до уши в мен. Най-вероятно по скъпите ми дрехи е решил, че съм богата. Госпожа Уейд, разбира се, побесня. И двамата мъже ме обграждаха с внимание. Побързах да покажа къде са моите предпочитания. Присмивах се в лицето на Синклер и то пред нея. Присмивах се на дрехите и на дългата му коса. Посочих, че коленете му са щръкнали.

— Отличен подход — похвали я господин Паркър Пайн.

— Снощи избухна скандал. Госпожа Уейд открито се нахвърли върху мен. Обвини ме, че съм рушала семейството ѝ. Реджи Уейд спомена историйката със Синклер Джордан. Тя заяви, че било в резултат единствено на това, че се чувствала нещастна и самотна. От известно време била забелязала, че съпругът ѝ се е отдръпнал от нея, но не знаела причината. Каза, че двамата са били винаги много щастливи, че го обожавала и го желала, и то единствено него. Аз ѝ казах, че вече е късно. Господин Уейд се придържаше точно към моите инструкции. Заяви, че тя изобщо не го интересувала. Щял да се ожени за мен! Госпожа Уейд можела да си има своя Синклер веднага. Нямало смисъл да чакат шест месеца. По-добре да се разведат сега. След няколко дни, продължи господин Уейд, съпругата му щяла да има достатъчно доказателства и можела да даде нареждане на адвокатите си да започнат делото. Той каза, че не можел да живее без мен. Тогава госпожа Уейд притисна ръце към гърдите си и заговори за слабото си сърце. Дадох ѝ бренди. Господин Уейд не отстъпи. Тази сутрин замина за града и не се съмнявам, че съпругата му вече е хукнала след него.

— Значи всичко е наред — зарадва се господин Паркър Пайн. — Този случай приключи успешно.

Вратата се отвори със замах. На прага застана Реджи Уейд.

— Тя тук ли е? — попита той, като нахлу в стаята. — Къде е тя? — Той съзря Маделин. — Любима! — извика той. Хвана ръцете ѝ: — Любима, о, моя любима! Ти нали разбра, че снощи всичко беше наистина? Истина беше всяка дума, която казах. Бях сляп толкова дълго време! Но през последните три дни се осъзнах!

— Какво сте осъзнали? — обърка се Маделин.

— Разбрах, че те обожавам. За мен в света не съществува друга жена, освен теб. Айрис ще започне дело за развод и когато то приключи, ти ще се омъжиш за мен, нали? Кажете „да“, Маделин! Аз те обожавам!

Той грабна в прегръдките си парализираната от шока Маделин. В този миг вратата отново рязко се отвори и в стаята нахълта слаба жена в размъкнати дрехи.

— Така си и мислех! — извика новодошлата. — Проследих те! Знаех, че ще отидеш при нея!

— Мога да ви уверя — започна господин Паркър Пайн, излизайки от вцепенението, което го бе обхванало.

Натрапницата не му обърна никакво внимание. Продължи да напада:

— О, Реджи, нима искаш да разбиеш сърцето ми? Моля те, върни се! Няма да ти кажа нито една дума за всичко, което се случи. Ще се науча да играя голф. Няма да се виждам с приятели, които са ти неприятни. След всички тези години, които сме живели щастливо заедно...

— Никога досега не съм бил щастлив — каза господин Уейд, впил поглед в Маделин. — Хайде стига, Айрис. Нали искаше да се омъжиш за онова магаре Джордан. Защо не го направиш?

Госпожа Уейд изкрещя:

— Мразя го! Не искам да го виждам! — Тя се обърна към Маделин. — Ти, мръсно! Вампирка такава! Искаш да ми откраднеш съпруга...

— Не ви искам мъжа — отвърна разярено Маделин.

— Маделин! — Господин Уейд се втренчи в нея с болка.

— Моля ви, вървете си — каза Маделин.

— Виж какво, аз не се преструвам! Говоря най-сериозно.

— О, махайте се! — изкрещя истерично Маделин. — Махайте се *оттук!*

Реджи тръгна неохотно към вратата.

— Ще се върна — предупреди я той. — Това не е краят. — Той излезе и затръшна вратата.

— Момичета като вас трябва да бъдат бити с камшици и жигосвани! — извика госпожа Уейд. — Реджи беше толкова добър с

мен, преди да се появите вие. Сега така се промени, че не мога да го позная. — Хълцайки, тя изтича след съпруга си.

Маделин и господин Паркър Пайн се спогледаха.

— Нищо не мога да направя — каза безпомощно тя. — Той е много добър човек, мил, но... аз не искам да се омъжа за него. Нямах ни най-малка представа, че ще стане така. Ако знаете само, колко се измъчих, за да го накарам да ме целуне!

— Хъм! За съжаление, трябва да призная, че направих грешка в преценката си. — Той поклати тъжно глава и като придърпа папката на господин Уейд към себе си, написа напърно върху нея:

ПРОВАЛ — причината е в човешката природа.

Забележка: Трябваше да се предвиди.

СЛУЧАЯТ С ГРАДСКИЯ ЧИНОВНИК

Господин Паркър Пайн се облегна замислен назад във въртящия се стол и разгледа посетителя. Беше нисък човек с набита фигура на около четирийсет и пет години. Очите му, вперени с копнеж и надежда в домакина, излъчваха объркване и боязън.

— Видях вашата обява във вестника — започна възбудено човечецът.

— Неприятности ли имате, господин Робъртс?

— Не, не точно неприятности.

— Може би сте нещастен?

— Не бих казал. Има много неща, за които съм благодарен на Бога.

— Всички сме — вметна господин Паркър Пайн. — Но е лош признак, когато ни се налага да си припомним този факт.

— Знам — съгласи се нетърпеливо посетителят. — Точно там е въпросът! Вие попаднахте точно в целта, господине.

— Защо не ми разкажете всичко — предложи господин Паркър Пайн.

— Няма много за разказване. Както вече казах, има много неща, за които съм благодарен на Бога. Имам работа, успях да спестя някоя и друга пара, децата ми са здрави и силни.

— Тогава какво?

— Аз... не знам. — Той се изчерви. — Предполагам, че ще ви се стори глупаво.

— В никакъв случай — увери го домакинът.

Чрез умело зададени въпроси, той успя да научи редица подробности. Узна, че господин Робъртс работи в известна фирма, в която бавно, но стабилно израснал в кариерата. Научи за женитбата му, за борбата му да осигури прилично съществуване на семейството, да даде образование на децата си, за старанието му да ги възпита добре, за икономите и лишенията, за да успее да спести по няколко лири

всяка година. И така господин Паркър Пайн изслуша историята на един живот, белязан с безкрайните усилия за оцеляване.

— Виждате как стоят нещата — заключи господин Робъртс. — Жена ми замина. Отиде на гости при майка си, заедно с двете деца. Малка промяна за тях и почивка за нея. За мен там няма място, а не можем да си позволим да почиваме другаде. Останах сам и като преглеждах вестника, видях вашата обява и се замислих. Аз съм на четирийсет и осем години. Какви ли не интересни неща се случват всеки ден и се зачудих... — Погледът му излъчваше копнежа на човек, прекарал целия си живот в предградията.

— Значи вие искате да си поживеете славно, макар и само за десет минути? — попита господин Паркър Пайн.

— Не бих го казал точно така. Но може би сте прав. Искам просто да изляза от коловоза. След това ще се върна обратно в него, но ще имам нещо, за което с благодарност да си спомням. — Той погледна възбудено събеседника си. — Мислите ли, че подобно нещо е възможно? Боя се, обаче, че не мога да си позволя големи разходи.

— Каква сума можете да си позволите?

— Пих могъл да отделя пет лири. — Той зачака, останал без дъх от възмущение.

— Пет лири — повтори господин Паркър Пайн. — Предполагам... предполагам, че бихме могли да измислим нещо за пет лири. Ще възразите ли, ако се включи някаква опасност? — попита рязко той.

Изпитото лице на господин Робъртс се зачерви.

— Опасност ли казахте? О, да! Не бих имал нищо против. Аз... никога не съм правил нещо опасно.

Господин Паркър Пайн се усмихна.

— Елате отново утре сутрин и ще ви кажа какво мога да направя за вас.

„Бон воаяжъор“ бе малко известен хотел. В ресторанта му идваха шепата постоянни клиенти. Те не обичаха новодошлите. Господин Пайн пристигна в хотела и бе посрещнат като уважаван гост.

— Господин Бонингтън тук ли е? — попита той.

— Да, господине. На обичайната си маса.

— Добре, ще отида при него.

Господин Бонингтън бе мъж с вид на военен и малко глуповато лице. С радост поздрави приятеля си.

— Здравсти, Паркър. Нещо не те виждам напоследък. Не знаех, че идваш тук.

— Понякога се отбивам. Най-вече, когато искам да намеря един стар приятел.

— Мен ли имаш предвид?

— Точно теб. Право да ти кажа, Лукас, поразмислих върху онова, за което говорихме онзи ден.

— Онази работа с Питърфийлд ли? Чете ли последните новини във вестниците? Не, всъщност не може да си ги чел. Ако се появи нещо, то ще е най-рано довечера.

— Какви са последните новини?

— Снощи убиха Питърфийлд — съобщи господин Бонингтън като спокойно ядеше салатата си.

— О, небеса! — извика господин Паркър Пайн.

— Не съм учуден — продължи господин Бонингтън. — Питърфийлд си беше твърдоглав старец. Не искаше да ни послуша. Настояваше да държи плановете в собствените си ръце.

— Те успяха ли да ги вземат?

— Не. Както изглежда преди време някаква жена дошла при професора и му дала рецепта как да се вари шунка. Дъртият глупак, разсеян както винаги, сложил рецептата в сейфа, а плановете в кухнята.

— Това се казва късмет!

— Като че ли провидението се е намесило. Но все още не знае кой да ги занесе в Женева. Мейдланд е в болница. Карслейк е в Берлин. Аз не мога да се отделя от тук. Значи, остава младия Хупър. — Той погледна приятеля си.

— Ти все още ли си на същото мнение? — попита господи Паркър Пайн.

— Абсолютно. Подкупили са го! Зная! Нямам и най-малко доказателство, но ти казвам, Паркър, знам кога един мъж се продал! А държа плановете да стигнат в Женева. Лигата има нужда от тях. За пръв път едно изобретение няма да бъде продадено на отделна страна, а ще бъде предадено доброволно на Лигата. Това е най-прекрасният

мирен жест, който е правен някога и трябва да бъде осъществен. А Хупър е подкупен. Щя видиш, че ще го упоят във влака! Ако пък пътува със самолет, ще го приземят на някое подходящо местенце! Дявол да го вземе! Просто не мога да го изпратя! Дисциплина! Трябва да има дисциплина! За това ти говорих онзи ден.

— Попита ме дали познавам някой подходящ човек.

— Да, помислих, че може да имаш нещо на ум, като знам твоя бизнес. Например някой гълтач на огън, който си търси белята. Когато и да изпратя аз, има голям шанс да го хванат. А твой човек изобщо няма да го заподозрат. Но ще трябва да действа хладнокръвно.

— Мисля, че знам един, който би свършил работа — каза господин Паркър Пайн.

— Слава богу, все още има мъже, които биха поели риск. И тъй, договорихме ли се? — попита господин Бонингтън.

— Да, договорихме се.

Господин Паркър Пайн обобщи инструкциите.

— И тика, всичко ясно ли е? Вие ще пътувате в първокласен спален вагон до Женева. Тръгвате от Лондон в десет и пет с влака, който минава през Фолкстоул и Булон. Там слизате и се прехвърляте в спалния вагон на влака за Женева. Пристигате в осем часа на следващата сутрин. Ето адресът, на който ще се обадите. Моля, запомнете го наизуст, защото ще го унищожа. След това отивате в този хотел и чакате по-нататъшни инструкции. Давам ви достатъчно пари във френски и швейцарски франкове. Разбрахте ли?

— Да, господине. — Очите на господин Робъртс блестяха от възбуждение. — Извинете ме, но имам ли право да... ъ-ъ-ъ... да знам нещо за това, което нося?

Господин Паркър Пайн се усмихна благосклонно.

— Вие носите криптограма, която разкрива тайното скривалище на съкровищата на руската корона — заяви тържествено той. — Сега разбирате, естествено, че болшевишките агенти ще се втурнат да ви хванат. Ако възникне необходимост да разкажете нещо за себе си, бих ви препоръчал да кажете, че сте спечелили малко пари и се радвате на кратка ваканция в чужбина.

Господин Робъртс отпиваше от чашката с кафе и гледаше Женевското езеро. Чувстваше се щастлив, но в същото време и малко разочарован.

Щастието му се дължеше на факта, че за пръв път в живота си се намираше в чужда страна. Още повече, беше отседнал в хотел, какъвто никога не би могъл да си позволи, без да се притеснява дори за миг за парите! Имаше стая с баня, вкусна храна и любезно обслужване. Всички тези неща бяха наистина много приятни.

Беше разочарован, защото до този момент не се бе случил нищо, което би могло да се опише като приключение. Не се появиха нито дегизирани болшевики, нито мистериозни руснаци. Един приятен разговор във влака с френски търговски пътник, който говореше отлично английски, беше единственият му контакт с друг човек до този момент. Беше скрил документите в чантичката с тоалетни принадлежности, както му бяха наредили и ги бе предал според инструкцията. Нямаше опасности, които да преодолява, нито нужда да спасява кожата си. Господин Робъртс беше разочарован.

Точно в този момент един висок мъж с брада измърмори „пардон“ и седна от другата страна на масичката.

— Моля да ме извините — каза той, — но мисля, че познавай един мой приятел. Неговите инициали са П. П.

Господин Робъртс приятно се развълнува. Май най-после се появи мистериозен руснак.

— Точно така.

— В такъв случай, мисля, че се разбираме добре — отбеляза непознатият.

Господин Робъртс го изгледа изпитателно. Започваше да прилича на истинско приключение. Непознатият беше на около петдесет години със запомняща се, чуждестранна външност. Носеше очила и малка цветна панделка в бутониерата си.

— Изпълнихте мисията си изключително добре — каза непознатият. — Готов ли сте да предприемете още една?

— О, да! Разбира се.

— Добре. Ще си купите билет за спалния вагон на влака Женева — Париж за утре вечер. Ще поискате да ви дадат легло номер девет.

— Ами, ако вече е заето?

— Няма да е заето. Затова ще се погрижат други.

— Легло номер девет — повтори Робъртс. — Да, разбрах.

— По време на пътуването, някой ще се обърне към вас: „Извинете, мосю, не сте ли били неотдавна в Грац?“ Вие ще отговорите: „Да, миналия месец.“ Въпросната личност тогава ще ни попита: „Интересувате ли се от парфюми?“ И вие ще отговорите: „Да, произвеждам изкуствено жасминово масло.“ После ще се поставите изцяло на разположение на тази личност. Между другото, въоръжен ли сте?

— Не — промърмори слисано господин Робъртс. — Не, никога не съм мислил, че...

— Това може да се уреди веднага — каза брадатият мъж и се огледа наоколо. Нямаше никой. После пъкна в ръката на господин Робъртс нещо твърдо и блестящо. — Малко, но ефектно оръжие — усмихна се непознатият.

Господин Робъртс, който никога в живота си не бе стрелял пистолет, го пъкна бързо в джоба си. Имаше неспокойното усещане, че може да гръмне всеки миг.

Те отново повториха паролата. След това новият приятел на господин Робъртс стана и каза:

— Желая ви късмет. Дано се върнете жив и здрав. Вие сте смел човек, господин Робъртс.

„Смел ли съм наистина? — запита се той, когато непознатият си тръгна. — Сигурен съм, че не искам да ме убият. Няма да го допусна.“

Приятна тръпка премина по гръбнака му, но бе леко помрачена от усещане, което пък не беше чак толкова приятно. Прибра се в стаята си и разгледа оръжието. Не знаеше как да действа с него и се надяваше, че няма да му се наложи да го използва.

Господин Робъртс отиде да си купи билет за влака, който тръгваше от Женева в девет и тридесет. Робъртс пристигна на гарата на време. Кондукторът на спалния вагон взе билета и паспорта му и се отдръпна, а неговият помощник постави куфара на Робъртс върху полицата за багаж. На нея имаше и друг багаж. Куфар от свинска кожа и лека пътническа чанта.

— Номер девет е долното легло — поясни кондукторът. Робъртс се обърна, за да излезе от купето и налетя на огромен мъж, който в момента влизаше. Те се отдръпнаха извинявайки се един на друг,

Робъртс на английски, непознатият на френски. Беше едър и грубоват, с обръсната глава и очила с дебели стъкла, зад които очите му гледаха подозрително.

„Какъв грозен човек“ — помисли си дребничкият господин Робъртс.

Усещаше смътно нещо застрашително в мъжа, с когото трябваше да пътува. Когато му казаха да поиска легло номер девет, дали са имали предвид той да следи този човек? Робъртс предположи, че задачата му е точно такава.

Излезе в коридора. Оставаха още десет минути до тръгването на влака и той реши, че би могъл да се разходи по перона. По средата на пътя към изхода отстъпи назад, за да даде път на една млада дама. Тя току-що се бе качила във влака и кондукторът вървеше пред нея с билета ѝ в ръка. Когато мина покрай Робъртс, изпусна чантичката си. Англичанинът я вдигна и ѝ я подаде.

— Благодаря ви, мосю — каза на английски тя, но с акцент. Имаше приятен нисък глас, много изкустителен. Подвоуми се за момент и преди да продължи нататък рече: — Извинете мосю, не сте ли били неотдавна в Грац?

Сърцето на Робъртс подскочи от вълнение. Трябваше да се постави на разположение на това прекрасно същество. Защото без съмнение дамата бе наистина прекрасна. Носеше кожена пътническо палто и шикозна шапка. На врата ѝ имаше наниз перли. Кожата ѝ беше тъмна, устните алени.

Робъртс изрече необходимия отговор:

— Да, миналия месец.

— Интересувате ли се от парфюми?

— Да, произвеждам изкуствено жасминово масло.

Тя наведе глава и продължи към купето си като прошепна:

— В коридора, веднага щом влакът тръгне.

Следващите десет минути се сториха на Робъртс цяла вечност. Най-после влакът тръгна. Разходи се бавно по коридора. Дамата с коженото палто се бореше с един прозорец. Той побърза да ѝ помогне.

— Благодаря ви, мосю. Да подишаме малко чист въздух, преди да наредят да затворим всички прозорци. — И сетне нежен, нисък глас бързо изрече: — След границата, когато другият пътник в купето ви

заспи, но не преди това, минете през междинното сервизно купе в съседното. Разбрахте ли?

— Да. — Той свали прозореца и високо попита: — Така по-добре ли е, госпожо?

— Много ви благодаря.

Робъртс се прибра в купето. Спътникът му вече се бе изтегнал на горното легло. Явно приготовленията му за нощта бяха прости. Беше свалил само ботушите и палтото си.

Робъртс се замисли върху собственото си облекло за през нощта. Беше ясно, че ако ще посещава купе на дама, не би могъл да се разсъблече. Извади чифт пантофи, свали ботушите си и си легна, като загаси лампата. След няколко минути мъжът над него започна да хърка.

Стигнаха границата малко след десет часа. Вратата се отвори. Зададоха им обичайния въпрос. Имат ли господата нещо за деклариране? Вратата се затвори отново. Влакът потегли от Белгард.

Мъжът на горното легло отново захърка. Робъртс изчака двадесет минути, след което стана и отвори вратата на междинното сервизно купе. Когато се озова вътре, затвори с резето вратата след себе си и огледа вратата от противоположната страна. Не беше заключена. Той се подвоуми. Дали да почука? Навярно щеше да бъде абсурдно да почука. Но не му се искаше да влезе без предупреждение. Като компромис откряна леко критата на разстояние един пръст и зачака. Дори си позволи лекичко да се покашля.

Отговорът дойде незабавно. Вратата се отвори, някой го хвана за ръката и го издърпа в другото купе. Беше девойката. Тя веднага затвори вратата и я заключи. Робъртс затаи дъх. Никога не си бе представял нещо толкова прекрасно. Тя носеше дълга пухкава дреха от бежов шифон и дантели. Облегнала се бе на вратата, водеща към коридора и дишаше тежко. Робъртс беше много описания на преследвани красиви създания, които се намират в опасност, но за пръв път го виждаше. Гледката го накара да изтръпне.

— Слава богу! — промълви девойката.

Беше съвсем млада, както забеляза Робъртс, а красотата ѝ беше някак неземна, сякаш идваше от някакъв друг свят. Най-романтично приключение и той участва в него!

Тя забързано заговори с тих глас. Английският ѝ беше добър, но начинът на изразяване беше чуждестранен.

— Толкова се радвам, че дойдохте! Ужасно се страхувам. Василиевич е във влака. Разбирате ли какво означава това?

Робъртс ни най-малко не разбираше какво означава, но кимна с глава.

— Мислех, че съм се измъкнала от тях. Трябваше да го предвидя... Сега какво ще правя? Василиевич е в съседното купе. Каквото и да стане, не бива да вземе бижутата.

— Той няма да ви убие и няма да вземе бижутата! — заяви решително Робъртс.

— Тогава какво да правя с тях?

Робъртс погледна към вратата.

— Вратата е заключена — каза той.

— Какво значат някакви заключени врати за Василиевич? — засмя се девойката.

Робъртс все повече имаше усещането, че участва в действието на един от любимите си романи.

— Може да се направи само едно нещо. Дайте ги на мен.

Тя го погледна с недоверие.

— Струват четвърт милион.

— Можете да ми се доверите — изчерви се Робъртс.

Девойката се подвоуми за момент и рече:

— Добре, ще ви се доверя. — Тя направи бързо движение. У следващия миг извади чифт навити чорапи, дълги дамски мрежести чорапи от коприна. — Вземете ги, приятелю: — Тя ги подаде на удивения Робъртс.

Той ги взе и веднага разбра. Чорапите се оказаха неочаквано тежки, а не както той предполагаше съвсем леки.

— Вземете ги във вашето купе — продължи момичето. — Можете да ми ги върнете сутринта, ако... ако съм все още тук.

— Вижте какво — покашля се Робъртс. — Вие... аз... аз трябва да ви пазя. — Той се изчерви от смущение. — Нямам предвид тук в купето. Ще стоя там — посочи с глава той към междинното сервизно купе.

— Ако искате останете тук... — погледна към горното празно легло тя.

Робъртс почервеня до корените на косата си.

— Не, не — възпротиви се той. — Там ще съм добре. Ако ви потрябвам, можете да ме извикате.

— Благодаря ви, приятелю! — каза нежно девойката.

Тя се пъкна в долното легло, придърпа завивките и му се усмихна с благодарност. Той се оттегли в скривалището си.

Може би вече бяха минали няколко часа, когато внезапно му се стори, че чува нещо. Ослуша се. Нищо! Може би е сбъркал. Напреки това бе почти сигурен, че е чул някакъв слаб шум от съседното купе. „Да си представим, само да си представим...“ — помисли си той.

Отвори полака вратата. Купето изглеждаше така, както го бе оставил. Малката синя лампа на тавана светеше. Постоя, докато очите му привикнат към мъждивата светлина. Девойката я нямаше. Той запали всички лампи. Купето беше празно. Изведнъж усети някаква миризма. Беше съвсем лека, но той я позна — сладникавата, противна миризма на хлороформ.

Излезе от купето (забеляза, че вратата му сега бе отключена), и огледа коридора. Беше празен. Прикова поглед върху вратата на съседното купе. Тя му бе казала, че Василиевич е настанен там. Робъртс смело натисна бравата. Вратата беше заключена от вътрешната страна.

Какво да прави? Да поиска да го пуснат вътре? Но човекът можеше да откаже. А пък можеше да се окаже, че девойката не е там. Ами, ако беше там, дали нямаше да се разсърди, че е вдигнал такъв шум. Беше разбрал, че секретността е изключително важна за играта, която играеха.

Разтревоженият малък човек се разходи бавно по коридора. Спря се пред последното купе. Вратата беше отворена. Вътре спеше кондукторът, а над него, на един пирон, висеше кафявата му униформена куртка и островърха шапка.

Робъртс веднага реши какви ще са следващите му действия. След минута вече бе сложил куртката и шапката и забърза по коридора. Застана пред купето, в което предполагаше, че се намира девойката събра цялата си решителност и настоятелно почука на вратата.

Никой не му отговори и той почука отново:

— Мосю — каза той с възможно най-доброто си произношение.

Вратата се откряна и се подаде една глава. Човекът приличаше на чужденец, беше гладко обръснат и имаше черни мустаци. Лицето му беше злобно.

— *Qu'est-ce-qu'il y a?*^[1] — попита троснато той.

— *Votre passport, monsieur*^[2] — Робъртс отстъпи назад и направи знак с ръка.

Другият мъж се подвоуми, след което излезе в коридора. Робъртс разчиташе точно на това. Ако девойката беше вътре мъжът естествено нямаше да иска кондукторът да влезе. Робъртс реагира светкавично. Събра цялата си сила и отблъсна чужденецът встрани. Той не очакваше, пък и помогна клатушкането на влака. Робъртс влетя в купето, затвори вратата и заключи отвътре.

В отсрещния ъгъл на леглото девойката лежеше свита със запушена уста и вързани ръце. Той бързо я освободи и тя падна гърдите му е въздишка.

— Чувствам се много слаба и ми е зле — промълви тя. — Хлороформ, предполагам. Той... взе ли ги?

— Не — потупа се по джоба Робъртс. — Какво ще правим сега — попита той.

Девойката седна на леглото. Съзнанието ѝ се проясняваше. Тя огледа униформата му.

— Колко умно от ваша страна! Великолепно сте го измислили. Той каза, че ще ме убие, ако не му издам къде са бижута! Много се страхувах, но ето че вие дойдохте! — Тя внезапно се засмя. — Ние го надхитрихме! Той няма да посмее да направи нищо повече. Няма дори да се опита да се върне в купето. Трябва да останем тук до утре сутринта. Той навярно ще слезе в Дижон. Ще пристигнем там след около половин час. Сигурно ще телеграфира в Париж и те ще ни причакат там. Междувременно би било добре да изхвърлите през прозореца куртката и шапката. Те могат да ви донесат неприятности! — Робъртс се подчини. — Не бива да заспиваме — продължи девойката. — Трябва да бдим до сутринта.

Беше вълнуващо и необичайно бдение. В шест часа сутринта той отвори вратата и внимателно огледа наоколо. Коридорът беше пуст. Девойката бързо се промъкна в своето купе. Робъртс я последва. То

явно беше претърсвано. Робъртс мина през междинното сервизно купе и се прибра в своето.

Пристигнаха в Париж в седем часа. Кондукторът се оплака, че куртката и шапката му са изчезнали. Все още не бе открил, че липсва и един пътник.

После започна най-забавното преследване. Девојката и Робъртс сменяха такси след такси и препускаха из Париж. Влизаха през едната врата в хотели и ресторанти и излизаха през кухнята. Най-сетне девојката му даде знак и рече:

— Мисля, че вече не ни преследват. Отървахме се от тях.

Закусиха и след това взеха кола до летище „Бурже“. Три часа покъсно вече се намираха в Кройдън. Робъртс никога преди не бе летял със самолет.

Кройдън ги очакваше един висок господин. Заприлича му на мъжа, който му възложи мисията в Женева. Той приветства девојката с особено уважение.

— Колата е тук, госпожо.

— Този господин ще дойде с нас, Пол — каза девојката и се обърна към Робъртс. — Граф Пол Степани.

Колата беше огромна лимузина. Пътуваха около час, след което навлязоха в земите на някакво имение и спряха пред входа на внушителен замък. Отведоха господин Робъртс в стая, която приличаше на кабинет. Там той предаде скъпоценния чифт чорапи. За кратко време го оставиха сам. Граф Степани се появи отново и се обърна към него:

— Господин Робъртс, ние сме ви много благодарни и признателни. Окажете се смел и находчив мъж. — Той извади кутийка, обвита с червен марокен. — Позволете ми да ви връча Ордена на Св. Станислаус, десета степен с лаврови клони!

Като насън Робъртс отвори кутийката и видя инкрустирания орден. Възрастният господин продължи да говори:

— Великата херцогиня Олга желае да ви благодари лично, преди да си тръгнете.

Заведоха Робъртс в голям салон. Там го очакваше неговата спътничка от влака. Изглеждаше изключително красива в дългата рокля.

— Дължа живота си на вас, господин Робъртс — каза великата херцогиня и му подаде ръката си. Робъртс я целуна, а тя неочаквано се притисна към него и възкликна: — Вие сте смел мъж.

Устните му срещнаха нейните. Лъхна го силен аромат на ориенталски парфюм.

За миг той задържа в прегръдките си стройното и прекрасно тяло...

Робъртс продължаваше да се чувства все още като насън, когато чу как някой му казва:

— Колата ще ви отведе, където пожелаете.

Един час по-късно колата се върна, за да вземе великата херцогиня Олга. Тя се качи заедно с белокосия мъж. Той вече беше без брада, защото му бе горещо с нея. Колата остави великата херцогиня Олга пред една къща в Стрийтхам. Посрещна я възрастна жена, която в момента пиеше чай.

— Маги, скъпа, най-после се върна!

В експресния влак Женева — Париж девойката беше великата херцогиня Олга. В кантората на господин Паркър Пайн я наричаха Маделин де Сара. В къщата на Стрийтхам тя беше Маги Сейърс, четвъртата дъщеря на честни и отрудени родители.

Как се сгромолясват величията!

Господин Паркър Пайн обядваше с един приятел.

— Поздравления! — каза приятелят му. — Твоят човек пренесе нещата без никаква засечка. Бандата на Тормали сигурно е побесняла, когато е разбрала, че чертежите за оръжието са заминали за Лигата. Ти каза ли на твоя човек какво носи?

— Не. Реших, че ще е по-добре да... хъм, да поукрася малко нещата.

— Много дискретно си постъпил!

— В случая не става въпрос за дискретност. Искан на този човек да му е забавно. Помислих си, че пренасянето на чертежи ще му се стори малко скучно. Трябваше да преживее няколко приключения.

— Скучно? — Господин Бонингтън се втренчи с недоумение в него. — Боже, те можеха да го убият в мига, в който го надушат.

— Да — съгласи се господин Паркър Пайн, — но аз не желяех той да бъде убит.

— Печелиш ли много пари с твоя бизнес, Паркър? — попита господин Бонингтън.

— Понякога губя — отвърна господин Паркър Пайн. — Ако случаят си заслужава.

В Париж трима разгневени мъже се обвиняваха един друг.

— Гадният Хупър — изсъска единият от тях. — Той ни прекара!

— Чертежите не са пренесени от човек от бюрото — обади се втория. — Но са заминали в сряда, сигурен съм. Както вече казах, ти оплеска работата!

— Не съм — заяви сърдито третият мъж. — Във влака нямаше други англичани, освен един дребен чиновник. Не беше чувал никога за Питърфийлд и за оръжието. Аз го проверих. Питърфийлд и оръжието не му говореха нищо. Чиновникът имаше комплекс от болшевиките — захили се той.

Господин Робъртс седеше пред газовата печка. На коленете му лежеше писмо от господин Паркър Пайн. В него беше приложен чек за петдесет лири — „от определени лица, които са доволни от начина, по който бе изпълнена мисията“.

Върху ръчката на креслото му имаше книга взета от библиотеката. Господин Робъртс я отвори напосоки и прочете:

Тя се притисна към вратата. Красиво преследвано създание, изпаднало в смъртна опасност.

Да, той знаеше какво означава това.

Прочете друго изречение:

Той подуши въздуха. Слабата сладникава миризма на хлороформ изпълни ноздрите му.

И това също му беше известно.

Той я грабна в прегръдките си и усети как нейните алени устни потръпнаха отзивчиво.

Господин Робъртс въздъхна. Не, това не беше сън. Всичко се случило наистина. Пътуването му обратно беше доста скучно, но все пак се връщаше вкъщи! Бе прекарал добре. Но се радваше, че отново ще си бъде у дома. Разбираше, че не може безкрайно да се живее на такива обороти. Дори великата херцогиня Олга и онази последна целувка вече започваха да му изглеждат нереални, като нещо, случило се насън.

Мери и децата щяха да се върнат на следващия ден. Господин Робъртс се усмихна щастливо при тази мисъл.

Тя ще му каже:

— Ние прекарахме чудесна ваканция! Но ми беше мъчно, че ти си тук сам, бедното ми момче!

А той ще ѝ отвърне:

— Всичко е наред, мило мое момиче! Наложил ми се да отскоча до Женева по работа от фирмата, имаше едни деликатни преговори. Виж какво са ми изпратили оттам! — И той ще покаже чека за петдесет лири.

Сети се за Ордена на Св. Станислаус десета степен. Беше го скрил, но ако Мери го открие, ще трябва да даде някакво обяснение...

Най-после измисли как да постъпи. Ще каже на Мери, че го е донесъл от чужбина. Орден с антикварна стойност!

Отвори книгата отново и се зачете. Беше щастлив. От лицето му бе изчезнало предишното изражение на неудовлетворен копнеж.

Господин Робъртс беше вече сред избраниците на съдбата, които са ПРЕЖИВЕЛИ ПРИКЛЮЧЕНИЕ.

[1] Какво има? (фр.) — Б. ред [↑](#)

[2] Паспортът ви, мосю (фр.) — Б. ред. [↑](#)

СЛУЧАЯТ С БОГАТАТА ЖЕНА

Следващата клиентка беше госпожа Абнър Раймър. Името бе известно на господин Паркър Пайн и той вдигна учудено вежди, когато я въведеха в кабинета му.

Госпожа Раймър беше висока жена с едър кокал. Носеше кадифена рокля и широко кожено палто, които не можеха да прикрият тромавата ѝ фигура. Кокалчетата на големите ѝ ръце бяха изпъкнали. Лицето ѝ беше голямо, широко и силно гримирано. Черната коса беше сресана модерно, а на шапката ѝ имаше завити паунови пера.

Тя се отпусна тежко на стола и кимна с глава.

— Добро утро — гласът ѝ прозвуча грубо. — Ако е вярно онова, което пише в обявата ви, ще ме посъветвате какво да правя с парите си.

— Много интересно — промърмори господин Паркър Пайн. — В днешно време малцина са онези, които биха поискали подобно нещо. Значи, ви е трудно да си похарчите парите, така ли, госпожо Раймър?

— Да — заяви прямо дамата. — Имам три кожени палта, много рокли от Париж и какво ли още не. Кола и къща на „Парк лейн“. Яхти, но не обичам морето. Имам сума първокласни прислужници, от онези дето те гледат отвисоко. Попътувах доста и видях различни места по света. Бог ми е свидетел, че не мога да измисля какво още да направя. — Тя погледна с надежда господин Паркър Пайн.

— Има болници — подсказа ѝ той.

— Какво? Искате да кажете, да си дам парите на тях? Не, никога няма да го направя! Тези пари са спечелени с труд, уверявам ви — с много тежък труд. Ако си мислите, че ще ги дам просто ей така, сякаш не означават нищо, е, грешите. Искам да ги похарча. Но така, че да получа нещо хубаво за тях. Ако имате някакви идеи в това отношение, можете да разчитате на добро възнаграждение.

— Нашето предложение ме заинтересува — каза господин Пайн. — Не споменахте нищо за къща в провинцията.

— Пропуснах. Вече имам такава. Отегчава ме до смърт.

— Трябва да ми разкажете за себе си. Вашият проблем не може да се разреши лесно...

— Ще ви разкажа с най-голямо удоволствие. Не се срамувам от онова, което съм била. Работех във ферма, да, точно така, ферма, когато бях момиче. Работата беше тежка. Тогава се запознах с Абнър. Беше работник в близката фабрика. Ухажва ме осем години и чак тогава се оженихме.

— Бяхте ли щастливи? — попита господин Пайн.

— Аз бях щастлива. Абнър беше добър мъж. Трябваше много да се борим, обаче. Два пъти го изхвърляха от работа, родиха се и децата. Имахме четири: три момчета и едно момиче. Всички умряха като малки. Мисля си, че щеше да е друго, ако бяха оживели. — Изразът на лицето ѝ се смекчи и тя сякаш изведнъж се подмлади. — Гърдите му бяха слаби, на Абнър, искам да кажа. Не го взеха в армията и не участва във войната. Справяше се добре във фабриката. Направиха го групов майстор. Беше си умен. Направи едно нововъведение. Те го почетоха, бих казала, както трябва. Дадоха му добри пари. Той ги използва за друга своя идея и тя също донесе пари. Те продължават да текат. Да знаете, отначало ми доставяше изключително удоволствие. Имахме къща с изрядна баня и много слуги. Вече нямаше готвене, търкане на подове и пране на дрехи. Можех да седя на копринените възглавници в салона за гости и да дръпна звънеца, за да ми поднесат чая — също като някоя графиня! Наслаждавахме се на богатството си. После дойдохме в Лондон. Почнах да си шия дрехи при модни шивачки. Отидохме в Париж и на Ривиерата. Беше изключително приятно.

— А след това? — попита господин Паркър Пайн.

— След това... предполагам просто свикнах с нещата — отвърна госпожа Раймър: — След известно време вече не изпитвах такова голямо удоволствие. Имаше дни, когато дори не забелязвахме какво ядем — ние, които можехме да си изберем и имаме всичко, което пожелаем! Що се отнася до баните — е, човек се къпе по веднъж на ден. После здравето на Абнър започна да го тревожи. Дадохме сума ти пари на доктори. Сторихме го и още как! Но те не можах да направят нищо. Опитвах едно, опитвах друго... Но нищо не помогна. Той умря. — Тя помълча. — Беше млад човек, само на четиридесет и три години. — Господин Паркър Пайн кимна съчувствено, а тя продължи:

— Това беше преди пет години. Парите продължават да текат. Глупаво е, че не мога да направя нищо с тях. Но, както ви казах вече, не мога да измисля какво нямам, за да си го купя.

— С други думи — каза господин Паркър Пайн, — животът ви е скучен. Не му се радвате.

— Направо ми се гади! — възкликна мрачно госпожа Раймър. — Нямам приятели. Новите ми познати само искат от мен доброволни вноски за разни неща, а зад гърба ми се присмиват. Старите ми приятели не искат да имат нищо общо с мен. Като ме видят в колата, извърщат главата. Можете ли да измислите и да ми предложите нещо?

— Вероятно мога — заговори бавно господин Паркър Пайн. — Ще бъде трудно, но вярвам, че имаме шанс да успеем. Струва ми се, че ще съумея да ви върна онова, което сте загубили — вкуса ви към живота.

— Как? — попита рязко госпожа Раймър.

— Това е моя професионална тайна — заяви господин Паркър Пайн. — Никога не разкривам методите си предварително. Въпросът е дали вие ще поемете риска? Не мога да ви гарантирам успех, но мисля, че има голяма вероятност да го постигнем. Ще трябва да използвам нетипични методи, поради което услугата ще бъде скъпа. Цената е хиляда лири. Плаща се предварително.

— Цената си я бива, няма що! — възкликна одобрително госпожа Раймър. — Е, ще рискувам. Свикнала съм да плащам големи суми. Но когато плащам, внимавам какво получавам за парите си.

— Ще получите онова, за което сте платили — увери я господин Паркър Пайн. — Не се тревожете.

— Ще ви изпратя чека довечера. — Госпожа Раймър се изправи. — Но не знам защо трябва да ви вярвам. Глупаците и парите не остават дълго заедно, казват хората. Аз съм си глупава. А вас сигурно ви бива, след като имате нахалството да рекламирате във всички вестници, че можете да направите хората щастливи!

— Рекламите ми струват пари — отбеляза господин Пайн. — Ако не мога да отстоя думите си, тези пари ще отидат на вятъра. Зная причините за нещастieto и имам ясна представа как да се превъзмогне.

Госпожа Раймър поклати глава със съмнение и си тръгна, оставяйки след себе си облак от смесица на скъпи ухания.

Красивият Клод Лътъръл надникна в кабинета.

— Нещо по моята част ли е?

Господин Пайн поклати глава и каза:

— Не е толкова просто. Този случай е труден. Боя се, че ще трябва да поемем известни рискове. Е, ще се опитаме да направим невъзможното.

— Госпожа Оливър?

Господин Пайн се усмихна при споменаването на името на световноизвестната писателка на романи.

— Всъщност от всички нас госпожа Оливър е с най-традиционно мислене. Нуждаем се от смел и дързък план. Впрочем можете да позвъните на доктор Антробус.

— Антробус?

— Да. Ще са ни необходими неговите услуги.

Една седмица по-късно госпожа Раймър отново пристъпи прага на кабинета на господин Паркър Пайн. Той стана от бюрото, за да я посрещне.

— Уверявам ви, че закъснението беше наложително — започна той. — Трябваше да се уредят много неща. Успях да ви осигуря услугите на един необикновен човек, който прекоси половин Европа, за да дойде тук.

— О! — възкликна тя и го погледна подозрително. Постоянно я тормозеше мисълта, че е платила с чек за хиляда лири и този чек е осребрен.

Господин Паркър Пайн докосна звънеца. На повикването се отзова младо мургаво момиче с ориенталски черти, облечено като медицинска сестра.

— Готово ли е всичко, сестра де Сара?

— Да. Доктор Константин чака.

— Какво възнамерявате да правите? — попита госпожа Раймър с известно безпокойство.

— Ще ви покажем една източна магия, драга госпожо — каза господин Паркър Пайн.

Госпожа Раймър последва сестрата на горния етаж. Там тя бе въведена в стая, която нямаше нищо общо с останалите помещения в

къщата. Ориенталски бродерии покриваха стените. Имаше диван с меки възглавници и красиви килими по пода. Един мъж се бе навел над някакво джезве. Той се изправи, когато влязоха.

— Доктор Константин — представи го сестрата.

Докторът беше облечен в европейски дрехи, но лицето му бе мургаво, а очите тъмни и дръпнати. Погледът му бе пронизващ и излъчваше някаква особена сила.

— Тока ли е моята пациентка? — запита той с нисък, вибриращ глас.

— Аз не съм болна — възпротиви се дамата.

— Вашето тяло не е болно — каза докторът, — но душата ви тъгува. Ние на Изток знаем как да лекуваме тази болест. Седнете и изпийте чашка кафе.

Госпожа Раймър седна и пое малката чашка с уханна течност. Докато тя отпиваше от нея, докторът продължи да ѝ говори:

— Тук на Запад, лекуват само тялото. Това е грешка. Тялото е само инструмента, на който се изпълнява мелодията. Тя може бъде много тъжна и изпълнена с копнеж. Може да бъде радостна. Именно такава песен ще ви дадем ние. Вие имате пари. Ще ги харчите и ще им се радвате. Животът ви отново ще добие смисъл. Всичко е лесно, толкова е лесно...

Госпожа Раймър усети, че се унася. Фигурите на доктора и сестрата станаха неясни. Тя се почувства блажено щастлива и много ѝ се доспа. Фигурата на доктора започна да расте. Стори ѝ се, че всичко наоколо става все по-голямо. Докторът се взря в очите ѝ.

— Заспивай. Хайде, заспивай. Очите ти се затварят. Скоро ще заспиш. Ще заспиш. Ще заспиш... — повтаряше той.

Клепачите на госпожа Раймър се затвориха и тя отплува нанякъде с огромния и прекрасен свят около нея...

Когато отвори очи ѝ се стори, че е изминало много време. Съзнанието ѝ бе още замъглено, но си спомни, че е сънувала и странни и невероятни неща. По едно време сякаш се бе събудила, но после отново бе потънала в сън. Спомняше си някакви кола... красиво тъмно момиче в униформа на медицинска сестра да се надвесва над нея...

Както и да е, най-после се бе събудила напълно. При това в собственото си легло.

Но това нейното легло ли беше? Усещаше го различно. Липсваше великолепната му мекота. Напомняше ѝ слабо за далечни отминали времена. Тя се раздвижи и то изскърца. Леглото на госпожа Раймър в къщата ѝ на Парк лейн никога не скърцаше.

Огледа се наоколо. Съвсем определено не се намираше къщата си. Дали не беше болница? Не, със сигурност не беше болница. Не беше и хотел. Стаята бе почти празна, а стените бяха боядисани в мръсно лилаво. Имаше чамов умивалник, кана и леген, чамов скрин с чекмеджета и тенекиена кутия. Непознати дрехи висяха на куки, забити в стената. Лежеше на легло, покрито с юрган с много кръпки.

— Къде съм? — запита се на глас госпожа Раймър.

Вратата се отвори и в стаята шумно влетя дребна пълничка женица. Имаше червени бузи и добродушно изражение. Ръкавите ѝ бяха навити нагоре и носеше престилка.

— Ето! — възкликна жената — Тя се събуди! Елате, доктор!

Госпожа Раймър отвори уста, за да каже някои неща, но те останаха неизречени, защото мъжът, който влезе след пълна жена, изобщо не приличаше на елегантния и мургав доктор Константин. Беше приведен възрастен човек, който я оглед иззад дебелите стъкла на очилата си.

— Така вече е по-добре — каза той, като се приближи към леглото и взе китката на госпожа Раймър. — Скоро ще се оправите, драга моя.

— Какво ми е? — поиска да узнае госпожа Раймър.

— Припаднали сте — обясни докторът. — Два дни бяхте в безсъзнание. Няма нищо страшно.

— Хубаво ни изплаши, Хана — каза пълната жена. — Мяташе се и бълнуваше невероятни неща.

— Добре, добре, госпожо Гарднър — побърза да я спре докторът. — Но пациентката не бива да се вълнува! Скоро ще се оправите на крака и всичко ще е отново наред, драга моя.

— Не се тревожи за работата, Хана — продължи госпожа Гарднър. — Госпожа Робъртс идва, за да ми помага, така че се справяме. Ти си лежи спокойно и се оправяй, миличка.

— Защо ме наричате Хана? — попита госпожа Раймър.

— Ами, нали така ти е името! — рече объркано госпожа Гарднър.

— Не. Моето име е Амелия. Аз съм Амелия Раймър. Госпожа Абнър Раймър.

Докторът и госпожа Гарднър се спогледаха.

— Е, почивай си! — каза госпожа Гарднър.

— Да, да, не бива да се тревожите! — посъветва я докторът.

Те излязоха. Госпожа Раймър остана да лежи в леглото и да недоумява. Защо я нарекоха Хана и защо си размениха онзи поглед, сякаш им стана забавно, когато им каза истинското си име? Къде се намира и какво става с нея? Тя се измъкна от леглото. Почувства слабост в краката си, но успя да отиде бавно до малкия прозорец-капандура и да погледне... Видя някакъв селски двор! Напълно объркана, тя се върна обратно в леглото. Какво прави в тази селска къща, която не бе виждала никога в живота си?

Госпожа Гарднър влезе отново в стаята с паница супа на поднос.

Госпожа Раймър я засипа с въпроси.

— Какво правя тук? Кой ме е довел?

— Никой не те е довел, миличка. Това е домът ти. Поне през последните пет години живееш непрекъснато тук, а аз дори не подозирах, че имаш припадъци.

— Живяла съм тук?! Цели *пет* години?!

— Точно така! Но, Хана, да не би да искаш да кажеш, че не си спомняш?

— Никога не съм живяла тук! Никога не съм ви виждала!

— Разбираш ли, ти се разболя и забрави.

— Аз никога не съм живяла тук!

— Живяла си, миличка. — Госпожа Гарднър внезапно се спусна към скрина и донесе на госпожа Раймър избеляла фотография в рамка.

На нея имаше четирима души — мъж с брада, пълна жена (госпожа Гарднър), висок и възслаб мъж с доволна и глуповата усмивка и една жена в рокля от щампована материя и престилка — самата госпожа Раймър!

Тя се втренчи изумено във фотографията. Госпожа Гарднър остави супата до нея и тихо излезе от стаята.

Госпожа Раймър механично започна да отпива от супата! Беше вкусна, питателна и гореща. В главата на госпожа Раймър настъпи

пълна бъркотия. Кой беше луд всъщност? Самата тя или госпожа Гарднър? Със сигурност една от двете беше откачена! А докторът...

— Аз съм Амелия Раймър — заяви твърдо тя. — Зная, че съм Амелия Раймър и никой не може да ми твърди обратното!

Изяде супата и остави купата върху подноса. Един сгъна вестник привлече вниманието ѝ. Взе го и погледна датата — 19 октомври. На коя дата беше отишла в кантората на господин Паркър Пайн? Трябва да е било петнайсети или шестнайсет октомври. Съобрази, че в такъв случай е боледувала три дни.

— Ама че мошеник излезе онзи доктор! — рече тя гневно. Същевременно ѝ поолекна. Беше чувала за случаи, когато хората забравят кои са в продължение на години. Страхували се да не ѝ се бе случило и на нея такова нещо.

Започна да разгръща страниците на вестника, преглеждайки напосоки колоните, когато изведнъж едно съобщение грабна погледа ѝ.

Госпожа Абнър Раймър, вдовицата на Абнър Раймър краля на автоматичните изключватели, вчера бе приета в частна клиника за психично болни. През последните два дни тя настоятелно твърдеше, че е слугиня на име Хана Мурхаус.

— Хана Мурхаус! Значи такава била работата! — възкликна госпожа Раймър. — Тя съм аз, а аз съм тя. Предполагам, че иска да ни подменят. Е, скоро ще го оправим *това*. Но ако онзи двуличник Паркър Пайн играе някаква игра, то...

Но в същия миг вниманието ѝ бе привлечено от името Константин, което се мъдреше в едно заглавие.

ТВЪРДЕНИЕТО НА ДОКТОР КОНСТАНТИН

В заключителната си лекция, изнесена снощи по повод на заминаването му за Япония, доктор Клодиус Константин съобщи някои впечатляващи наблюдения. Той

заяви, че е възможно да се докаже съществуването на душата чрез пренасянето ѝ от едно тяло в друго. При експериментите, които провел в Източните страни, той е осъществил успешно двойно прехвърляне — душата на хипнотизираното тяло „А“ преминала в хипнотизираното тяло „Б“ и съответно душата на хипнотизираното тяло „Б“ преминала в „А“. При събуждането си „А“ твърдял, че е „Б“, и „Б“ мислел, че е „А“. За да бъде успешен експериментът, трябва да се намерят двама души с голяма физическа прилика. Несъмнено двамата души, които си приличали, били *en rapport*^[1]. Това можело ясно да се види в случаи с близнаци, а при два съвършено непознати индивида, с различно обществено положение, но с подчертана сходност на чертите, също се наблюдавала подобна хармония.

Госпожа Раймър захвърли вестника.

— Мошеник! Долен мошеник! — изсъска тя.

Вече ѝ стана ясно какво се е случило. Това си беше мръсен заговор, за да вземат парите ѝ! Тази Хана Мурхаус бе маша в ръцете на господин Пайн и бе напълно възможно да е съвсем невинна. Двамата с онзи дявол Константин бяха измислили този фантастичен заговор!

Но тя ще го разобличи! Ще разкрие пред всички какъв е той! Ще го осъди! Ще каже на всички...

Изведнъж гневът ѝ стихна и тя се размисли. Спомни си съобщението, което бе прочела. Хана Мурхаус не бе покорна миша в ръцете му. Беше протестирала. Беше настоявала, че е Хана. Но какво бе станало?

— Затворили са я в лудница, бедното момиче — каза на глас госпожа Раймър.

По гърба ѝ премина ледена тръпка.

Лудница. Напъхват те там и не ти позволяват никога повече да излезеш. Колкото повече твърдиш, че си с разума си, толкова по-малко ти вярват. Щом веднъж са те пъхнали, там си оставаш. Не, госпожа Раймър не желаше да рискува и да ѝ се случи такова нещо.

Вратата се отвори и госпожа Гарднър влезе в стаята.

— А, ти си изпила супата, миличка. Това е добре. Скоро ще се справиш.

— Кога се разболях? — попита госпожа Раймър.

— Чакай да пресметна. Случи се преди три дни, в сряда. Петнайсети. Стана ти зле около пет часа.

— А! — Краткото възклицание значеше твърде много. Към четири часа госпожа Раймър се бе срещнала с доктор Константин.

— Както си седеше на стола, изведнъж се свлече — поясни госпожа Гарднър. — Каза „Ох!“ и това беше всичко. После започна да повтаряш унесено: „Заспивам... Аз заспивам...“ И наистина заспа, а ние те сложихме в леглото и повикахме доктора. Оттогава не си ставала.

— Предполагам, че няма друг начин да разберете коя съм аз, освен по лицето ми, искам да кажа — осмели се да отбележи госпожа Раймър.

— Странен въпрос — озадачи се госпожа Гарднър. — Бих искала да знам по какво друго можеш да познаеш един човек, освен по лицето? Макар че ти си имаш белег по рождение, ако това те удовлетворява.

— Белег по рождение? — Госпожа Раймър се зарадва, защото тя нямаше нищо такова.

— Петно с форма на ягодка под левия ти лакът — продължи госпожа Гарднър. — Погледни си го, миличка.

„Това ще докаже истината“ — рече си госпожа Раймър. Знаеше, че няма белег с форма на ягодка под левия лакът. Вдигна ръкава на нощницата и видя петно с формата на ягодка.

Госпожа Раймър избухна в сълзи.

След четири дни госпожа Раймър стана от леглото. Беше намислила редица планове за действие и ги беше отхвърлила.

Да покаже написаното във вестника на госпожа Гарднър и да ѝ обясни. Дали щяха да ѝ повярват? Госпожа Раймър беше сигурна, че няма да отиде в полицията. Щяха ли да ѝ повярват там? Знаеше, че няма.

Да отиде в кантората на господин Пайн. Без съмнение, тази идея ѝ се бе сторила най-добра. Защото щеше да каже на мазния мошеник

какво мисли за него. Но не бе в състояние да приложи този план, поради изключително важна причина. Намираше се в Корнуол (вече бе успяла да го научи) и нямаше пари за пътуването до Лондон. Цялото ѝ състояние възлизаше на две дири и четири пенса в една овехтяла кесийка.

И така, след четири дни госпожа Раймър взе рисковано решение. За момента ще приеме нещата такива, каквито са! Трябва да бъде Хана Мурхаус? Е, добре, ще бъде Хана Мурхаус! Ще приеме тази роля, а покъсно, когато спести достатъчно пари, ще отиде в Лондон и ще хване бика направо за рогата!

След като взе това решение, госпожа Раймър прие ролята с добро настроение и дори донякъде се забавляваше с нея. Всъщност историята сякаш се повтаряше. Този начин на живот ѝ напомняше нейното моминство. А то ѝ изглеждаше толкова отдавна отминало!

Работата ѝ се стори малко тежка след годините на лек живот, но след първата седмица тя усети, че навлиза в ритъма на фермата.

Госпожа Гарднър беше приветлива и добросърдечна жена. Нейният съпруг, огромен мълчалив мъж, беше също добър. Върлинезият, непохватен мъж от фотографията го нямаше, вместо него бе постъпил нов работник, добродушен гигант на четиридесет и пет години, който говореше и мислеше бавно, но в очите му светеше стеснително огънче.

Седмиците отминаваха. Най-после настъпи денят, когато госпожа Раймър имаше вече достатъчно пари, за да плати билета си до Лондон. Но тя не го направи. Отложи временно пътуването. „Имам достатъчно време“ — каза си тя. Съзнанието ѝ все още не се бе освободило от мисълта за лудницата. Онзи мошеник, Паркър Пайн, беше умен. Ще намери лекар, който да заяви, че тя е луда и ще я затворят. Така повече никой няма да узнае нищо за нея.

„Освен това — помисли си госпожа Раймър — промяната винаги се отразява добре.“

Ставаше рано сутрин и работеше усилено. Джо Уелш, новият работник в стопанството, боледува през зимата и двете с госпожа Гарднър се грижеха за него. Огромният мъж беше трогателно зависим от тях.

Дойде пролетта, времето, когато овцете се обагнаха, в храстите цъфтяха диви цветя, във въздуха витаеше нещо, от което човек се

разнежва. Джо Уелш помагаше на Хана в работата. Тя му кърпеше дрехите.

Понякога в неделя двамата се разхождаха заедно. Джо беше вдовец. Съпругата му починала преди четири години. Той честно си признаваше, че след смъртта ѝ бе започнал доста да си попейва.

Напоследък обаче не ходеше много често в „Короната“. Купи си нови дрехи. Господин и госпожа Гарднър започнаха да го подкачат.

Хана се шегуваше с Джо. Подиграваше го, че е тромав, а той нямаше нищо против. Засрамваше се, но изглеждаше щастлив!

След пролетта дойде лятото. Тази година то се случи добро! Всички работеха усилено.

Жътвата приключи. Листата на дърветата станаха червени и златни.

Беше осми октомври, когато Хана вдигна поглед от зелето, което кълцаше и съзря господин Паркър Пайн, облегат на оградата.

— Вие! — възкликна Хана, тоест госпожа Раймър. — Вие...

Трябваше ѝ малко време, докато започне, а когато каза всичко, което си бе намислила, направо бе останала без дъх.

Господин Паркър Пайн се усмихна любезно и каза:

— Съгласен съм с вас.

— Измамник и лъжец, ето какъв сте вие! — продължаваше да повтаря госпожа Раймър. — Вие и вашия Константин с хипнозата си и горкичката Хана, дете сте я затворили при откачените.

— Не — спря я господин Паркър Пайн, — тук сте несправедлива към мен. Хана Мурхаус не се намира в лудница. Тя никога не е съществувала.

— Така ли? — възкликна госпожа Раймър. — А какво ще кажете за нейната фотография, която видях със собствените си очи?

— Фалшификация — заяви господин Паркър Пайн. — Прави се много лесно.

— Ами написаното във вестника за нея?

— Целият вестник беше подправен, така че два абзаца, взети от различни статии, да изглеждат убедително свързани. Както и стана.

— Онзи мошеник, доктор Константин!

— Такъв няма. Един мой приятел с актьорски талант се представи под това име.

Госпожа Раймър изсумтя презрително.

— Ами! И аз изобщо не съм била хипнотизирана, предполагам?

— В действителност не бяхте хипнотизирана. С кафето си изпихте определена доза хашиш. След това ви дадоха други хапчета, доведоха ви тук с кола и ви върнаха в съзнание.

— Значи госпожа Гарднър е знаела всичко през цялото време? — попита госпожа Раймър.

Господин Паркър Пайн кимна.

— Подкупена от вас, предполагам! Или сте й наговорили маса лъжи!

— Госпожа Гарднър има доверие в мен — отбеляза господин Пайн. — Някога аз спасих нейният единствен син от каторга.

Нещо в тона, с който изрече тези думи накара госпожа Раймър да не повдига повече този въпрос.

— А какво ще кажете за рожденото петно? — настоя тя.

Господин Пайн се усмихна.

— То вече избледнява. След още шест месеца ще изчезне изобщо.

— И каква е причината за тези палячовщини? Да ме измамите, да ме затворите тук като прислужница, аз, която имам толкова много пари в банката! Но защо ли ви питам... Предполагам, че вие се възползвате от тях, добри мой приятелю. Ето каква е причината за всичко!

— Вярно е — каза господин Паркър Пайн, — че докато вие бяхте под влияние на лекарствата, ме упълномощихте да бъда ваш адвокат и по време на вашето... хъм, отсъствие, поех контрола на финансовите ви дела, но мога да ви уверя, уважаема госпожо, че освен първоначално дадените ми хиляда лири, не съм взел нито едно пени от вас! Всъщност, в резултат на разумни инвестиции, вашето финансово положение е подобро.

— Тогава защо? — започна госпожа Раймър.

— Искам да ви задам един въпрос, госпожо Раймър — каза господин Паркър Пайн. — Вие сте честна жена. Зная, че ще ми отговорите честно. Искам да ви попитам дали сте щастлива?

— Щастлива ли? Хубав въпрос, няма що! Първо открадва парите на човека, а след това го питате дали е щастлив! Нахалството ви е възхитително!

— Продължавате да се сърдите. Това е съвсем естествено. Но за момент да оставим настрана моите престъпления. Госпожо Раймър,

когато точно преди една година вие дойдохте в моята кантора, бяхте нещастна жена. Ще ми кажете ли дали сте нещастна сега? Ако е така, ще ви поднеса извиненията си и вие имате правото да предприемете каквито желаете стъпки срещу мен. Освен това, ще ви възстановя сумата от хиляда лири, които ми платихте. Кажете, госпожо Раймър, сега нещастна жена ли сте?

Госпожа Раймър се взираше в господин Паркър Пайн, но когато най-после реши да проговори, сведе погледа си.

— Не — отвърна тя. — Не съм нещастна. — В гласа ѝ я прокрадна учудване. — Вие ме направихте такава. Признавам си. След като Абнър умря, никога не съм била така щастлива, както сега. Аз... аз ще се омъжа за един човек, който работи тук, Джо Уелш. Ще обявят годеща ни в църквата следващата неделя, ако това има някакво значение.

— Но сега, разбира се, всичко е различно!

Лицето на госпожа Раймър пламна. Тя пристъпи напред.

— Какво имате предвид, като казвате, че е по-различно. Мислите ли, че ако имах всичките пари в света, това би ме направило дама? Благодаря, не желая да съм дама. Дамите са безпомощни и негодни за нищо. Джо е достатъчно добър за мен и аз съм достатъчно добра за него. Ние сме си лика-прилика и ще бъдем щастливи. А що се отнася до вас, господин Паркър, дето си пъхате гагата навсякъде, разкарайте се и не се месете неща, които не се отнасят до вас!

Господин Паркър Пайн извади от джоба си лист хартия и го подаде на госпожа Раймър.

— Това е пълномощното, което ми дадохте да ви представлявам като ваш адвокат — каза той. — Да го скъсам ли? Предполагам, че незабавно ще поемете отново управлението на вашето богатство.

Върху лицето на госпожа Раймър се появи странно изражение. Тя отблъсна с ръка хартията.

— Вземете си го. Казах някои неща по ваш адрес... и някои от тях си ги заслужавате. Лукав човек сте, но въпреки това ви вярвам. Ще прехвърля седемстотин лири в тукашната банка. С тях ще си купим една ферма, която сме си харесали. Останалите пари... ами, дайте ги на болници.

— Вие, разбира се, не искате да кажете, че давате цялото си богатство като дарение на болници?

— Точно това искам да кажа. Джо е мил и прекрасен човек, но е слаб. Ако се сдобие с пари, ще се провали. Успях да го отдръпна от пиенето, искам и в бъдеще да го държа далече от него. Слава Богу, знам какво искам да правя. Няма да позволя на парите да попречат на щастието ми.

— Вие сте забележителна жена — каза бавно господин Паркър Пайн. — Една на хиляда би постъпила като вас.

— Значи, само една жена на хиляда има ум в главата си — отбеляза госпожа Раймър.

— Свалям ви шапка, госпожо — заяви господин Паркър Пайн с необичайна нотка в гласа. Той тържествено повдигна шапката си и се отдалечи.

— И внимавайте Джо никога да не узнае! — извика след него госпожа Раймър.

Тя стоеше на фона на залязващото слънце с огромната синьо-зелена зелка в ръцете си, с отметната назад глава и изправени рамене. Величествена фигура на селска жена.

[1] във връзка (фр.) — Б. ред. ↑

ИМАТЕ ЛИ ВСИЧКО, КОЕТО ЖЕЛАЕТЕ?

— *Par ici*^[1], мадам.

Висока жена в палто от норки следваше тежко натоварения носач по перона на Лионската гара.

Тя носеше тъмнокафява плетена шапка нахлупена на една страна. Незакритата от шапката ѝ страна разкриваше пленителен профил с вирнато носле и златни къдрички, обграждаш нежното като мида ухо. Изглеждаше типична американка и бе много чаровна. Не един мъж се обръщаше след нея, докато тя вървеше покрай високите вагони на спрелия влак.

Големи табели бяха сложени на специални поставки, отстрани на вагоните.

ПАРИЖ — АТИНА. ПАРИЖ — БУКУРЕЩ.
ПАРИЖ — ИСТАНБУЛ.

При последния надпис носачът спря. Разхлаби каишката, с която бе вързал куфарите, за да ги носи заедно и те тупнаха тежко на земята.

— *Voici, Madame*^[2].

Кондукторът на вагон-ли стоеше до вратата. Приближи и каза „*Bonsoir, Madame*“ с притеснение, причината за което навярно беше скъпото ѝ и великолепно палто от норки.

Жената му подаде билета си за спалното купе, отпечатан върху тънка хартия.

— Номер шести — каза той. — Оттук.

Той скочи пъргаво във влака и жената го последва. Докато бързаше по коридора след него, тя едва не се сблъска с един едър господин, който излезе от съседното на нейното купе. За момент зърна широкото му и открито лице с добродушни очи:

— *Voici, Madame*.

Кондукторът я въведе в купето. Отвори прозореца и даде знак на носача. Той внесе багажа и го качи на багажника. Жената седна.

Постави на седалката до себе си малко червено куфарче и дамската си чанта. В купето беше топло, но тя изглежда не възнамеряваше да свали палтото си. Взираше се навън през прозореца с невиждащи очи. Хора бързаха напред-назад по перона. Имаше продавачи на вестници, на възглавници, на шоколад, на плодове, на минерална вода. Те ѝ поднасяха своята стока, но очите ѝ гледаха през тях, без да ги виждат. Върху лицето ѝ бяха изписани тъга и тревога.

— Бихте ли ми дали паспорта си, госпожо?

Тези думи не ѝ направиха никакво впечатление. Кондукторът, който бе застанал на вратата, ги повтори. Елзи Джефриз се стресна и подскочи.

— Моля?

— Паспортът ви, госпожо.

Тя отвори чантата си, извади паспорта и му го подаде.

— Всичко е наред. Аз ще имам грижата... — Последва лека многозначителна пауза. — Ще бъда с вас до Истанбул.

Елзи извади банкнота от пет франка и му я подаде. Той я пое делово и попита дали би желала леглото ѝ да бъде оправено и дали ще вечеря.

След като се разбраха по тези въпроси, кондукторът си тръгна и почти веднага след него се появи служителят от ресторанта. Той вървеше шеметно по коридора, дрънчеше неистово с малкото си звънче и известяваше: „*Premier service, Premier service*“^[3].

Елзи стана, свали тежкото кожено палто, хвърли един бегъл поглед върху външността си в малкото огледало и като взе чантата си и куфарчето с бижутата, пристъпи в коридора. Беше изминала само няколко крачки, когато служителят от ресторанта налетя върху нея по обратния си път. За да му направи място, Елзи застана на вратата на съседното купе, в което имаше пътници. Когато служителят отмина и тя се приготви да продължи към вагон-ресторанта, погледът ѝ случайно попадна върху етикета на куфара, който лежеше на седалката.

Беше солиден куфар от свинска кожа, малко поизносен. Надписът върху етикета гласеше: „Дж. Паркър Пайн. За Истанбул.“ Върху куфара имаше инициали „П. П.“.

Лицето на младата жена придоби учудено изражение. Тя се подвоуми за миг в коридора, след това се върна в собственото си купе и взе последния брой на „Таймс“, който бе поставила на масичката заедно с няколко книги и списания.

Плъзна поглед по колоната с обявите на първата страница, но онова, което търсеше, го нямаше. Сбърчи леко чело и се отправи към ресторанта.

Помощник-келнерът я заведе до мястото ѝ на една малка маса, на която вече имаше човек — мъжът, с когото едва не сблъскала в коридора. Тя съобрази, че той бе собственикът на куфара от свинска кожа.

Елзи го наблюдаваше незабелязано. Той изглеждаше открит, добронамерен и по някакъв необясним начин, вдъхващ доверие човек. Имаше сдържаното държание на английски джентълмен и не проговори, преди да поднесат плодовете.

— На такива места винаги е ужасно горещо — отбеляза той.

— Да — съгласи се Елзи. — Би било добре да отворим прозореца.

Той се усмихна печално.

— Невъзможно е. Всички тук, с изключение на нас двамата, ще протестираат.

Тя му се усмихна в отговор. Никой не проговори повече.

Поднесоха кафе и обичайната неясна сметка. След като направи няколко забележки върху нея, Елзи изведнъж събра смелост.

— Извинете — измънка тя. — Върху куфара ви видях името Паркър Пайн. Вие... вие не сте ли случайно...

Тя се подвоуми какво да каже и той ѝ се притече на помощ.

— Да, същият. А именно... — И той изрецитира обявата, която Елзи бе виждала много пъти в „Таймс“, но не я откри в последния брой. — „Щастлив човек ли сте? Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн.“ Да, това съм аз.

— Колко... колко необикновено! — възкликна Елзи.

Той поклати глава.

— Всъщност не е. За вас може да е необикновено, но за мен не е. — Той ѝ се усмихна насърчаващо, след което се наведе през масата. Повечето посетители вече бяха напуснали ресторанта! — Значи, вие сте нещастна? — запита я той.

— Аз... — започна Елзи и спря.

— Иначе не бихте казали „Колко необикновено!“ — отбеляза той. Елзи замълча за момент. Чувстваше се странно успокоена от самото присъствие на господин Паркър Пайн.

— Да — призна си накрая. — Аз съм нещастна! Или поне съм обезпокоена. — Той кимна съчувствено. — Разбирате ли — продължи тя, — случи се нещо много странно. И аз изобщо не знам какво да мисля.

— Защо не ми разкажете — предложи ѝ господин Паркър Пайн.

Елзи се сети за обявата във вестника. Двамата с Едуард често я бяха обсъждали и ѝ се присмиваха. Никога не си бе представяла, че ще... а може би все пак е по-добре да не го прави. Ами ако господин Паркър Пайн се окаже шарлатанин... Но той изглеждаше толкова добър...

Елзи се реши. Беше готова на всичко, само за да може да се успокои.

— Ще ви разкажа! Отивам в Константинопол при съпруга ми. Ротата му е свързана с Ориента и тази година се наложи да замине за там. Тръгна преди две седмици. Искаше да подготви всичко, преди да пристигна. Много се вълнувам, като си помисля за това. Виждате ли, никога не съм пътувала в тази част на света. В Англия сме от шест месеца.

— Американци сте, нали?

— Да.

— И навярно сте се оженили не много отдавна?

— Оженихме се преди година и половина.

— Бракът ви щастлив ли е?

— О, да! Едуард е направо ангел! — Тя се подвоуми. — Е, може би не съвсем. Той е малко, как да кажа, прекалено почтен. Навярно се дължи на предците му пуритани. Но той е душичка! — завърши набързо тя.

Известно време господин Паркър остана загледан замислено в лицето ѝ, после я подкани:

— Продължавайте!

— Това се случи около една седмица след като Едуард замина. Пишех някакво писмо в кабинета му и забелязах, че попивателната му беше съвсем малко използвана. Върху нея бяха отбелязали само

няколко думи. В момента четях един криминален роман, в който главната улика беше попивателната. Просто на шега взех тази на Едуард и я сложих пред огледалото. Наистина беше само на шега, господин Пайн, съпругът ми е кротък като агънце и никога не бих допуснал, че може да направи такова нещо.

— Да, да, разбирам ви много добре.

— Оказа се много лесно да прочета написаното. Първо, ясно се беше отбелязала думата „съпруга“, след нея „Симплон експрес“ и по-надолу следното: „точно преди Венеция би бил най-подходящият момент“. — Тя замълча.

— Странно — учуди се господин Пайн. — Много странно. Почеркът на съпруга ви ли беше?

— О, да. Но колкото и да си напругам мозъка, не мога да си представя по какъв повод би могъл да напише тези думи.

— „Точно преди Венеция ще бъде най-подходящият момент“ — повтори господин Паркър Пайн. — Да, наистина е много странно.

Госпожа Джефриз се наведе напред през масата, взираше се в него с надежда, която го поласка.

— Какво да правя? — попита простичко тя.

— Боя се, че ще трябва да изчакаме до Венеция. — Господин Паркър Пайн взе папката от масата. — Тук е разписанието на нашия влак. Пристигаме във Венеция в два и двадесет и седем следобед.

Те се спогледаха.

— Оставете всичко на мен — каза Паркър Пайн.

Беше два часа и пет минути. „Симплон експрес“ имаше закъснение от единадесет минути. Преди около един час беше минал през Местре.

Господин Паркър Пайн седеше с госпожа Джефриз в нейното купе. До сега пътуването беше приятно и спокойно. Но вече приближаваше момента, когато ако нещо щеше да се случи то вероятно щеше да стане скоро. Господин Паркър Пайн и Елзи седяха един срещу друг. Сърцето ѝ биеше лудо, а в очите ѝ се четеше болезнена молба, търсейки в него сигурност.

— Запазете пълно спокойствие — каза той. — Вие сте в безопасност. Аз съм тук.

Внезапно в коридора се чу писък.

— О, вижте, вижте! Влакът гори!

С един скок Елзи и господин Паркър Пайн се озоваха в коридора. Разтревожена жена със славянски черти сочеше с пръст. От едно от първите купета излизаше облак дим. Господин Паркър Пайн и Елзи изтичаха по коридора. Към тях се присъединиха и други хора. Въпросното купе беше изпълнено дим. Първите, които стигнаха до него се отдръпнаха назад, щавени от дима. Дотича кондукторът.

— Купето е празно! — съобщи високо той. — Не изпадайте в паника, *messieurs et dames*. Ще потушим пожара!

Заваляха развълнувани въпроси. Влакът летеше по моста, свързващ Венеция със сушата.

Господин Паркър Пайн внезапно се обърна, проправи си път през неголямата тълпа зад него и изтича бързо до купето на Елзи. Дамата със славянските черти бе влязла вътре и си поемаше дълбоко въздух на отворения прозорец.

— Извинете, *Madame*, но това не е вашето купе! — отбеляза Паркър Пайн.

— О, зная. Зная, разбира се! — отвърна дамата. — *Pardon!* От шока е, от вълнението! Ох, сърцето ми! — Тя се отпусна на седалката и посочи към отворения прозорец. Дишаше тежко.

Господин Паркър стоеше на входа. Гласът му прозвуча бащински и успокоително.

— Не се страхувайте — успокой я той. — Според мен пожарът не е опасен.

— Не е ли? О, какъв късмет! Вече ми е по-добре. — Тя леко се надигна. — Ще отида в моето купе.

— Не още. — Ръцете на господин Паркър Пайн внимателно я натиснаха обратно на седалката. — Моля ви да изчакате за момент, *Madame*.

— *Monsieur*, това е насилие!

— *Madame*, вие ще останете тук.

В гласа му звънна студена нотка. Жената продължи да се взира в него. Елзи се присъедини към тях.

— Изглежда някой е хвърлил димка — съобщи тя, останала без дъх от вълнение. — Някой си е направил шега. Кондукторът е бесен.

Разпитва всички пътници... — Тя спря, защото видя, че в купето има още някой.

— Госпожо Джефриз, какво носите в малкото червено куфарче?
— попита господин Паркър Пайн.

— Бижутата си.

— Ще бъдете ли така добра да проверите дали всичко си е на мястото?

От устата на дамата със славянските черти мигновено се изля порой от думи. Говореше на френски, за да даде по-точен израз на чувствата си.

Междувременно Елзи извади кутията за бижута.

— О! — възкликна тя. — Отключена е!

— *Et je porterai plainte a la Compagnie des Wagon-Lits*^[4] — завърши тирадата си дамата.

— Всичко е изчезнало! — изпищя Елзи. — Всичко! Моята диамантена гривна... колието, което ми даде татко... Смарагдовият пръстен и рубиненият... Няколко прекрасни брошки с диаманти... Слава Богу, че перлите са на мен! Господин Пайн, какво да правим?

— Вие доведете кондуктора — предложи господин Паркър Пайн, — а аз ще имам грижата тази дама да не напусне купето, преди да се върнете с него.

— *Scelerat! Monstre!*^[5] — запищя славянката и го засипа с порой от най-тежки обиди. Влакът приближаваше към Венеция.

Събитията от следващия половин час могат накратко да се разкажат така: господин Паркър Пайн разговаря с различни висши служители на няколко езика и претърпя поражение. Заподозряната дама се съгласи да бъде претърсена, но при обиска не се намериха никакви доказателства. Бижутата не бяха в нея.

По пътя между Венеция и Триест господин Паркър Пайн и Елзи обсъждаха случая.

— Всъщност, кога за последен път видяхте кутията за бижута.

— Тази сутрин. Свалих сапфирените обици, които носех вчера и извадих чифт перлени обици.

— Тогава всички бижута бяха ли в куфарчето?

— Е, разбира се, не съм ги проверявала. Възможно е да е лисвал някой пръстен, но само толкова.

Господин Паркър Пайн кимна.

— А докато кондукторът оправяше леглото ви тази сутрин?

— Взех куфарчето със себе си във вагон-ресторанта. Винаги го нося с мен. Не съм го оставяла без надзор, освен когато заради пожара побягнах преди малко.

— Следователно — каза господин Паркър Пайн, — обидената и уж невинна мадам Субайска, или както се нарича тя, *трябва* да е крадлата. Но какво, по дяволите, е направила с бижутата? Имала е на разположение само минута и половина — време, колкото да отвори кутията с подправен ключ и да ги извади от нея. Добре, но после какво е предприела?

— Възможно ли е да ги е дала на друг човек?

— Едва ли. Аз се бях обърнал насам и си проправях път по коридора. Ако някой беше излязъл от купето, щях да го видя.

— Може би ги е хвърлила на някого през прозореца?

— Отлично предположение! Но така се случи, че в този момент бяхме над морето. Пътувахме по моста.

— Тогава сигурно ги е скрила някъде във вагона.

— Хайде да ги потърсим.

Елзи се впусна в диренето с енергичност, типична за американците. Господин Паркър Пайн участваше малко разсеяно. На укора ѝ, че не търси упорито, той ѝ поднесе подходящо извинение:

— Сетих се, че от Триест трябва да изпратя една важна телеграма — обясни той. Елзи посрещна хладно обяснението. Мнението ѝ за господин Паркър Пайн рязко се бе променило. — Боя се, че нещо ми се сърдите, госпожо Джефриз — рече учтиво той.

— Е, вие не успяхте да се справите съвсем успешно със задачата си — отвърна тя.

— Но драга моя, трябва да имате предвид, че не съм детектив. Кражбите и измамите изобщо не са в моята област. Специалист съм по човешката душа.

— Когато се качих в този влак се чувствах нещастна — занарежда Елзи, — но сега съм много по-нещастна. Мога да изплача очите си. Моята любима прекрасна гривна и смарагдовият пръстен, който Едуард ми подари за годижа...

— Но сигурно са застраховани срещу кражба? — вметна господин Паркър Пайн.

— Застраховани ли? Ами не знам... Предполагам, че са. Въпросът е, че тези бижута означават много за мен, господин Пайн!

Влакът забави ход. Господин Паркър Пайн подаде глава от прозореца.

— Стигнахме Триест — обяви той. — Трябва да изпратя телеграмата.

— Едуард! — Лицето на Елзи светна при вида на съпруга ѝ, който бързаше да я посрещне на перона в Истанбул. За миг дори мисълта за загубените бижута изчезна от съзнанието ѝ. Вече бе забравила странните думи, които бе прочела върху попивателната. От съзнанието ѝ изчезна всичко друго, освен, че не е виждала съпруга си от две седмици и макар че беше скромен и праволинеен, той беше изключително привлекателна личност.

На излизане от гарата Елзи усети едно приятелско потупване по рамото. Обърна се и видя господин Паркър Пайн. Откритото му лице излъчваше доброжелателност.

— Госпожо Джефриз — започна той, — бихте ли ме посетили в хотел „Токатлиан“ след половин час? Предполагам, че имам добри новини за вас.

Елзи погледна неуверено към Едуард. След това представи двамата мъже един на друг.

— Запознайте се с ъ-ъ-ъ... съпруга ми. Господин Паркър Пайн.

— Съпругата ви навярно ви е телеграфирала, че бижутата ѝ бяха откраднати — каза господин Паркър Пайн. — Правя всичко, което е по силите ми, за да си ги върне обратно. Надявам се, че ще имам добри новини за нея след половин час.

Елзи погледна въпросително към Едуард. Той веднага отвърна:

— Хайде да тръгваме, скъпа. Хотел „Токатлиан“ ли казахте, господин Пайн. Добре, ще се погрижа тя да дойде там.

Половин час по-късно Елзи влезе в апартамента на господин Паркър Пайн в хотела. Той стана, за да я посрещне.

— Разочарована сте от мен, госпожо Джефриз — рече той. — Моля, не го отричайте! Е, не претендирам, че съм магьосник, но правя онова, което мога. Вижте това тук.

Той ѝ подаде през масата малка кутия от дебел картон. Елзи я отвори. Пръстените, брошките, гривните и огърлиците — и всичко беше там!

— Господин Пайн, това е невероятно! Това е... прекрасно!

Господин Паркър Пайн се усмихна скромно.

— Радвам се, че не се провалих, драга млада госпожо.

— О, господин Пайн, карате ме да се чувствам неловко. След Триест се държах ужасно с вас. А сега... Но как ги намерихте? Кога и къде?

Господин Паркър Пайн поклати глава замислено.

— Дълга история — каза той. — Може би един ден ще я научите. Всъщност, възможно е да я чуete твърде скоро.

— Защо не мога да я науча сега?

— Има известни причини — отвърна господин Паркър Пайн. И Елзи трябваше да си тръгне, без да бъде задоволено любопитството ѝ.

Щом си отиде, господин Паркър Пайн взе шапката и бастуна си и излезе на разходка по улиците на Пера. Вървеше и се усмихваше на себе си, докато най-после стигна до едно малко кафене, с изглед към Златния рог. На отсрещната страна тънките минарета на джамиите на Истанбул се извисяваха на фона на следобедното небе. Беше много красиво. Господин Паркър Пайн седна и поръча две кафета. Бяха гъсти и сладки. Той току-що бе отпил от своето, когато на стола срещу него седна един мъж. Беше Едуард Джефриз.

— Поръчал съм ви кафе — каза господин Паркър Пайн, като посочи към чашката.

Едуард бутна настрана кафето. Наведе се напред през масата.

— Как разбрахте? — попита той.

Господин Паркър Пайн замечтано отпи от кафето си.

— Нашата съпругата навярно ви е казала какво е открила върху попивателната. Не е ли? О, ще ви каже! За момента просто е изчезнало от съзнанието ѝ.

Разказа му набързо за разкритието на Елзи.

— Това се връзваше великолепно със странния инцидент, който се случи точно преди Венеция. По една или друга причина, вие бяхте организирали кражбата на бижутата на вашата съпруга. Но защо беше необходима фразата „точно преди Венеция ще бъде най-подходящият момент“? Имаш нещо нелогично. Защо не оставихте вашата... агентка

избере сама времето и мястото? Но изведнъж разбрах. *Бижутата на вашата съпруга са били откраднати преди вие да тръгнете от Лондон и са били заменени с дубликати.* Но тази мярка не ви е задоволила. Вие сте възвишен, съвестен млад човек. Страхували сте се да не бъде заподозрян някой прислужник или друг невинен човек. Необходим ви е бил крадец, който да се появи в определен момент и да действа така, че да не паднат никакви подозрения върху вашите познати и домашната прислуга. Снабдили сте вашата довереница с ключ от кутията със скъпоценностите и с димка. В избрания момент вдига тревога, влетява в купето на съпругата ви, отключва кутията и хвърля дубликатите в морето. Може да я заподозрат и да я претърсят, но няма да намерят никакви доказателства, тъй като бижутата не са в нея. Така става ясно защо си избрали точно това място. Ако бижутата бъдат хвърлеи просто край линията, възможно е някой да ги намери. Ето затова най-подходящ е бил моментът, когато влакът преминава на морето. Междувременно уреждате да продадете бижутата тук. Трябвало е само да изчакате кражбата, за да изпълните плана си. Моята телеграма обаче пристига навреме. Вие се подчинихте на нарежданията ми и депозирахте кутията с бижутата в хотел „Токатлиан“ в очакване на моето пристигане, защото знаехте, че в противен случай ще изпълня заплахата си да предам случая в ръцете на полицията. Подчинихте се също и на желанието ми да се срещнем тук.

Едуард Джефриз гледаше умолително господин Паркър Пайн. Беше приятен млад мъж, висок, рус, със заоблена брадичка и впечатляващи очи.

— Как бих могъл да ви накарам да ме разберете! — възкликна отчаяно той. — За вас навярно съм най-обикновен крадец.

— В никакъв случай — увери го господин Паркър Пайн. — Тъкмо обратното, бих казал, че сте болезнено честен. Свикнал съм да класифицирам хората в отделни категории. Вие, драги господине, напълно естествено спадате към категорията на жертвите. А сега, ми разкажете цялата история.

— Мога да я кажа с една дума: изнудване.

— И така?

— Вие видяхте жена ми. Разбрали сте какво чисто и невинно създание е, без каквито и да било познания за злото.

— Да, да.

— Съпругата ми има прекрасни и чисти идеали. Ако разбере, че... съм направил нещо такова, ще ме напусне.

— Не съм сигурен. Но това е друг въпрос. Какво ви се е случило, млади приятелю? Предполагам, става въпрос за някаква история с жена?

Едуард Джефриз кимна.

— След като се оженихте или преди това?

— Преди. О, преди...

— И какво е станало?

— Нищо, абсолютно нищо. Точно това е най-неприятното в случая. Бях в един хотел в Уест Индийз. Там беше и една привлекателна жена, госпожа Роситър. Съпругът ѝ бе жесток човек. Изпадаше в страшни пристъпи на ярост. Една нощ я заплаши с пистолет. Тя избяга от него в моята стая. Беше полудяла от ужас. Тя... тя ме помоли да остане до сутринта. Аз... какво можех да направя?

Господин Паркър Пайн се взираше в младия мъж, а той го гледаше в очите открито и прямо. Господин Паркър Пайн въздъхна.

— С други думи, вас са ви направили на глупак, господин Джефриз.

— Така е...

— Да, да. Много стар номер. Но често успява при млади донкихотовци. Предполагам, че когато е наближила сватбата ви, те са пуснали в ход интригата си?

— Да. Получих писмо. Ако не изпратех определена сума пари, всичко щеше да бъде разкрито пред бъдещия ми тъст. Как съм... накарал онази млада жена да се отчужди от съпруга си... Как са я видели в моята стая. Съпругът щял да започне бракоразводно дело. Господин Пайн, изпаднах в трудно положение. — Той потърка челото си и направи отчаян жест.

— Да, да, известно ми е. И така, вие платихте. Но от време на време те отново се обаждат.

— Да. Това беше последната капка, която преля чашата. Нашият бизнес пострада от кризата. Аз просто нямам много пари в брой, с които да разполагам. Тогава измислих този план. — Той взе чашката с истиналото кафе, погледна го разсеяно го изпи. — Какво да правя сега? — попита той отчаяно. — Какво да *направя*, господин Паркър?

— Оставете нещата в мои ръце — каза твърдо Паркър Пайн. — Аз ще се занимавам с вашите мъчители. Що се отнася до съпругата ви, още сега ще се върнете при нея и ще ѝ кажете цялата истина... или поне част от нея. Единственото, което можете да ѝ спестите от истината са действителните факти от Уест Индийз. Трябва да прикриете от нея това, че са ви направили на глупак, както вече казах.

— Но...

— Драги господин Джефриз, вие не разбирате жените. Ако една жена трябва да избира между един наивник и един донжуан, тя винаги ще предпочете донжуана. Вашата съпруга е чаровно, невинно и възвишено момиче и единственият начин да понесе някои сътресения в живота си с вас е като повярва, че е променила един женкар. Знам какво говоря. Засега съпругата ви е влюбена във вас, но забелязвам признаци, че няма да е задълго, ако продължавате да се представяте пред нея като символ на добродетелност и честност, което е почти синоним на тъпота. Вървете при нея, моето момче — каза мило господи Паркър Пайн. — Изповядайте ѝ всичко... всичко, което можете да измислите. След това обяснете, че в момента, в който сте я срещнали, сте се отказали от онзи начин на живот. Така сте потулили миналото си, че тя да не го разбере, ще ви прости с голямо въодушевление.

— Но всъщност няма нищо за прощаване...

— Какво е истината? — попита господин Паркър Пайн. — В моята практика именно тя е онова камъче, което преобръща каруцата! Основна аксиома на съпружеския живот е, че мъж трябва да лъже жената! Това ѝ харесва! Вървете и поемете опрощението ѝ, моето момче! И живеете щастливи оттук нататък! Смя да твърдя, че вашата съпруга в бъдеще ще ви държи под око винаги, когато наблизко се появи някоя хубава жена. На никой мъже това би било неприятно, но не и на вас, според мен.

— Не ми трябва друга жена, освен Елзи! — каза простичко господин Джефриз.

— Прекрасно, моето момче — зарадва се господин Паркър Пайн. — Но на ваше място не бих позволил тя да го разбере. На никоя жена не ѝ е приятно да знае, че няма за какво да се бори.

Едуард Джефриз стана от стола.

— Вие наистина ли предполагате, че... — попита той.

— Аз не предполагам. Аз зная — натърти господин Паркър Пайн.

[1] Оттук (фр.) — Б. ред. ↑

[2] Ето тук, мадам (фр.) — Б. ред. ↑

[3] Първа смяна за хранене във вагон-ресторанта (фр.) — Б. ред.

↑

[4] Ще подам оплакване до компанията „Вагон-ли“ (фр.) — Б. ред. ↑

[5] Мерзавец! Чудовище! (фр.) — Б. ред. ↑

ПОРТАТА КЪМ БАГДАД

Четири огромни порти има град Дамаск.

Господин Паркър Пайн си повтори тихичко стиха на Флекър:

*Вратата на съдбата, Вратата на пустинята,
Пещерата на нещастieto, Крепостта на страха.
Портата към Багдад съм аз, входа за Диарбекир.*

Той стоеше на улицата пред хотел „Ориент“ в Дамаск и гледаше един от огромните автобуси с шест колела, който трябваше да закара него и още единадесет пътници през пустинята до Багдад на следващата сутрин.

*Не минавай през мен, о керван, и да пееш недей.
Чуваш ли тишината на мъртвите птици,
която сякаш като птица пърха?
Отмини, О керван, ти керван обречен, керван на
смъртта!*

Сега нещата бяха много по-различни. В миналото „Портата към Багдад“ *наистина* е била врата на смъртта. Хората преминавали четиристотин мили през пустинята с кервани. Пътували месеци наред дълго и уморително. В днешно време вездесъщите бензинови чудовища минаваха същото разстояние за тридесет и шест часа.

— Какво казахте, господин Паркър Пайн? — Нетърпеливият глас беше на госпожица Нета Прайс, най-младата и най-чаровната туристка. Макар че пътуваше със строгата си леля, която имаше

мустаци като на мъж и беше натъпкана с библейски познания, Нета успяваше да се забавлява по безброй фриволни начини, които възрастната госпожица Прайс навярно не би одобрила, ако изобщо узнаеше за тях. Господин Паркър Пайн ѝ повтори стиховете на Флекър. — Колко вълнуващо! — възкликна Нета. Трима мъже в униформи на военновъздушните сили, стояха наблизко и един от тях, почитател на Нета, се намеси в разговора.

— Очакват ви и други вълнения по време на пътешествието — каза той. — Дори в наши дни понякога бандитите стрелят по туристите. Освен това, може да се загубите. Случва се понякога. Тогава изпращат нас да ви търсим. Един човек се загуби и остана цели пет дни в пустинята. За щастие носил достатъчно вода със себе си. По пътя има дупки и колата силно се друса. Само какви дупки! Веднъж един човек така си умря от удара. Казвам ви самата истина! Заспал по време на пътуването. Главата му се ударила в тавана на колата и той умрял.

— В такъв автобус ли, господин О'Рурк? — поиска да узнае възрастната госпожица Прайс.

— Не, не точно в такъв — призна младият мъж.

— Но ние трябва да разглеждаме забележителностите — намеси се развълнувано Нета.

Лея ѝ извади пътеводител.

Нета лекичко започна да пристъпва назад.

— Знам, че иска да ме замъкне на някакво място, където Свети Павел бил хвърлен от прозореца — прошепна тя. — А аз искам да разгледам пазара.

О'Рурк се отзова веднага.

— Елате с мен! Ще тръгнем по улица Стрейт...

И те се отделиха от групата.

Господин Паркър Пайн се извърна към кротък мъж, който стоеше до него. Казваше се Хенсли. Работеше в Министерството по социални въпроси в Багдад.

— Дамаск може малко да ви разочарова, когато го видите за пръв път — каза извинително той. — Вече е цивилизован. Има трамваи, модерни къщи и магазини.

Хенсли кимна с глава. Не беше от словоохотливите.

— Ами... то... не бих... като си помисля... — измърмори той.

Покрай тях мина един млад русокос господин с вратовръзка от колежа „Итън“. Имаше приятно, но малко безизразно лице, което в момента изглеждаше разтревожено. Двамата с Хенсли работеха в един и същи отдел.

— Здравсти, Сметърст — поздрави го приятелят му. — Загубил ли си нещо?

Капитан Сметърст поклати глава. Беше млад човек, чието лице не подсказваше наличието на голям ум.

— Просто разглеждам — отвърна разсеяно той. Сетне изглежда се сети нещо и продължи: — Тази вечер трябва да се веселим, нали?

Двамата приятели се отдалечиха заедно. Господин Паркър Пайн си купи местен вестник на френски език.

Не откри нищо интересно. Местните новини не значех нищо за него и явно по света не се е случило важно събития. Загледа в се колонките под заглавието „Лондон“ и се зачете.

Първата се отнасяше до финансови въпроси. Втората беше за предполагаемото местонахождение на господин Самуел Лонг, укриващият се от съда финансист. Злоупотребите му възлизаха на три милиона и се говореше, че е успял да се укрие в Южна Америка.

— Не е съвсем зле за човек, който едва е навършил тридесет години — промърмори господин Паркър Пайн.

— Моля?

Обърна се и видя италианския генерал, с когото бе пътувал на един и същ кораб от Бриндизи до Бейрут.

Господин Паркър Пайн обясни на генерала какво имаше предвид. Генералът кимна няколко пъти с глава.

— Този човек е голям престъпник. Дори ние в Италия сме потърпевши. Вдъхваше доверие и то навсякъде по света. Казват, че бил образован човек.

— Да учил е в Итън и Оксфорд — каза предпазливо господата Паркър Пайн.

— Ще го хванат ли, как мислите?

— Зависи каква преднина има. Може все още да е в Англия. Всъщност, може да е навсякъде.

— И тук сред нас ли? — засмя се генералът.

— Възможно е. — Господин Паркър остана сериозен. — Откъде можете да знаете дали аз не съм този човек, генерале?

Генералът го погледна стреснато. След това смуглото му лице се отпусна и той се усмихна с разбиране.

— О, това би било добре, много добре! Но вие... — Той отместя очи от лицето на господин Паркър Пайн и го огледа.

Англичанинът разбра правилно погледа му и каза:

— Не бива да съдите по външността. Няколко допълнителни килограми са достатъчни, за да се придаде на човек доста по-възрастен вид. — Сетне замечтано добави: — Пък и сега има всякакви бои за коса, освен това можете да си направите белег на лицето. Можете дори да промените националността си.

Генерал Поли се оттегли изпълнен със съмнение. Никога не разбираше кога англичаните говорят сериозно.

Господин Паркър Пайн реши да се позабавлява тази вечер като отиде на кино. После отиде в „Нощен палат на удоволствията“. Мястото съвсем не му се стори палат, да не говорим за удоволствията. Танцърките играеха с подчертана липса на ентузиазъм и ръкоплясканията бяха вяли.

Изведнъж господин Паркър Пайн зърна Сметърст. Младият Мъж седеше сам на маса. Лицето му беше зачервено и на господин Паркър Пайн му се стори, че той вече е изпил повече, отколкото трябва. Той мина през залата и седна при младия човек.

— Цяло безобразие е начинът, по който тези момичета се отнасят с човека — рече мрачно капитан Сметърст. — Почерпих я с две питиета после с трето, после с още, а тя хукна захилена с някакъв португалец. На това аз му викам безобразие.

Господин Паркър Пайн изрази съчувствието си и му предложи да пият кафе.

— Поръчал съм си арак — каза Сметърст. — Бива си го. Опитайте.

Господин Паркър Пайн знаеше нещичко за свойствата на арака и тактично се опита да отклони предложението. Сметърст поклати глава и продължи:

— Много съм го загазил. Трябва малко да си вдигна настроението. Не знам как бихте постъпили вие на мое място. Не искам да издам приятеля си? Искам да кажа какво може човек да направи в такъв случай? — Той се загледа в събеседника си сякаш го

вижда за пръв път и рязко попита: — Кой сте вие? С какво се занимавате?

— Вдъхвам доверие — отвърна спокойно господин Паркър Пайн.

Сметърст се вторачи в него с жив интерес.

— Какво? И вие ли...

Господин Паркър Пайн извади от портфейла си изрезка от вестник и я постави на масата. На нея пишеше:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Сметърст успя да го прочете с известни усилия.

— Дявол да ме вземе! — изруга той. — Значи искате да кажете, че хората идват при вас и ви разказват проблемите си.

— Да, те ми се доверяват.

— Куп видиотени жени, предполагам.

— Наистина жените са повече — отбеляза господин Паркър Пайн. — Но също така има и мъже. Ами вие, млади приятелю? Нали току-що ми поискахте съвет?

— Я се разкарай! — сопна се капитан Сметърст. — Това си е моя работа... и само моя! Къде е проклетият арак?

Господин Паркър Пайн поклати тъжно глава и остави капитан Сметърст, защото реши, че е безнадежден случай.

Конвойт за Багдад тръгна в седем часа сутринта. Групата се състоеше от дванадесет души. Господин Паркър Пайн и генерал Поли, госпожица Прайс и нейната племенница, трима офицери от военновъздушните сили, Сметърст и Хенсли и една арменка със сина си на име Пантемиан.

Пътуването започна без инциденти. Скоро плодните дървета на Дамаск останаха зад гърба им. Небето беше облачно и младичкият шофьор го погледна със съмнение един-два пъти. Размени няколко думи с Хенсли.

— Доста вали от другата страна на Рутбах. Дано да не затънем.

Спряха по обяд и им раздадоха квадратни картонени кутии с храна. Двата шофьори свариха чай, който сервираха в картонени чашки. След това отново продължиха с колата през безкрайната равнина.

Господин Паркър Пайн размишляваше за бавните кервани и за пътуванията, протичали със седмици...

По залез-слънце пристигнаха в пустинния форт Рутбах.

Големите порти не бяха затворени и автобусът мина при тях, за да влезе в двора на форта.

— Много е вълнуващо! — възкликна отново Нета.

След като се изми, тя пожела да отиде на кратка разходка. Лейтенантът от военновъздушните сили О'Рурк и господин Паркър Пайн предложиха да я придружат. Когато тръгнаха, управителят дойде при тях и ги помоли да не се отдалечават много, защото може да им бъде трудно да се върнат, след като се стъмни.

— Няма да ходим надалеч — обеща О'Рурк.

Всъщност разходката не беше много интересна, защото пейзажът беше еднообразен.

Господин Паркър Пайн се наведе и взе нещо от земята.

— Какво е това? — попита любопитно Нета.

— Праисторически кремък, госпожице Прайс — подаде ѝ го той. — Инструмент за пробиване на дупки.

— Те... дали са се убивали един друг с тези неща?

— Не. Имал е мирно предназначение. Но предполагам, че са могли и да убиват с него, ако са искали. Важно е *желанието* да убиваш, инструментът е без значение. Винаги ще се намери *нещо*, което да свърши работа.

Започна да се стъмва и те се прибраха обратно във форта.

След вечерята, която се състоеше от множество блюда, приготвени от консерви, групата остана по местата си, а мъжете запушиха. Щяха да продължат в дванадесет часа.

Шофьорът изглеждаше възбуден.

— Предстоят ни няколко лоши участъка — обясни той. — Може да затънем.

Всички се качиха в голямата кола и се наместиха удобно. Мис Прайс се бе разгневила, защото не бе могла да се добере до един от куфарите си.

— Искам чехлите си — простена тя.

— Много по-вероятно е да ви потрябват ботушите — обади се Сметърст. — Доколкото разбирам, ще затънем в море от кал.

— Нямам чорапи за преобуване — оплака се Нета.

— Няма значение. Вие ще стоите в колата. Само силният пол ще трябва да слиза и да бута.

— Винаги си нося допълнителен чифт чорапи — отбеляза Хенсли, като се потупа по джоба на палтото. — Човек никога не знае какво може да му се случи.

Загасиха лампите. Голямата кола потегли в нощта.

Пътуването не беше чак толкова прекрасно. Разбира се, не подскачаха, както би било в туристически автобус за обиколка в града. Но въпреки това, от време на време силно друсаше.

Господин Паркър Пайн се бе настанил на една от предните седалки. През пътеката седеше арменката, загърната в одеяла и шалове. Синът ѝ беше зад нея. Зад господин Паркър Пайн седяха двете госпожици Прайс. Генералът, Сметърст, Хенсли и господата от военновъздушните сили бяха отзад.

Колата бавно пътуваше в нощта. Господин Паркър Пайн не можеше да заспи. Нямахше накъде да се обърне. Арменката си бе изпружила краката чак до неговото място. Тя, във всеки случай, се чувстваше удобно.

Всички други изглежда спяха. Той усети как съня го оборва, но едно внезапно друсване го подхвърли към тавана на автобуса. Чу сънени протести от дъното на автобуса.

— По-кратко! Не искате да ни счупите вратовете, нали?

Сънят го завладя отново. Няколко минути по-късно, макар и с неудобно извит врат, той вече спеше...

Събуди се внезапно. Автобусът беше спрял. Мъжете излязоха от него.

— Затънахме — информира го накратко Хенсли.

Нетърпелив да види какво става, господин Паркър Пайн стъпи енергично в калта. В момента не валеше. Имаше луна и на нейната светлина можеше да се види как шофьорите работят енергично с крикове и камъни, борейки се да извадят колелото от калта. Помагаха им няколко мъже. Трите жени гледаха през прозорците — госпожица Прайс и Нета с интерес, а арменката със зле прикрито отвращение.

Единият от шофьорите подаде команда и мъжете започнаха да бутат.

— Къде е арменчето? — попита О'Рурк. — Сигурно си топли крачетата и се е настанил удобно на седалката като котка? Нека и той да излезе!

— Капитан Сметърст също! Няма го сред нас — отбеляза генерал Поли.

— Мерзавецът продължава да спи. Вижте го!

Това беше истина. Сметърст продължаваше да седи на седалката си, с увиснала напред глава и отпуснато тяло.

— Аз ще го събудя! — обади се О'Рурк.

Той скочи обратно в колата. След минута се появи на вратата. Гласът му беше променен.

— Вижте, мисля, че той май е болен... или нещо такова. Къде е лекарят?

Командирът на ескадрила Лофтус, лекар от военновъздушните сили, кроткият на вид човек с побеляла коса излезе пред групата мъже, които работеха при колелата.

— Какво му има? — попита той.

— Аз... аз не знам.

Лекарят влезе в колата. О'Рурк и Паркър Пайн го последваха. Той се наведе над провисналото тяло. Един поглед и едно докосване бяха достатъчни.

— Мъртъв е — констатира той.

— Мъртъв? Но как? — Заваляха въпроси.

— О! Това е ужасно! — Гласът бе на Нета.

Лофтус се обърна ядосано.

— Сигурно си е ударил главата в тавана — отбеляза той. — Минахме през много дълбоки дупки по пътя.

— Нима това би могло да го убие? Дали няма нещо друго?

— Не мога да кажа, преди да го прегледам по-обстойно — обясни Лофтус.

Той се огледа наоколо с измъчен вид. Жените се доближиха, мъжете се скупчиха пред вратата на автобуса.

Господин Паркър Пайн заговори шофьора. Той беше силен и атлетичен младеж. Пренесе жените една по една през калта и ги постави на сухата земя. Успя да пренесе мадам Пантемиан и Нета без

особено усилие, но краката му се огънаха под тежестта на пълната госпожица Прайс.

Купето остана на разположение на доктора, за да направи необходимия преглед.

Мъжете възобновиха опитите си да извадят колата от калта. Слънцето се показва на хоризонта. Денят щеше да бъде великолепен. Калта бързо изсъхваше, но автобусът остана затънал. Счупиха три крика, но нищо не постигнаха. Шофьорът започна да приготвя закуската. Отвори консерви с наденички и сложи вода за чай. Малко по-настрана водачът на въздушна ескадрила Лофтус даде заключението си:

— Няма никакви белези, нито рани по него. Както вече споменах, той сигурно си е ударил главата в тавана.

— Задоволява ви версията, че е умрял от естествена смърт? — попита господин Паркър Пайн.

В гласа му се прокрадва нещо, което накара лекаря да го стрелне сочи.

— Има само още една възможност.

— Да?

— Ами, някой да го е ударил отзад по главата с нещо като торбичка, пълна с пясък. — Гласът му прозвуча извинително.

— Малко вероятно е — обади се вторият офицер от военновъздушните сили. Беше младеж с невинно ангелско лице. — Искаш да кажа, че никой не би могъл да го направи, без да го забележат.

— Ами, ако всички сме спали? — предположи докторът.

— Онзи, който го е направил, не е могъл да бъде сигурен в това — рече другият.

— Някой от нас щеше да се събуди от движението между седалките.

— Единственият начин — намеси се генерал Поли, — е, да го е направил някой, който е седял зад него. Могъл е да избере момента, без да е необходимо да става от мястото си.

— Кой седеше зад капитан Сметърст? — попита лекаря.

— Хенсли, сър — отвърна веднага О'Рурк, — но не може да бъде. Хенсли беше най-добрият приятел на Сметърст.

Последва тишина. После се чу спокойният и сигурен глас на господин Паркър Пайн.

— Мисля, че лейтенантът от военновъздушните сили Уилсън има нещо да ни каже.

— Аз ли, господине? Ами аз...

— Хайде казвайте, Уилямсън — подкани го О'Рурк.

— Не е нищо, всъщност, съвсем е без значение.

— Кажете го.

— Само част от разговор, който чух в Рутбах на двора. Бях се върнал в автобуса, за да потърся табакерата си. Заоглеждах се за нея и тогава чух двама души, които бяха отвън да говорят. Единият беше Сметърст. Той казваше... — замълча.

— Хайде, човече, изплюй камъчето!

— Ами, не искам да издаде някакъв свой приятел. Звучеше много разстроено. Тогава каза: „Ще си държа езика зад зъбите до Багдад, но нито миг след това. Ще трябва да се махнеш бързо.“

— А кой беше другият мъж?

— Не зная, господине. Заклевам се! Беше тъмно и той каза само една-две думи, които не можах да разбера.

— Кой от вас познаваше добре Сметърст?

— Не мисля, че думата приятел би могла да се отнесе за друг, освен за Хенсли — рече бавно О'Рурк. — Познавах Сметърст, но много слабо. Уилямсън е нов тук, както и командирът на ескадрила Лофтус. Не мисля, че някой от тях се е срещал с него преди.

Двамата мъже потвърдиха думите му.

— Вие, генерале?

— Никога не съм виждал този млад човек, преди да прекосим Ливан. Пътувахме в един и същи автобус.

— А онзи арменски плъх?

— Той не би могъл да бъде ничий приятел — заяви решително О'Рурк. — Пък и няма арменец, който да има смелостта да убие човек.

— Може би аз имам в допълнение едно дребно доказателство — обади се господин Паркър Пайн и повтори разговора си със Сметърст в заведението в Дамаск.

— Значи той казал: „Но как да предам приятеля си?“ — повтори замислено О'Рурк. — И е бил разтревожен.

— Някой има ли да допълни нещо? — попита господин Паркър Пайн.

Лекарят се прокашля.

— Може би има нещо общо със... — започна той и млъкна. Останалите го насърчиха и той продължи: — Просто чух как Сметърст казва на Хенсли: „Ти не можеш да отречеш, че има изтичане на информация от твоя отдел.“

— Кога беше това?

— Точно преди да тръгнем за Дамаск вчера сутринта. Помислих си, че те просто се шегуват. Не съм си представял... — Той спря.

— Приятели, това е много интересно — рече генералът. — Парченце по парченце събирате доказателства.

— Споменахте за торбичка с пясък, докторе — обади се господин Паркър Пайн. — Би ли могъл човек сам да си изработи такова оръжие?

— Тук има достатъчно пясък — отбеляза сухо лекарят и взе малко пясък в ръка.

— Ако сложите пясъка в чорап, например — започна О'Рурк и спря объркано.

Всички помнеха двете кратки изречения, които Хенсли беше казал предната нощ. „Винаги си нося допълнителен чифт чорапи. Човек никога не знае какво може да му се случи.“

Настъпи тишина. Сетне господин Паркър Пайн я наруши и спокойно каза:

— Господин Лофтус, според мен допълнителният чифт чорапи на господин Хенсли в момента се намират в джоба на палтото му, което е в автобуса.

За около минута очите на всички бяха вперени в една тъжна фигура, открояваща се на хоризонта, която крачеше напред-назад. Хенсли се беше отделил, след като откриха мъртвеца! Всички уважиха желанието му да се усамоти, тъй като знаеха, че с мъртвия бяха приятели.

— Ще отидете ли да ги вземете и да ги донесете? — попита Паркър Пайн.

Лекарят се подвоуми.

— Не искам... — промърмори той. Отново погледна към Хенсли. — Струва ми се малко непристойно.

— Трябва да ги вземете. Моля ви. Обстоятелствата са необичайни. Тук сме изолирани. Трябва да узнаем истината. Ако донесете чорапите, предполагам, че ще успеем да се доближим до нея — каза господин Паркър Пайн.

Лофтус се обърна и послушно тръгна.

Господин Паркър Пайн дръпна генерал Поли настрана.

— Генерале, мисля, че вие седяхте от другата страна на пътеката срещу капитан Сметърст.

— Точно така.

— Някой ставал ли е и преминавал ли е покрай вас?

— Само англичанката, госпожица Прайс. Отиде до тоалетната в дъното.

— Олюляваше ли се?

— Естествено, клатенето на автобуса я носеше ту насам, ту натам.

— И тя беше единственият човек, когото сте видели да се движи?

— Да — генералът го погледна учудено и каза: — Кой сте вие, питам се? Командвате, а не сте дори военен.

— Видял съм много неща от живота — отвърна господин Паркър Пайн.

— Пътували сте, така ли?

— Не — каза господин Паркър Пайн. — Седях по цял ден в една кантора.

Лофтус се върна с чорапите. Господин Паркър Пайн ги взе и ги разгледа. *От вътрешната страна на единия от тях все още имаше полепнал влажен пясък.*

Той си пое дълбоко въздух и каза:

— Сега вече ми е ясно.

Очите на всички се обърнаха отново към крачещата напред-назад фигура.

— Бих искал да видя тялото, ако може — рече господин Паркър Пайн.

Отиде с лекаря до мястото, където бе поставено тялото на Сметърст, покрито с мушама.

Лекарят махна покривалото.

— Няма нищо за гледане — отсече той, но очите на господин Паркър Пайн бяха приковани върху вратовръзката на мъртвия човек.

— Значи Сметърст е учил в Итън? — продължи той.

Лофтус го изгледа учудено.

Следващият въпрос съвсем го обърка.

— Какво ви е известно за младия Уилямсън? — продължи да пита той.

— Нищо. Срегнах го в Бейрут. Аз идвах от Египет. Но защо питате? Наистина...

— Ами защото, именно по неговите показания, ще пратим на бесилката един човек, нали? — отвърна със закачлива нотка в гласа си господин Паркър Пайн. — Трябва да бъдем внимателни.

Той продължи да разглежда вратовръзката и яката на мъртвия. Разкопча копчетата и махна яката. Погледна я и възкликна:

— Виждате ли това?

От вътрешната страна на яката имаше малко кръгло петно кръв.

Наведе се, за да разгледа още по-отблизо открилия се врат.

— Този човек не е убит с удар по главата, докторе — каза бързо той. — Бил е промушен в основата на тила. Можете да видите малката дупчица.

— Пропуснал съм я!

— Имали сте предварително изготвена версия — каза почти извинително господин Паркър Пайн. — Удар по главата. Лесно е да се пропусне такава рана. Тя едва се вижда. Едно бързо промушване с малък и остър инструмент и смъртта настъпи незабавно. Жертвата дори не може да извика.

— *Стилет* ли имате предвид? Мислите, че генералът...

— По общо мнение италианците и стилетите обикновено вървят ръка за ръка... Вижте, пристига някаква кола!

На хоризонта се появи туристическа кола.

— Това е добре — каза О'Рурк, който се бе приближил към тях. — Дамите могат да се качат на нея.

— Ами нашият убиец? — попита господин Паркър Пайн.

— Имате предвид Хенсли...

— Не, нямам предвид Хенсли — отсече господин Паркър Пайн. — Знаем, че Хенсли е невинен.

— Вие... Но защо?

— Виждате ли, в чорапа наистина имаше пясък.

О'Рурк го загледа слисано.

— Моето момче — продължи внимателно господин Паркър, — разбирам, че не изглежда много логично, но е така. Сметърст не е ударен по главата виждате ли, а е намушкан. — Той направи малка пауза и след това продължи: — Спомнете си отново разговора, за който ви казах, разговорът ни в заведението. От него вие си избрахте една така да се каже, важна за вас фраза! Но мен ме порази друга. Когато, му казах, че „вдъхвам доверие“ той възкликна: „Какво? И вие ли...?“ Не ви ли прави впечатление, че е доста странно да определите по този начин изтичане на информация от отдела. „Вдъхва доверие“ подхожда повече на някой като изчезналия Самуел Лонг например.

Лекарят подскочи.

— Да, може би... — измънка О'Рурк.

— Подметнах на шега, че е възможно офейкалият господин Лонг да е един от нашата група. Да предположим, че наистина е така.

— Какво... Това е невъзможно!

— Напротив. Какво знаете за тези хора, освен имената им и нещата, които те самите споменават за себе си. Дали аз съм наистина господин Паркър Пайн? Дали генерал Поли наистина е италиански генерал? А какво ще кажете за тази госпожица Прайс старша, която прилича на мъж и наистина се нуждае от бърснене?

— Но той... Сметърст не е познавал Лонг?

— Сметърст е бил в Итън. Лонг също е бил в Итън. Сметърст може би го е познавал, макар че не го е споделил с вас. Възможно е да го е разпознал между нас. В такъв случай, какво с могъл да направи? Не е много умен и положението започва да го тревожи. Накрая решава да не казва нищо до Багдад. Но след това повече няма да държи езика си зад зъбите.

— Мислите, че един от нас е Лонг? — попита все още замаян О'Рурк, пое си дълбоко въздух и продължи: — Трябва да е италианецът... А какво ще кажете за арменец?

— Да се направи на чужденец и да вземе чуждестранен паспорт е наистина много по-трудно, отколкото да си остане англичанин — рече господин Паркър Пайн.

— Госпожица Прайс? — попита недоумяващо О'Рурк.

— Не — поклати глава господин Паркър Пайн. — Това е нашият човек!

С почти приятелски жест той постави ръка върху рамото на мъжа до себе си. Но в гласа му нямаше нищо приятелско, нито пък в хватката на силните му ръце.

— Водач на въздушна ескадрила Лофтус или господин Самуел Лонг, няма значение как ще го наречете.

— Но това... това е невъзможно! — заекна О'Рурк. — Лофтус е в армията от години.

— Но вие никога преди това не сте го срещали, нали? Никой от вас не го познава. Той просто не е *истинският* Лофтус.

Мълчалият до момента господин най-сетне проговори:

— Много умно от ваша страна! Впрочем, как се досетихте?

— Вашето мнение, че Сметърст е умрял, защото си е ударил главата, беше смешно. О'Рурк ви подсказа тази идея, когато разговаряхте вчера в Дамаск. Помислили сте си: „Колко е просто!“ Вие сте единственият лекар между нас. Каквото и да кажете, ние ще го приемем. Разполагате с докторската чанта на Лофтус. Там са неговите инструменти. Лесно ви е било да изберете някой подходящ малък инструмент, с който да си послужите. Навеждате се над Сметърст, за да му кажете нещо и докато говорите, забивате оръжието, където трябва. Говорите му още една-две минути. В колата е тъмно. Кой би ви заподозрял? После откриваме мъртвото тяло. Вие давате заключение за смъртта. Но не всичко минава така лесно, както сте си го мислили. Възникват съмнения. Решавате да използвате друго, за да се защитите. Уилямсън цитира разговора, който е чул между двама ви със Сметърст. Ние приемаме, че разказаното се отнася за Хенсли и вие добавяте една унищожителна малка измислица за изтичане на информация от отдела, в който той работи. Тогава направих една последна проверка. Споменах за пясъка и чорапите. Точно тогава вие взехте в шепата си пясък. Изпратих ви да намерите чорапите, *за да можем да узнаем истината*. Но аз няхах предвид онова, което вие си помислихте. *Вече бях проверил чорапите на Хенсли*. По тях нямаше никакъв пясък. Вие го сложихте там по-късно.

Господин Самуел Лонг запали цигара.

— Предавам се — каза той. — Късметът ми изневери. Известно време имах добра преднина. Те бяха по петите ми, когато стигнах в Египет. Срещнах Лофтус. Отиваше в някаква част в Багдад и не познаваше никого там. Такъв шанс не беше за изпускане. Купих го.

Струваше ми двадесет хиляди лири. Но какво бяха тези пари за мен! За проклетия налетях на Сметърст! Едва ли е имало по-упорит глупак от него! Прислужваше ми докато бях в Итън. По онова време той ме смяташе за герой и ме боготвореше. Не му се искаше да ме предаде! Направих всичко възможно да го убедя и накрая той обеща да не си отваря устата, докато стигнем в Багдад. Каква друга възможност имах? Никаква. Изходът беше един-единствен — да го елиминирам. Но искам да ви уверя, че не съм убиец по природа. Способностите ми са в съвсем друга област. — Лицето му се промени, сякаш изведнъж се сви. Той се олюля и тежко се свлече на земята.

О'Рурк се наведе над него.

— Навярно синилна киселина, сложена в цигарата — отбеляза господин Паркър Пайн. — Комарджията загуби последната си карта.

Той се огледа наоколо — пред погледа му се разстилаше безкрайната пустиня. Слънцето печеше ожесточено. Бяха тръгнали от Дамаск едва вчера — през Портата към Багдад.

*Не минавай през мен, о керван, и да пееш недей.
Чуваш ли тишината на мъртвите птици,
която сякаш като птица пърха?*

КЪЩАТА В ШИРАЗ

Беше 6 часа сутринта, когато господин Паркър Пайн тръгна за Персия след кратък престой в Багдад.

Мястото за пасажерите в малкия самолет беше ограничено и на тесните седалки човек с размерите на господин Паркър Пайн не можеше да се разположи удобно. Имаше още двама пътници — едър, червендалест мъж, за когото господин Паркър Пайн прецени, че ще е от приказливите и слаба жена със свити устни и решителен вид.

„Във всички случаи — помисли си господин Паркър Пайн — не изглеждат като хора, които биха се консултирали с мен професионално.“

И те наистина не го направиха. Дребната жена беше американска мисионерка, която сигурно работеше самоотвержено и се чувстваше щастлива, а червендалестият мъж беше служител в една нефтена компания. Всеки от тях разказа накратко живота си преди още самолетът да излети.

— Аз съм просто турист — заяви господин Паркър Пайн, за да отбие по-нататъшните въпроси. — Отивам в Техеран, Испахан и Шираз.

Музиката в тези имена го завладя така, че той ги повтори отново: „Техеран. Испахан. Шираз.“

Господин Паркър Пайн разгледа земята, над която летяха. Беше равна пустиня. Долавяше някаква тайнственост, която сякаш излъчваха обширните ненаселени райони.

В Керманшах самолетът кацна и направиха паспортна и митническа проверка. Отвориха един от куфарите на господин Паркър Пайн. Малката кутийка с визитни картички предизвика голям интерес. Започнаха да му задават въпроси. Тъй като той нито говореше, нито пък разбираше персийски, работата стана трудна.

Пилотът слезе от самолета. Беше русокос млад германец, хубав мъж с дълбоки сини очи и обветрено лице.

— Моля? — рече вежливо той.

Господин Паркър Пайн, който се бе отдал на доста енергична пантомима, но както изглеждаше без особен ефект, се обърна с облекчение към него.

— Това е прах против насекоми — обясни той. — Мислите ли, че бихте могли да им го обясните?

— Моля? — повтори явно объркан пилотът.

Господин Паркър Пайн повтори молбата си на немски. Пилотът се усмихна и преведе изречението на персийски. Мрачните и строги официални представители на властта останаха доволни. Напрегнатите им лица се отпуснаха и те се усмихнаха. Един от тях дори високо се разсмя с глас. Стори им се забавно.

Тримата пасажери отново заеха местата си в самолета и полетът продължи. Спуснаха се ниско над Хамадан, за да пуснат торбите с пощата, но не кацнаха там. Господин Паркър Пайн се взираше надолу и се опитваше да различи скалата на Бехистун. Според Дарий до това място се е простирала империята му. Покорените народи са говорили на три различни езика — вавилонски, медински и персийски.

Когато пристигнаха в Техеран часът беше два. Последваха още полицейски формалности. Германският пилот се приближи и застана усмихнат до господин Паркър Пайн, който току-що бе приключил с отговорите на дълъг списък въпроси, от които не бе разбрал нищо.

— Какво им казах? — попита, той германеца.

— Казахте им, че кръщелното име на баща ви е Турист, вашата професия е Чарлз, моминското име на майка ви е Багдад, а вие идвате от Хариет.

— Има ли някакво значение?

— Ни най-малко. Просто отговорете им нещо, те искат само това.

Господин Паркър Пайн се разочарова от Техеран. Намери го отчайващо модерен. Сподели го с хер Шлагал, пилота, на следващата вечер, когато случайно го срещна на входа на хотела. Следвайки едно свое хрумване, той го покани на вечеря и германецът прие.

Келнерът се засуети около тях и прие поръчките им. Донесе им храната и едва когато стигнаха етапа на *la torte*, някакъв лепкав шоколадов десерт, германецът каза:

— Значи, отивате в Шираз?

— Да. Ще пътувам до там със самолет, после до Испахан и накрая Техеран. Вие ли ще ме откарате със самолета до Шираз утре?

— О, не! Аз се връщам в Багдад.

— Отдавна ли сте тук?

— От три години. Нашата компания бе създадена едва преди три години. До този момент не сме имали нито един инцидент. Да чукна на дърво! — И той почука по масата.

Донесоха чашки гъсто и сладко кафе. Двамата мъже запалиха цигари.

— Първите ни пътници бяха две дами — върна се назад в спомените си германецът. — Две английски дами.

— Да? — подкани го господин Паркър Пайн.

— Едната беше млада дама от много знатно потекло, дъщеря на един от вашите министри. Не знам точно каква ѝ е титлата, наричаха я лейди Естер Кар. Беше красива, много красива, но луда.

— Луда?

— Напълно откачена. Сега живее в Шираз, в една голяма къща. Носи източни дрехи. Не желае да се вижда с никакви европейци. Нима такъв живот би трябвало да води една млада дама с такова потекло?

— Имало е и други такива — отбеляза господин Паркър Пайн. — Например лейди Хестър Станхоуп...

— Но тази е луда — продължи пилотът. — Познава се по очите ѝ. Такива бяха очите на командира на моята подводница по време на войната. Сега той е в лудница.

Господин Паркър Пайн се замисли. Помнеше добре лорд Мичълдевър, бащата на лейди Естер Кар. Беше работил под негово ръководство, докато той беше министър на вътрешните работи — едър рус мъж със засмени сини очи. Беше видял лейди Мичълдевър само веднъж — известна ирландска красавица — черни коси и теменужено сини очи. И двамата бяха красиви нормални хора, но все пак в семейство Кар имаше случаи на лудост. Появяваше се от време на време, през едно поколение. Той си помисли, че е странно хер Шлагал да заговори именно за това!

— А другата дама — запита между другото той.

— Другата дама... е мъртва.

Нещо в гласа на пилота накара господин Паркър Пайн да застане нащрек.

— И аз имам сърце — каза хер Шлагал. — Имам чувства. За мен тя бе най-красивата жена на света. Нали знаете как става, случва ви се изведнъж. Тя беше цвете, истинско цвете... — Той въздъхна дълбоко. — Отидох да ги видя веднъж... в къщата в Шираз, Лейди Естер ме покани. Моята малка, моето цвете, се страхуваше от нещо. Ясно го разбрах. После, когато се върнах от едно пътуване до Багдад, чух, че била починала. Мъртва... — Той направи пауза, след което замислено додаде: — Възможно е другата да я е убила. Луда е, уверявам ви.

Въздъхна отново, а господин Паркър Пайн поръча два бенедиктина.

— „Кюрасо“ е много приятен — каза келнерът и им донесе две чаши.

На следващия ден точно след пладне, господин Паркър Пайн видя за пръв път Шираз, Бяха прелетели над планински вериги, между които имаше тесни и неплодни долини. Навсякъде земята беше суха — пустош. После внезапно се появи Шираз — смарагдовозелено бижу в сърцето на пустошта.

Господин Паркър Пайн хареса Шираз, за разлика от Техеран. Примитивната обстановка на хотела не го отблъсна, нито пък вида на улиците.

Разбра, че е пристигнал по време на някакъв персийски празник. Фестивалът Нан Руц беше започнал предната вечер — петнадесетдневен период, в който персийците празнуват тяхната нова година. Господин Паркър Пайн се разходи по празните базари и излезе на откритата общинска земя от северната страна на града. Целият Шираз празнуваше.

Един ден той излезе от града. Беше ходил до гроба на поета Хафез и на връщане видя една къща, която го заплени. Беше цялата в сини, розови и жълти плочки, построена сред зелена градина с шадраван, портокалови дървета и рози. Това беше къщата на мечтите. Същата вечер той беше на вечеря с английския консул. Запита го за къщата.

— Възхитително местенце, нали? Построена е от един бивш богат губернатор на Луристан, който се възползвал добре от служебното си положение. Сега е собственост на една англичанка.

Сигурно сте чували за нея. Лейди Естер Кар. Тя е съвсем побъркана. Изцяло е заприличала на местните жители. Не желае да има нищо общо нито с англичани, нито пък с английските обичаи.

— Млада ли е?

— Твърде млада, за да се прави на луда. На около тридесет години е.

— С нея е имало още една англичанка, нали? Една жена, която починала?

— Да, беше преди около три години. Всъщност случи се в деня, след като поех поста си тук. Беръм, моят предшественик, почина внезапно.

— Тя как умря? — попита рязко господин Паркър Пайн.

— Паднала от вътрешния двор или балкона на първия етаж. Била нещо като прислужница или компаньонка на лейди Естер, забравил съм вече какво точно. Както и да е, носила подносът със закуска и непредпазливо стъпила назад и паднала. Много тъжно. Нищо не могло да се направи. Разбила си черепа върху каменната настилка.

— Как се е казвала?

— Кинг, мисля, или беше Уилис? Не, Уилис е мисионерката. Била е доста хубаво момиче.

— Лейди Естер беше ли разстроена?

— Да... Не... Всъщност, не знам. Държеше се много странно и не можах изобщо да разбера. Тя е много... е, да кажем деспотично същество, ако разбирате какво точно искам да кажа. Направо ме уплаши с властното си поведение и тъмните очи, които сякаш хвърлят искри.

Той се засмя полуизвинително, сетне се вгледа любопитно в своя събеседник. Господин Паркър Пайн се бе взрял в празното пространство. Клечката, която току-що бе драснал, за да запали цигарата си, гореше забравена в ръката му. Изгоря до пръстите му и той я изпусна с вик от болката. След това видя учуденото изражение на консула и се усмихна.

— Моля да ме извините.

— Нещо се разсеяхте?

— Но намерих онова, което ми трябва — отвърна тайнствено господин Паркър Пайн.

Сетне заговориха по други въпроси.

Същата вечер на светлината на малка газена лампа, господин Паркър Пайн написа писмо. Доста се подвоуми как точно да го напише. Накрая то се получи много простичко:

Господин Паркър Пайн изказва своите почитания на лейди Естер Кар и си позволява да ѝ съобщи, че ще бъде в хотел „Фарс“ през следващите три дни, в случай, че тя би желала да се посъветва с него.

Той приложи изрезка от вестник — известната обява:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

„Това би трябвало да свърши работа каза си господин Паркър Пайн, когато се пъкна внимателно в доста неудобното легло. — Нека си помисля, тя е тук почти от три години. Да, би трябвало да свърши работа.“

Отговорът пристигна на следващия ден около четири часа. Донесе го слуга персиец, който изобщо не знаеше английски.

Лейди Естер Кар ще се радва, ако господин Паркър Пайн я посети в девет часа тази вечер.

Господин Паркър Пайн се усмихна.

Вечерта го посрещна същият слуга, който бе донесъл бележката. Преведоха го през тъмната градина и по външното стълбище, което водеше към задната страна на къщата. Там се отвори една врата, той мина през нея и се отзова във вътрешен двор или нещо като балкон, който сякаш гледаше направо към нощното небе. Край стената беше поставен голям диван и на него се бе излегнала странна фигура.

Лейди Естер беше облечена в източни дрехи. Човек можеше да предположи, че една от причините за нейното предпочитание към този начин на обличане се дължи на това, че те много подхождаха на ориенталската ѝ красота. Консултът я бе нарекъл деспотична и тя наистина изглеждаше такава. Брадичката ѝ беше вирната напред, а веждите — високомерно вдигнати.

— Вие ли сте господин Паркър Пайн? Седнете там.

Тя посочи с ръка купчина възглавници. На средния ѝ пръст проблесна голям смарагд, инкрустиран с герба на нейното семейство. Господин Паркър Пайн си помисли, че ѝ е наследство и навярно струва цяло състояние.

Той послушно се наведе, макар че беше малко трудно за човек с неговата фигура да седне грациозно на земята.

Появи се слуга и поднесе кафе. Господин Паркър Пайн взе чашката си отпи с удоволствие.

Домакинята беше придобила ориенталския навик да върши всичко бавно и спокойно, излегната на дивана. Не бързаше да започне разговора. Отпиваше от кафето си с полупритворени очи. Накрая заговори:

— Значи вие помагате на нещастните. Поне така твърдите в обявата си.

— Да.

— Защо ми я изпратихте? Може би по този начин набирате клиенти, докато пътувате?

В гласа ѝ имаше нещо твърде обидно, но господин Паркър Пайн не обърна внимание. Той простичко отговори:

— Не. Представата ми за пътуване е свързана с отдаване на пълна почивка от работата.

— Тогава защо ми изпратихте обявата?

— Защото имам причина да вярвам, че сте нещастна.

Настъпи мълчание. Господин Паркър Пайн беше много любопитен как тя ще реагира на думите му. Трябваше ѝ само минута, за да размисли. Сетне се засмя:

— Предполагам си мислите, че ако една жена напусне света и живее така както живея аз, откъсната от расата и от страната си, то тя непременно е нещастна! Тъга, разочарование — сигурно си мислите, че подобни чувства са ме довели в изгнание? О, как бихте могли да ме

разберете? Там, в Англия, бях като риба на сухо. Тук съм самата себе си. Аз съм ориенталка в душата си. Обичам уединението. Осмелявам се да кажа, че вие не можете да го разберете. Навярно ви изглеждам... — подвоуми се за миг тя — ... луда.

— Вие не сте луда — отвърна гостенинът.

Думите му прозвучаха много спокойно и убедително. Дамата го погледна с любопитство.

— Струва ми се обаче, че всички ме смятат за луда. Глупаци! На света има всякакви хора. Аз съм напълно щастлива!

— Но въпреки това ме поканихте да дойда тук — каза господин Паркър Пайн.

— Да си призная, беше ми любопитно да ви видя. — Тя се поколеба, но продължи: — Не желая да се върна в Англия, но въпреки това понякога ми се иска да чуя какво става там...

— В света, който сте напуснали?

Тя кимна.

Господин Паркър Пайн започна да разказва. Тонът му беше спокоен, убедителен и звучеше сърдечно. Когато искаше да подчертае нещо, гласът му леко се извисяваше.

Говореше за Лондон, за клюките в обществото, за известните мъже и жени, за новите ресторанти и нощни клубове, за срещите по време на конни състезания и лов, за скандалите в провинцията. Описваше дрехи, модата от Париж, малки магазинчета на не толкова модни улици, в които човек можеше лесно да се пазари.

Описа ѝ театрите и кината, събщи ѝ последните филмови новини, разказа ѝ за строежа на нова градина в покрайнините, говори ѝ за електрически крушки и за градинарство, докато накрая стигна до подробно описание на Лондон вечер с трамваите, автобусите и забързаните тълпи, които се прибират след работния ден, за малките домове, които ги очакваха и за всичките онези характерни обичаи на английското семейство.

Господин Паркър Пайн превърна монолога си в истинско представление и го изпълни по забележителен начин, като разкри богатите си познания и демонстрира уменията си да борави с фактите. Главата на лейди Естер кљумна. Високомерието в позата ѝ изчезна. По страните ѝ бяха започнали да се стичат сълзи и когато той свърши, тя изостави всякакви условности и се разплака открито.

Господин Паркър Пайн не каза нищо. Седеше и я наблюдаваше. Лицето му имаше спокойното и доволно изражение на човек, който е извършил експеримент и получил желаните резултати.

Тя най-сетне вдигна глава и с горчивина простена:

— Е, доволен ли сте?

— Мисля, че да, засега.

— Как ще го понеса? Как ще мога да го понеса? Никога да не се махна оттук! Никога да не видя близките си отново! — Стенанието ѝ се изтръгна сякаш от дълбините на душата, ѝ. После се овладя и ожесточено извика: — Е, няма ли да зададеш обичайния въпрос? Няма ли да кажете: „Щом толкова силно желаете да се върнете вкъщи, защо не го направите?“

— Не — поклати глава господин Паркър Пайн. — За вас това не е толкова лесно.

За пръв път в очите ѝ се прокрадна искрица страх.

— Знаете ли защо не мога да се върна?

— Мисля, че да.

— Грешите — разтърси глава тя. — Никога няма да отгатнеш причината, поради която не мога да го направя.

— Аз не отгатвам — отбеляза господин Паркър Пайн. — Аз наблюдавам и преценявам.

Тя отново разтърси глава.

— Вие нищо не знаете!

— Виждам, че ще трябва да ви го докажа — каза учтива господин Паркър Пайн. — Лейди Естер, когато пътувахте насам от Багдад, предполагам, че сте използвали новата германски авиокомпания?

— Да.

— И сте летели с младия пилот, хер Шлагал, който по-късно дойде да ви посети тук.

— Да.

Последното „да“ прозвуча по различен начин. Бе изречен много по-нежно.

— Имахте приятелка, или компаньонка, която почина, нали? — Въпросът бе изречен със стоманен глас — студен и обвиняващ.

— Компаньонка.

— Казваше се...

— Мюриъл Кинг.

— Бяхте ли привързана към нея?

— Какво искате да кажете с това „привързана“? — Тя спря за момент и се поправи. — Беше ми полезна.

Каза го толкова високомерно, че господин Паркър Пайн си спомни отново думите на консула: — „Тя е много... е, да кажем деспотично същество, ако разбирате какво точно искам да кажа.“

— Съжالياвахте ли, когато тя почина?

— Аз... ами разбира се! Наистина, господин Пайн, необходимо ли е да навлизаме в подробности? — възмути се тя и без да изчака отговор продължи: — Много мило от ваша страна, че дойдохте. Но се чувствам малко изморена. Бихте ли ми казали колко ви дължа?

Но господин Паркър Пайн не помръдна. С нищо не показва, че се е обидил. Продължи спокойно да задава въпросите си.

— След като тя умря, хер Шлагал не е идвал при вас. Да предположим, че пожелае да ви посети, ще го приемете ли?

— Определено не.

— Отказвате категорично?

— Съвсем категорично. Няма да приема хер Шлагал.

— Дааа — промърмори замислено господин Паркър Пайн. — Не бихте могли да кажете нищо друго.

Отбранителното ѝ високомерие като че ли се пропука. Тя неуверено промълви:

— Аз... не разбирам какво искате да кажете.

— Известно ли ви беше, лейди Естер, че младият Шлагал се влюбил в Мюриъл Кинг? Той е сантиментален млад човек. Продължава да я пази в паметта си.

— Наистина ли? — гласът ѝ премина почти в шепот.

— Тя какво представляваше?

— Какво искате да кажете с това, какво представляваше? Откъде да знам!

— Сигурно сте забелязали как изглежда — обясни ѝ по-меко Господин Паркър Пайн.

— О, това ли било! Беше хубава млада жена.

— На ваша възраст?

— Да. — Тя направи малка пауза, сетне продължи: — Защо мислите, че... Шлагал се е интересувал от нея?

— Защото той ми каза. Да, да, заяви ми го по най-недвусмислен начин. Както вече споменах, той е един сантиментален млад човек. Беше щастлив, че може да ми се довери. Много е разстроен, че тя е загинала по такъв начин.

Лейди Естер скочи на крака.

— Да не би да мислите, че аз съм я убила?

Господин Паркър Пайн не помръдна. Не си падаше по подобни номера.

— Не, мило дете. Аз *не* вярвам, че вие сте я убили. Ето защо мисля, че колкото по-скоро престанете да се преструвате и си отидете у дома, толкова по-добре.

— Какво искате да кажете с това „преструвате“?

— Истината е, че загубихте самообладание. Да, така е. Изпуснахте си нервите. Помислихте, че ще ви обвиня в убийството на вашата работодателка. — Момичето рязко се извърна, а той продължи: — Вие не сте лейди Естер Кар. Знаех го още преди да дойда, но сега съм сигурен, защото ви проверих. — На лицето му се появи открита и доброжелателна усмивка. — Докато ви разказвах предварително приготвения си монолог, аз ви наблюдавах. Реагирахте като Мюриъл Кинг, а не като Естер Кар. Евтините магазини, кината, новата градина в предградията, пътуването към къщи с автобус или трамвай — тези неща ви развълнуваха. А клюките за скандалите в провинцията, новите нощни клубове, брътвежите на Мей Феър, срещите по време на конните надбягвания не ви направиха никакво впечатление. — Гласът му стана все по-убедителен и бащински. — Седнете и ми разкажете как се случи всичко. Не сте убили лейди Естер, но сте си помислили, че могат да ви обвинят. Хайде сега ми разкажете.

Тя си пое дълбоко въздух, после се отпусна отново на дивана и заговори задъхано, на пресекулки.

— Трябва да започна... от самото начало. Аз... се боях от нея. Тя беше луда. Не съвсем, само малко. Доведе ме тук със себе си. Радвах се като глупачка. Мислех си, че е много романтично. Каква глупачка! Именно това съм аз — малка глупачка. Имаше една история с един шофьор. Тя беше луда по мъже, напълно откачила. Той не желаше да има нищо общо с нея и това се разчу. Приятелките ѝ узнаха и започнаха да ѝ се присмиват. Тя се отдели от семейството си и дойде тук. Беше поза, за да спаси репутацията си — нещо като уединение в

пустинята. Щеше да поживее тук известно време, след което да се върне обратно в Англия. Но ставаше все по-ненаситна и по-ненаситна. И тогава се появи пилотът. Тя... си го хареса. Той дойде тук, за да се срещне с мен, а тя си помисли... О, добре де, нали разбирате... Но той сигурно ясно ѝ е дал да разбере... И тогава тя изведнъж се нахвърли върху мен. Беше ужасна, заплашваше ме. Заяви, че никога няма да се върна у дома отново. Каза, че съм изцяло в нейната власт, че съм ѝ слугиня. Точно така — слугиня. Имала власт да разполага с живота и смъртта ми.

Господин Паркър Пайн кимна с глава. Виждаше как историята се разплита. Лейди Естер бавно е вървяла към загуба на разума си, както и други от семейството ѝ преди нея. А изплашената девойка, която не познаваше света и не бе пътувала преди това, е вярвала на всичко, което ѝ е казвала.

— Но един ден нещо в мен като че ли се счупи. Застанах срещу нея и ѝ казах, че ако се стигне до борба, аз съм по-силна от нея и ще я хвърля на каменната настилка долу. Тя се изплаши, наистина се изплаши. Предполагам, че дотогава ме е смятала за нищожество. Пристъпих към нея. Не знам какво си е помислила, че искам да направя. Отстъпи назад... и стъпи на ръба на терасата... — Мюриъл Кинг зарови лице в ръцете си.

— А след това? — подкани я внимателно господин Паркър Пайн.

— Загубих си ума. Помислих си, че всички ще решат, че аз съм я блъснала отгоре и никой няма да иска да ме изслуша. Тогава ще ме затворят в някой ужасен затвор тук. — Устните ѝ трепереха. Господин Паркър Пайн ясно видя как страха я завладява. — И тогава ми дойде една идея. Какво би станало, ако се представя за нея? Знаех, че ще има нов английски консул, който не познаваше нито едната от нас. Предишният беше починал. Прецених, че със слугите ще мога да се справя. За тях ние бяхме две луди англичанки. Едната умира, другата остава. Дадох им пари и им казах да повикат английския консул. Той дойде и аз го приех като Лейди Естер. Сложих нейния пръстен. Консултът беше много мил и уреди всичко. Никой не заподозря нищо.

Господин Паркър Пайн замислено кимна. Лейди Естер Кар може да е била напълно луда, но въпреки това си оставаше Лейди Естер Кар.

— Мина време... — продължи Мюриъл, — искаше ми се да не съм го направила. Изглежда аз самата съм била полудяла. Осъдена съм

да остана тук и да изпълнявам тази роля. Не виждам как бих могла да се махна. Ако сега кажа истината, всеки ще реши, че аз съм я убила. О, господин Пайн, какво да правя? Какво да правя?

— Да правите ли? — Господин Паркър Пайн се изправи на крака толкова пъргаво, колкото му позволяваше фигурата. — Скъпо дете, сега ще дойдете с мен при английския консул, който е много сърдечен и добър човек. Със сигурност ще има някои неприятни формалности, през които ще трябва да минете. Не ви обещавам, че „ви предстои леко плаване с попътен вятър“, но няма да ви обесят за убийство. Между другото, защо са открили подноса със закуската до тялото?

— Аз го хвърлих там. Аз... помислих си, че ако подносът е до тялото, ще изглежда по-достоверно, че компаньонката е паднала. Глупаво ли съм постъпила?

— Било е доста умно решение — отбеляза господин Паркър Пайн. — Всъщност този факт ме накара да се запитам дали е възможно евентуално вие да сте убили лейди Естер. Но това беше преди да се срещна с вас. Когато ви видях, разбрах, че каквито и глупости да сте вършили в живота си, никога не бихте убили друг човек.

— Искате да кажете, че ми липсва смелост?

— Не е въпрос на смелост — отвърна господин Паркър Пайн и се усмихна. — А сега ще тръгваме ли? Трябва да свършите една неприятна работа, но аз ще ви помогна, а след това — към къщи в Стрийтхам Хил. Вие живеете в Стрийтхам Хил, нали? Да, така си и мислех! Видях как се сгърчи лицето ви, когато споменах номера на един определен автобус. Тръгвате ли, драга моя?

Мюриъл Кинг се дръпна.

— Никога няма да ми повярват — каза притеснено тя. — И нейното семейство, нито другите. Няма да повярват, че тя е могла да постъпва по този начин.

— Оставете това на мен — успокои я господин Паркър Пайн. — Вижте, знам нещо за фамилната им история. Хайде, дете мое, не продължавайте да се държите като страхливка. Помнете, че един млад мъж постоянно въздиша по вас. Трябва да направим така че да пътувате в неговия самолет до Багдад.

Девојката се усмихна и се изчерви.

— Готова съм.

После, когато стигна до вратата, се обърна назад и каза:

— Споменахте, че още преди да ме видите сте знаели, че аз не съм лейди Естер Кар. Откъде?

— Статистика — обясни господин Паркър Пайн.

— Статистика?

— Да. Лорд и лейди Мичълдевър имаха сини очи. Когато Консулт спомена, че тяхната дъщеря имала искрящи черни очи, разбрах, че нещо не е наред. Хора с кафяви очи могат да имат синеоко дете, но обратното е невъзможно. Научен факт, уверявам ви.

— Вие сте чудесен! — възкликна Мюриъл Кинг.

ЦЕНАТА НА ПЕРЛАТА

Групата имаше дълъг и изморителен ден. От Аман тръгнаха рано сутринта при температура 36 градуса на сянка и пристигнаха по здрач в лагера, разположен в сърцето на града, изсечен във фантастични, почти абсурдни червени скали, наречен Петра.

Бяха седем души. Господин Кейлеб П. Блъндел — преуспяващ американски магнат, неговият тъмен и красив, но малко мълчалив секретар Джим Хърст, сър Доналд Марвел — английски политик и член на парламента с доста уморен вид, възрастният доктор Карвър — световноизвестен археолог, полковник Дюбоск — галантен французин, пристигнал от Сирия, някой си господин Паркър Пайн, чиято професия може би не бе толкова важна, но излъчващ британско достолепие и накрая госпожа Керъл Блъндел — хубава, разглезена, но изключително самоуверена девойка, защото бе единствената жена сред полови дузина мъже.

Вечеряха в голямата палатка, като преди това всеки си бе избрал място за спане. Разговаряха за политиката в Близкия Изток. Англичанинът — внимателно, французинът — дискретно, американецът — донякъде повърхностно, а археологът и господин Паркър Пайн — мълчаха. Както изглежда, двамата предпочитаха ролята на слушатели. Джим Хърст също.

Сетне разговорът се прехвърли за града, който щяха да посетят.

— Толкова е романтично, че просто не може да се изкаже с думи — каза Керъл. — Само като си помисля, че онези — как се наричаха — набатени, са живели тук сякаш преди сътворението на света!

— Едва ли е точно така — отбеляза меко господин Паркър Пайн. — Вие какво ще кажете, доктор Карвър?

— О, било е преди почти две хиляди години и ако разбойниците са романтични, допускам, че набатените също са били такива. Бих казал, че са били банда мошеници при това доста богати, които са принуждавали пътниците да използват техните пътища за керваните и

правели така, че всички други пътища да са несигурни. В град Петра са складирали богатствата, които си трупали по този начин.

— Мислите, че са били просто разбойници? — попита Керъл. — Искате да кажете, най-обикновени крадци?

— Крадец не е толкова романтична дума, госпожице Блъндел. Крадец означава дребен джебчия, докато разбойникът действа в по-широк мащаб.

— Ами съвременните финансисти? — вметна господин Паркър Пайн и намигна.

— Става въпрос за теб, татенце! — изчурулика Керъл.

— Когато един човек прави пари, от това има полза цялото общество — произнесе мъдро господин Блъндел.

— Обществото — измърмори господин Паркър Пайн — е много неблагодарно.

— Какво е честност? — попита французинът. — Понятието има *нюанси*. То е една условност. В различните страни съдържанието, което се влага в тази дума е различно. Арабинът не се срамува от това, че краде. За него има значение от *кого* краде и *кого* мами.

— Да, гледната им точка е такава! — съгласи се Карвър.

— Което показва превъзходството на Запада над Изтока — заяви Блъндел! — Когато тези бедни създания получат образование...

Сър Доналд се включи непринудено в разговора.

— Образованието е доста несъвършено. Преподават множество ненужни неща. Онова, което искам да кажа, е, че никой не може да бъде променен.

— Какво имате предвид?

— Онова, което искам да кажа, е, че щом веднъж си станал крадец, винаги ще бъдеш такъв.

За няколко мига настъпи пълна тишина. След това Керъл започна трескаво да говори за комарите. Баща ѝ също.

Малко озадачен сър Доналд промърмори на съседа си, господин Паркър Пайн:

— Май настъпих някого по мазола, а?

— Любопитно — рече господин Паркър Пайн.

Каквато и да бе причината за моментното неудобство, един човек изобщо не го забеляза. Археологът седеше със замечтан и отнесен

поглед и мълчеше. Когато настъпи поредната пауза той неочаквано заговори.

— Знаете ли, аз съм съгласен с това... но във всеки случай от противоположната гледна точка. Човек или е честен или не е такъв. Така си е.

— Вие не вярвате, че например едно неочаквано изкушение може да превърне честният човек в престъпник? — попит господин Паркър Пайн.

— Невъзможно! — отсече Карвър.

Господин Паркър Пайн поклати леко глава.

— Не бих казал, че е невъзможно. Разбирате ли, има твърде много фактори, които трябва да се вземат предвид. Точката пределно напрежение, например.

— Какво наричате точка на пределно напрежение — попита младият Хърст. Това бяха първите му думи. Имаше дълбок и приятен глас.

— Съзнанието на човека е нагласено така, че да може да понесе много голямо натоварване. Онова, което предизвиква кризата, което превръща честният човек в безчестен — може да се окаже нещо съвсем дребно. Именно поради това повечето престъпления изглеждат абсурдни. В девет случая от десет причината е дреболия. Тя натежава на везните — капката, която прелива чашата.

— Вие говорите за психологията приятелю — каза французинът.

— Ако престъпникът е психолог, той не би бил престъпник — поясни господин Паркър Пайн. В гласа му се усети наслада от тази мисъл. — Помислете само, че от десет души поне девет могат да бъдат накарани да действат по желанието от вас начин стига да намерите точния подход.

— О, обяснете ни го! — извика Керъл.

— Например да вземем един обидчив човек. Креснете му достатъчно силно и той ще ви се подчини. Да вземем човек, който винаги противоречи. Нарочно му кажете да направи противоположното на онова, което желаете и резултатът ще бъде такъв, какъвто искате. Има и хора, които приемат нещата, без да мислят. Те са най-често срещаният тип. Това са онези, които смятат, че са видели мотор, защото са чули негово клаксон, *видели* са пощальона, защото са чули, че нещо е потропало по пощенската кутия, *видели* са

нож в раната, защото им е казано, че човекът е бил прободен, чули са изстрела на пистолета, защото им е казано, че човекът е застрелян.

— Предполагам, че никой не би могъл да успее да го приложи върху мене — каза колебливо Керъл.

— Ти си твърде умна, миличка — рече баща ѝ.

— Това, което казвате, е съвсем вярно — обади се замислено французинът. — Предварително формулираната идея може да измами сетивата ни.

Керъл се прозя.

— Отивам да си легна в пещерата. Уморена съм до смърт. Абас Ефенди каза, че утре трябва да тръгнем рано. Ще ни заведе до мястото за жертвоприношение, каквото и да означава това.

— На това място принасят в жертва млади и красиви девойки — пошегува се сър Доналд.

— Мерси за комплимента. Надявам се, че не го правят! И така, лека нощ на всички! О, обицата ми падна.

Полковник Дюбоск вдигна обицата от масата, където се бе претърколила и я върна на притежателката ѝ.

— Истински ли са? — попита неочаквано сър Доналд проявил неучтивост за момент, като се взираше в двете огромни перли на ушите ѝ.

— Истински са — отвърна Керъл.

— Струваха ми осемдесет хиляди долара — рече с гордост баща ѝ. — А тя ги носи толкова хлабаво, че те падат и се търкалят по масата. Да ме разориш ли искаш, момиче?

— Не бих казала, че ти ще се разориш, дори ако трябва да ми купиш още един чифт такива обици — каза доволно Керъл.

— Предполагам, че наистина няма да се разоря — съгласи се баща ѝ. — Бих могъл да ти купя три чифта обици, без това да се отрази на банковата ми сметка. — Той се огледа самодоволно наоколо.

— Радвам се за вас — каза сър Доналд.

— Е, господа, мисля, че ми стига за тази вечер — каза Блъндел.

— Лека нощ. — Младият Хърст тръгна с него.

Другите четирима се усмигнаха съзаклятнически един на друг, сякаш в момента си помислиха едно и също.

— Е-е-е — каза провлечено сър Доналд, — добре е да знаеш, че няма да изпусне печалбата. Самохвален стар шопар! — Добавя

завистливо той.

— Американците имат много пари — намеси се Дюбоск.

— Бедният трудно разбира богатият — отбеляза спокойна господин Паркър Пайн.

— Завист и злонамереност? — засмя се Дюбоск. — Прав сте мою. Всички желаем да сме богати, да можем да купим няколко чифта перлени обици и да ни остане още. Освен, може би този господин. — Той кимна с глава към доктор Карвър, който, както обикновено, отново бе потънал в мислите си. Играеше си е нещо малко в ръка.

— А? — размърда се той. — Не, да ви призная, не си мечтая за големи перли. Но парите са винаги от полза, разбира се. — Тонът му показваше ясно неговото отношение. — Вижете това тук. Нещо сто пъти по-интересно от всякакви перли.

— Какво е то?

— Това е цилиндричен печат от черен хематит. Върху него има издълбана сцена на представяне — един бог представя молител, пред друг по-висшестоящ бог. Молителят принася в дар яре, а един лакей отпъжда с палмови вейки мухите от величествения бог, който седи на трона. Скромният надпис съобщава, че този човек е слуга на Хамураби, така че печатът е направен преди четири хиляди години.

Той извади от джоба си пластилин, отчупи едно парченце от него, намаза го с мъничко вазелин и притисна върху него печата. След това с помощта на нож за писма, отлепи квадратното парченце пластилин и го вдигна от масата.

— Виждате ли? — попита той.

Сцената, която бе описал, се бе отпечатала върху пластилина на съвсем ясно и точно.

За момент ги завладя магията на миналото. Изведнъж някъде отвън се извиси гласът на господин Блъндел.

— Чувате ли, негри такива! Вземете багажа ми от проклетата пещера и го занесете в палатката! Невидимките хапят жестоко. Цяла нощ няма да мога да мигна!

— Невидимки? — учуди се сър Доналд.

— Навярно става дума за пясъчните мухи.

— На мен повече ми харесва „невидимки“ — каза господин Паркър Пайн. — Това наименование е много по-красноречиво.

Групата тръгна рано сутринта на следващия ден. Разходката бе съпроводена с множество възклицания за цвета и шарките на скалите. „Розовочервеният“ град наистина беше пъстър шедьовър на природата, създаден сякаш в мига на нейното най-екстравагантно настроение. Групата напредваше бавно, тъй като доктор Карвър вървеше с очи, вперени в земята и от време на време спираше, за да вдигне някои малки предмети.

— Винаги можете да познаете археолога — отбеляза усмихнат полковник Дюбоск. — Той не се интересува от небето, от хълмовете, от красотата на природата. Той върви с наведена глава и търси.

— Да, но какво? — попита Керъл. — Какво събирате от земята, доктор Карвър?

С тънка усмивка археологът ѝ показа няколко кални парченца от глинени съдове.

— Какви боклуци! — възкликна презрително Керъл.

— Глинените съдове са по-интересни от злато — обясни ѝ доктор Карвър. Керъл го изгледа със съмнение.

Стигнаха до стръмен склон и минаха покрай две или три гробници, изсечени в скалите. Изкачването се оказа доста голямо изпитание. Водачите им бедуини, вървяха напред, изкачвайки се без страх по стръмните склонове, без да поглеждат надолу към стръмната урва от едната страна.

Керъл бе пребледняла. Един от водачите протегна ръка да ѝ помогне. Хърст скочи пред нея и ѝ подаде своята пръчка като перило от опасната страна. Тя му благодари с поглед и след минута беше в безопасност върху широката пътека в скалата. Другите бавно я последваха. Слънцето се бе издигнало високо в небето и горещината започна да се усеща.

Най-после стигнаха широко плато. От него нагоре се виеше пътека, която водеше до голяма квадратна площадка Блъндел каза на един от водачите, че групата ще се качи до горе сама. Бедуините се разположиха удобно на скалите и запушиха. След няколко минути групата се изкачи на върха.

Мястото изглеждаше голо и странно. Имаше великолепен изглед към цялата долина. Туристите застанаха върху плоска площадка, с

издълбани отстрани улеи и нещо като жертвен олтар.

— Божествено място за жертвоприношение! — възкликна ентузиазирано Керъл. — Мога да си представя колко трудно им е било да донесат жертвата дотук...

— Едно време е имало зигзагообразен път по скалата — обясни доктор Карвър. — Ще видим следи от него, когато слизаме от другата страна.

Известно време обсъждаха и разговаряха. Сетне настъпи пауза, после доктор Карвър се обади:

— Мисля, че отново ви е паднала обицата, госпожице Блъндел.

Керъл попипа с ръка ухото си.

— Ах! Наистина е паднала.

Дюбоск и Хърст започнаха да търсят наоколо.

— Трябва да е тук някъде — каза французинът. — Няма къде да се изтърколи. Това място е като дъно на квадратна кутия!

— Дали не е попаднала в някоя цепнатина? — попита Керъл.

— Тук няма никакви цепнатини — каза господин Паркър Пайн. — Сама виждате, че е така. Площадката е абсолютно гладка. Полковник, май намерихте нещо?

— Едно малко гладко камъче — отвърна Дюбоск, усмихна и го хвърли.

Докато търсеха настроението им постепенно се промени. В атмосферата се усети напрежение. Никой не изрече на глас думите „осемдесет хиляди долара“, но те сякаш кънтяха в ума на всеки от групата.

— Сигурна ли си, че обицата е била на теб, Керъл? — попита ядосано баща ѝ. — Искам да кажа, може би си я изгубила някъде по пътя.

— Обицата беше на ухото ми, когато стъпих на площадката — отвърна Керъл. — Сигурна съм, защото доктор Карвър ми каза, че се е разхлабила и затегна винтчето ѝ. Нали, господин доктор?

Доктор Карвър кимна. Единствено сър Доналд се осмели да изрази на глас мислите на присъстващите.

— Доста неприятна работа, господин Блъндел. Снощи ни казахте колко струват тези обици. Дори само едната от тях е малко състояние. Ако не бъде открита, а това изглежда твърде вероятно, върху всеки от нас ще падне подозрение.

— Аз моля да бъда претърсен — намеси се полковник Дюбоск.
— Впрочем, не моля, а настоявам. Това е мое право.

— Претърсете и мен — обади се Хърст с дрезгав глас.

— Другите съгласни ли са? — попита сър Доналд, като се огледа наоколо.

— Разбира се — каза господин Паркър Пайн.

— Отлична идея! — възкликна доктор Карвър.

— Аз също ще участвам, господа — избоботи господин Блъндел.

— Имам си причини, които обаче не желая да изтъквам пред вас.

— Както желаете, господин Блъндел — поклони се учтиво сър Доналд.

— Керъл, миличка, би ли слязла долу да ни изчакаш при водачите?

Девојката тръгна, без да каже дума. Изглеждаше мрачна и угрижена. Отчаяното изражение на лицето ѝ привлече вниманието на един от мъжете в групата и той се запита какво би могло да означава това.

Започна претърсването. Беше щателно, но напълно безрезултатно. Сигурно беше само едно — обицата я нямаше. Малката унила група реши да слезе от площадката и съвсем вяло изслуша разказа на водача.

Господин Паркър Пайн току-що се бе облякъл за обяд, когато на входа на палатката му се появи една фигура.

— Господин Пайн, може ли да вляза при вас?

— Разбира се, скъпа млада госпожице, разбира се.

Керъл влезе и седна на леглото. Лицето ѝ имаше същото мрачно изражение, което той бе забелязал сутринта.

— Твърдите, че можете да помагате на хората, които се чувстват нещастни, нали? — попита тя.

— Аз съм във ваканция, госпожице Блъндел. Не желая да поемам никакви случаи.

— Е, този случай ще поемете — каза спокойно девојката. — Вижте, господин Пайн, едва ли има по-нещастен човек от мен.

— Какво ви терзае? — заинтересува се той. — Навярно причината е загубената облица?

— Точно така. Познахте. Джим Хърст не я е взел, господин Пайн. Знам, че не го е направил.

— Не ви разбрах добре, мис Блъндел. Защо някой би помислил, че той я е откраднал?

— Заради неговото минало. Джим Хърст някога беше крадец, господин Пайн. Хванаха го в нашата къща. Аз... аз изпитах жал към него... Той изглеждаше толкова млад и отчаян...

„И толкова хубав“ — додаде мислено господин Паркър Пайн.

— Убедих татко да му даде възможност да се поправи. Баща ми е готов да направи всичко за мен. И така, даде на Джим шанс и той се представи добре. Татко започна да разчита на него и му довери всичките тайни на бизнеса си. Един ден той ще *поеме* всичко... щеше да поеме, ако не се бе случило това.

— Като казвате „да поеме“...

— Искам да кажа, че аз искам да се омъжа за Джим, той също.

— А сър Доналд?

— Сър Доналд е приумица на баща ми, не моя. Мислите ли, че бих искала да се омъжа за такова влечуго като сър Доналд!

Без да показва каквото й да е отношение към определението дадено за младия англичанин, господин Паркър Пайн попита:

— А самият сър Доналд?

— Според него аз ще съм добре дошла за изпразнените му джобове — каза презрително Керъл.

Господин Паркър Пайн се замисли.

— Бих искал да ви запитам две неща — започна той. — Снощи някой каза: „Щом веднъж си станал крадец, винаги ще бъдеш такъв.“

— Девојката кимна. — Сега разбирам защо тази забележка предизвика такова неудобство.

— Да, беше ужасно за Джим, за мен, а и за татко. Много се боях лицето на Джим да не го издаде, затова изтърсих първото нещо, което ми дойде наум.

Господин Паркър Пайн замислено поклати глава. След това попита:

— Защо баща ви настоя днес да претърсим и него?

— Не разбрахте ли? За мен беше ясно. Татко е решил, че аз мога да го заподозра, че заради Джим е инсценирал кражба. Разбирате ли,

той дава мило и драго да се омъжа за англичанин. Както виждате, пожела да ми покаже, че не е скроил номер на Джим.

— Мили боже! — промърмори господин Паркър Пайн. — Много показателно. В по-широк смисъл, искам да кажа. Но едва ли ще помогне в нашето конкретно разследване.

— Вие нали няма да се откажете?

— Не, не. — Той замълча за момент, сетне рече: — Какво точно желаете да направя, госпожице Керъл?

— Искам да докажете, че Джим не е взел онази перла.

— Ами ако, извинете ме, именно той я е взел?

— Ако мислите така, то грешите, страшно грешите!

— Да, но обмислихте ли внимателно случая? Не допускате ли, че перлата може да се е оказала неочаквано изкушение за господин Хърст. Ако я продаде, би се сдобил с голяма сума пари. Заслужава си да поразсъждаваме над това, нали? Сума, която ще го направи независим и той ще може да се ожени за вас със или без съгласието на баща ви.

— Джим не го е направил! — отсече девойката.

Този път господин Паркър Пайн прие нейното становище и каза:

— Добре. Ще направя всичко възможно.

Тя кимна рязко и напусна палатката. Господин Паркър Пайн на свой ред седна на леглото. Отдаде се на размисъл. Изведнъж се разсмя.

— Започвам бавно да схващам — рече си той на глас. После по време на обедата беше необичайно весел.

Следобедът мина спокойно. Повечето хора отидоха да поспят. Когато господин Паркър Пайн влезе в голямата палатка в четири и четвърт, там завари само доктор Карвър, който разглеждаше някакви парченца от глинени съдове.

— Ах! — зарадва се господин Паркър Пайн, като придърпа един стол към масата. — Ето човекът, който искам да видя. Бихте ли ми дали за малко онова парче пластилин, което носите в себе си?

Докторът претърси джобовете си и извади пръчка пластилин, която предложи на господин Паркър Пайн.

— Не, не — размаха ръка господин Паркър Пайн. — Това не е парченцето, което искам. Моля ви за онова, което ни показахте снощи. Честно казано не пластилина ме интересува, а онова, което е вътре в него.

Настъпи пауза, след която доктор Карвър спокойно каза:

— Мисля, че не ви разбирам.

— Аз пък мисля, че ме разбирате много добре — отвърна господин Паркър Пайн. — Искам перлената обица на госпожица Блъндел.

Последва миг мъртва тишина. После Карвър пъкна ръка в джоба си и извади безформено парче пластилин.

— Умно от ваша страна — отбеляза той с безизразно лице.

— Бих искал да ми обясните как го направихте — каза господин Паркър Пайн. Пръстите му бързо опипаха меката маса. Той изсумтя и извади зацапаната перлена обица. — Просто съм любопитен — добави извинително той. — Искам да чуя как го направихте.

— Ще ви кажа, ако вие ми обясните как се досетихте, че е у мен. Не сте видели нищо, нали?

— Просто поразсъждавах — поклати глава господин Паркър Пайн.

— Бе чиста случайност... отначало — започна Карвър. — Вървях зад вас тази сутрин и видях обицата на земята. Сигурно току-що бе паднала от ухото на девойката. Тя не беше забелязала. Всъщност, никой не бе забелязал. Вдигнах обицата и я сложих в джоба си, като имах предвид да я дам на госпожицата по-късно, когато я настигна. Но после забравих. А след това, когато вече бяхме по средата на изкачването, започнах да размислям. Бижутото не означаваше нищо за това глупаво момиче. Нейният баща би могъл да ѝ купи друго, без това да се отрази на джоба му. А за мен то можеше да означава много. Ако продам перлата, мога да подготвя експедиция. — Безизразното му лице изведнъж се раздвижи и съживи. — Знаете ли колко е трудно в наше време да се събират пари за разкопки? Не, не знаете. С продажбата на перлата всичко може да стане много лесно. Има едно място, където искам да правя разкопки — в Балучистан. Там заровена стои една цяла глава от историята и очаква някой да я открие... Спомних си онова, което казахте миналата вечер, за хората, които приемат нещата, без да мислят. Реших, че девойката е от този тип. Когато приближихме към върха, аз ѝ казах, че обицата ѝ се е разхлабила. Престорих се, че я затаягам. В действителност притиснах към дупчицата на ухото ѝ върха на малко моливче. След няколко минути хвърлих на земята едно камъче. Така тя беше готова да се закълне, че обицата ѝ е била на ухото и е паднала по-късно. Междувременно пъкнах перлата в парчето

пластилин. Това е. Историята не е кой знае колко поучителна. Сега е ваш ред.

— Моята също не е нищо особено — каза господин Паркър Пайн. — Бяхте единственият човек, който се навеждаше и взимаше разни неща от земята. Това ме накара да се замисля за вас. Намерихте малкото камъче, факт, който ми се стори важен. Подсказа ми трика, който сте направили. И освен това...

— Продължавайте — подкани го Карвър.

— Виждате ли, снощи говорихте прекалено разпалено за честността. Твърде категорично се възпротивихте на думите ми, а знаете какво казва Шекспир. Изглеждаше така, сякаш се опитвахте да убедите *самия себе си*. А отгоре на всичко изразихте твърде презрително отношение към парите.

Лицето на мъжа срещу Паркър Пайн се свъси и по него се изписа умора.

— Е, това е — каза той. — Сега с мен е свършено. Предполагам, че ще предадете дрънкулката на девойката. Странен е този варварски инстинкт за кичене. Започнал е още в палеолита. Това е един от първичните инстинкти на женския пол...

— Мисля, че подценявате мис Керъл — възпротиви се господин Паркър Пайн. — Тя е умна и, което е още по-важно, има сърце. Предполагам, че няма да каже на никого.

— Но бащата няма да го направи — усъмни се археологът.

— Мисля, че и той ще си мълчи. Виждате ли, „татенцето“ си има собствени причини да не повдига въпроса. Обицата няма нищо общо с перла на стойност четирийсет хиляди долара. Цената ѝ не е повече от пет.

— Искате да кажете...

— Именно. Девойката не знае. Тя мисли, че те са истински. Имах известни подозрения още снощи. Господин Блъндел говореше прекалено много за парите си. Когато нещата тръгнат на зло и се проваляш, най-доброто нещо е да запазиш привидно спокойствие и да блъфираш. Господин Блъндел блъфираше.

Изведнъж доктор Карвър се разсмя. Смехът му беше заразителен като на малко момче и изглеждаше странен за възрастен мъж.

— Значи всички сме бедняци! — възкликна той.

— Точно така — съгласи се господин Паркър Пайн и продължи с цитат: — „Чувството за равенство ни прави добри.“

СМЪРТ НА НИЛ

Лейди Грейл нервничеше. От момента, в който се качи на борда на „С. С. Фаюм“ се оплакваше от всичко. Не харесваше каютата си. Можела да понесе утринното слънце, но не и следобедното. Памела Грейл, племенницата ѝ, услужливо ѝ отстъпи своята каюта, която беше на противоположната страна. Госпожа Грейл я прие мърморейки.

Сопна се на мис Макнотън, медицинската ѝ сестра, че ѝ подаде не онзи шал, който трябваше и че бе прибрала в багажа малката възглавничка, вместо да я носи със себе си. Сопна се на съпруга си, сър Джордж, че ѝ е купил не онази огърлица, която трябва. Тя искала да бъде от лапис лазули, а не от червен халцедон. Джордж бил истински глупак!

Сър Джордж извинително каза:

— Съжалявам, скъпа моя, съжалявам. Ще отида и ще я сменя. Имаме достатъчно време.

Не се държеше лошо единствено с Базил Уест, личния секретар на съпруга ѝ, защото никой никога не се сопваше на този човек. Усмивката му ви обезоръжаваше още преди да сте започнали.

Но най-силния ѝ гняв се изля върху стюарда — внушителна и пищно облечена особа, която обаче от нищо не можеше да бъде разтревожена.

Когато лейди Грейл зърна непознатия, седнал в плетения стол, и разбра, че той също пътува на кораба, яростта ѝ заля като порой стюарда.

— В кантората ми казаха съвсем ясно, че ще бъдем единствените пътници. Било краят на сезона и никой друг не желаел да пътува!

— Точно така, госпожо — рече спокойно Мохамед. — Само вие със семейството и един господин.

— Но те ме увериха, че ще бъдем единствените пътници.

— Точно така, госпожо.

— Съвсем не е точно така! Излъгаха ме! Какво прави този човек тук?

— Той дойде по-късно, госпожо. Вече бяхте взели билетите си. Той реши да пътува едва тази сутрин.

— Това е абсолютна измама!

— Всичко е наред, госпожо. Господинът е много тих и много добър.

— Ти си глупак! Нищо не разбираш! Мис Макнотън, къде сте? А, ето ви! Нееднократно съм ви молила да стоите близо до мен! Може да ми прилошее. Помогнете ми да отида в каютата си и ми дайте аспирин, и не позволявайте на Мохамед да се доближава до мен. Иде ми да закрепя от неговото „точно така, госпожо“.

Мис Макнотън подаде ръката си, без да отрони дума.

Беше висока и хубава жена на около тридесет и пет години, която излъчваше спокойствие. Заведе лейди Грейл в каютата и я настана удобно, като я подпря отвсякъде с възглавници, даде ѝ аспирин и доизслуша пороя от оплакванията.

Лейди Грейл беше на четирийсет и осем години. От шестнайсетгодишна единствения ѝ проблем бе, че има твърде много пари. Преди десет години се бе омъжила за обеднелия барон, сър Джордж Грейл.

Беше едра жена и чертите на лицето ѝ не бяха грозни, но бръчките и постоянното ѝ раздразнение го правеха неприятно. Разточителният грим, който слагаше, само подчертаваше стореното от времето и характера ѝ. Косата ѝ беше първо платинено руса, сетне червена, а сега изглеждаше просто изтощена. Дрехите ѝ бяха натруфени и носеше прекалено много бижута.

— Кажете на сър Джордж — нареди тя, докато мис Макнотън мълчаливо чакаше с безизразно лице, — че трябва да махне този мъж от кораба! Аз искам да пътувам в строго интимен кръг. Всичко, което преживях напоследък... — тя затвори очи.

— Да, лейди Грейл — каза мис Макнотън и излезе.

Пътникът, който се бе качил в последната минута и бодеше очите на дамата, продължаваше да седи на стола на палубата. Беше с гръб към Луксор и се взираше през Нил към далечните златисти хълмове, блестящи над тъмната зелена ивица покрай реката.

Мис Макнотън му хвърли бърз преценяващ поглед, когато мина покрай него.

Намери сър Джордж в салона. Той държеше в ръка една огърлица и я разглеждаше с недоверие.

— Кажете ми, мис Макнотън, мислите ли, че тези камъни са подходящи?

Мис Макнотън хвърли бърз поглед към лаписа.

— Наистина са много хубави — отвърна тя.

— И мислите, че лейди Грейл ще бъде доволна да...

— О, не! Не бих казала подобно нещо, сър Джордж. Виждате ли, на нея нищо не би й доставило удоволствие. Това е истината. Между другото, тя ме изпрати при вас с поръчение. Иска да се отървете от пасажера.

Брадата на сър Джордж увисна.

— Как бих могъл да го направя? Какво да кажа на човека?

— Разбира се, че не можете да го направите. — Гласът на Елзи Макнотън беше бодър и учтив. — Ще й обясните, че нищо не може да се направи. И това ще бъде достатъчно — добави окуражително тя.

— Смятате ли, че ще е достатъчно? — Лицето му излъчваше комична трогателност.

Гласът на Елзи Макнотън прозвуча отново учтиво, когато тя каза:

— Не бива да взимате тези неща присърце, сър Джордж. Както знаете, тя има проблеми със здравето. Не вземайте думите й на сериозно.

— Наистина ли мислите, че тя е зле, сестра?

По лицето на сестрата премина сянка. Този път в гласа й прозвуча странна нотка.

— Да, аз... не ми харесва състоянието й. Но моля, не се тревожете, сър Джордж, не бива! Наистина не бива! — Тя му се усмихна приятелски и отмина.

В салона влезе Памела. Изглеждаше много апатична и студена в бялото си облекло.

— Здравсти, Нанкс!

— Здравсти, Пам, миличка.

— Какво държиш в ръката си? О, чудесни са!

— Толкова се радвам, че ти харесват. Мислиш ли, че леля ти ще бъде на същото мнение?

— Тя е неспособна да хареса каквото й да било. Не разбирам, защо си се оженил за тази жена?

Сър Джордж замълча. В главата му изникнаха спомени от низ неуспешни залагания на конни състезания, притискащи кредитори и една красива, но властна жена.

— Бедничкият! — съжали го Памела. — Предполагам, че е трябвало да го направиш. Но тя превърна живота и на двама ни в ад, нали?

— Откакто се разболя... — започна сър Джордж, но Памела го прекъсна:

— Тя не е болна! Не е болна истински. Винаги прави онова, което иска. Докато ти беше в Асуан, тя си живееше весело катода щурче. Мога да се обзаложа, че мис Макнотън знае, че тя се преструва.

— Не знам какво щяхме да правим без мис Макнотън — рече сър Джордж.

— Способна е — призна Памела. — Макар, че не си падам толкова по нея, колкото ти, Нанкс. О, разбира се, че си падаш. Недей да спориш с мен! Намираш я за чудесна. И в известен смисъл тя наистина е такава. Но е като черна кутия. Никога не знам какво мисли. Все пак успява да се справи чудесно със старата лисица.

— Виж какво, Пам, не можеш да говориш за леля си по този начин. Като оставим всичко друго настрана, тя се отнася много добре с теб.

— Да, плаща всичките ни сметки, нали? И въпреки това животът с нея е ад.

Сър Джордж премина на по-малко болезнена тема.

— Какво да правим с човека, който се качи на кораба? Леля ти иска да пътува сама.

— Е, това не може да стане — рече хладно Памела. — Този мъж е доста представителен. Казва се Паркър Пайн. Прилича ми на служител в държавния архив, ако изобщо има такава служби. Странно, струва ми се, че съм чувала името му. Базил. — Секретарят току-що се бе появил в салона. — Къде съм срещала името Паркър Пайн?

— На първата страница на вестник „Таймс“ колоната за лични обяви — отвърна незабавно младият мъж. — „Щастлив ли сте? Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн.“

— Виж ти! Страшно забавно! Можем да му разкажем всичките си проблеми, докато пътуваме към Кайро.

— Аз нямам такива — каза простичко Базил Уест. — Сега ще се спуснем по златния Нил и ще разгледаме храмовете — заедно. — Той бързо погледна към сър Джордж, който беше взел някакъв вестник.

Последната дума беше произнесена тихо като дихание, но Памела я разбра. Очите ѝ се срещнаха с тези на Базил.

— Прав сте, Базил — каза закачливо тя. — Хубаво е да се живее.

Сър Джордж стана и излезе. Лицето на Памела помръкна.

— Какво има, любима?

— Отвратителната жена, която ми се пада леля, защото чичо ми се ожени за нея...

— Не се тревожи — прекъсна я бързо Базил. — Какво значение има, какво си мисли тя? Недей да ѝ противоречиш. Както виждаш — засмя се той, — това е добро прикритие.

Господин Паркър Пайн влезе в салона с доброжелателна усмивка на лицето си. След него се появи колоритната фигура на Мохамед, готов да издекламира речта си.

— Дами, господа, сега ние тръгва. След няколко минути минем покрай храмовете на Карнак отдясно. Сега разкажа вас една история за малко момче отишло да купи печено агнешко за татко си...

Господин Паркър Пайн избърса челото си. Току-що се бе завърнал от посещение в храма на Дендера. Язденето на магаре се оказа упражнение, неподходящо за човек с неговата фигура. Точно се готвеше да махне яката си, когато една бележка, подпряна на тоалетката, привлече вниманието му. Той я отвори и прочете следното:

Драги господине,

Ще ви бъда задължена, ако не посетите храма на Абидос, а останете на кораба, за да мога да се консултирам с вас.

Искрено ваша,

Ариадни Грейл

Върху широкото открито лице на господин Паркър Пайн се появи усмивка. Той взе лист хартия, махна капачката на автоматичната

си писалка и написа:

Уважаема лейди Грейл,
Съжалявам, че ще ви разочаровам, но в момента съм
във ваканция и не извършвам професионални услуги.

Подписа се и изпрати писмото по стюарда. Току-що бе
приключил със смяната на тоалета си, когато му донесоха нова
бележка.

Драги господин Паркър Пайн,
Разбирам, че сте във ваканция, но съм готова да платя
такса от сто лири за една консултация.
Искрено ваша,

Ариадни Грейл

Господин Паркър Пайн вдигна учудено вежди. Замислено потупа
зъбите си с автоматичната писалка. Искаше да видя Абидос, но сто
лири си бяха сто лири. Египет се бе оказал много по-скъп, отколкото бе
предполагал. Той седна и написа:

Уважаема лейди Грейл,
Няма да посетя храма на Абидос.
Искрено ваш,

Дж. Паркър Пайн

Отказът на господин Паркър Пайн да отиде на екскурзията стана
причина Мохамед много да се разстрои.

— Това много хубаво храм. Всички мои господин искат види
храм. Аз взема за вас носилка. Аз дам вас носилка и моряци носят вас.
Господин Паркър Пайн отказа изкушителните предложения.
Другите тръгнаха.

Господин Паркър Пайн зачака на палубата. Не след дълго вратата на каютата на лейди Грейл се отвори и дамата се появи.

— Какъв горещ следобед — отбеляза учтиво тя. — Виждам, сте останали на кораба, господин Пайн. Много разумно от ваша страна. Искате ли да прием заедно чай в салона?

Господин Паркър Пайн послушно стана и я последва. Не можеше да се отрече, че беше любопитен.

Изглеждаше така сякаш госпожа Грейл изпитваше известно затруднение да пристъпи към въпроса. Скачаше от една тема на друга. Но накрая с променен глас заговори:

— Господин Пайн, онова, което възнамерявам да ви кажа, е тайна. Разбирате го, нали?

— Естествено.

Тя направи пауза и си пое дълбоко въздух. Господин Паркър Пайн чакаше.

— Искам да узная дали моят съпруг ме трови.

Каквото и да беше очаквал господин Паркър Пайн, то беше много по-различно от онова, което чу и открито изрази удивлението си.

— Отправихте много сериозно обвинение, лейди Грейл.

— Е, не съм вчерашна нито пък съм глупачка. От известно време имам подозрения. Когато Джордж замине някъде, аз се чувствам по-добре. Храната не ми действа зле и изобщо се чувствам друг човек. Трябва да има някаква причина.

— Твърдението ви е много страшно, лейди Грейл. Трябва да имате предвид, че не съм детектив. Аз съм, ако можем да го наречем така специалист по сърдечните въпроси.

— Да не мислите, че не го осъзнавам? — прекъсна го тя. — Не търся полицаи. Благодаря, мога да се грижа сама за себе си. Просто искам да *разбера*. Не съм подла жена господин Пайн. Отнасям се честно към онези, които се отнасят честно към мен. Сделката си е сделка. Изпълних задълженията си по нея. Изплатих дълговете на съпруга ми и не съм престанала да му давам пари.

Господин Паркър Пайн почувства съжаление към сър Джордж.

— Що се отнася до момичето, тя има дрехи, компания и всичко, което пожелае. Единственото, което искам от нея е най-обикновена благодарност.

— Благодарността не е нещо, което може да се получи по заявка, лейди Грейл.

— Глупости! — отсече дамата и продължи: — Казах ви, за това става въпрос! Открийте истината! Щом веднъж я науча...

Той я погледна с любопитство.

— Щом веднъж научите истината какво ще направите, лейди Грейл?

— Това си е моя работа! — Тя стисна силно устни.

Господин Паркър Пайн се подвоуми за момент, после каза:

— Моля да ме извините, лейди Грейл, но останах с впечатлението, че не сте напълно откровена с мен.

— Глупости! Казах ви съвсем точно какво желая да откриете.

— Да, но не и *защо*.

Очите им се срещнаха. Тя не издържа и първа отместа поглед.

— Мисля, че причината се вижда от само себе си — отсече тя.

— Не, защото не съм на ясно по един въпрос.

— И какъв е той?

— Какво искате да се окаже подозрението ви — вярно или невярно?

— Наистина прекалявате, господин Пайн! — Дамата стана треперееща от възмущение.

Господин Паркър Пайн леко кимна с глава.

— Да, но както разбирате, това не дава отговор на въпроса ми.

— Уф! — тръсна глава дамата. Думите явно не ѝ стигаха да изрази гнева си. После излезе от залата.

Господин Паркър Пайн остана сам и се замисли. Беше толкова дълбоко погълнат от мислите си, че видимо се стресна, когато някой влезе и седна срещу него. Беше мис Макнотън.

— Върнахте се много бързо — промърмори той.

— Другите са още из храмовете. Казах, че ме боли главата и си тръгнах. — Тя изчака малко и попита: — Къде е лейди Грейл!

— Предполагам, че си почива в каютата.

— О, тогава всичко е наред. Не искам да разбере, че съм тук.

— В такъв случай не сте се върнали заради нея?

— Не. Дойдох да се видя с вас — поклати глава мис Макнотън.

Господин Паркър Пайн я погледна учудено. Медицинската сестра правеше впечатление на жена, напълно способна да се справя

сама с проблемите си, без да търси помощ. Явно бе сгрешил.

— Наблюдавам Ви, откакто се качихме на кораба. Мисля, сте човек с богат опит и правилна преценка за всичко. Много ми е необходим съветът ви.

— И все пак, мис Макнотън, моля да ме извините, но не приличате на човек, който търси съвет от другите. Бих казал, че сте от хората, които разчитат на себе си.

— Обикновено, да. Но съм в много особено положение. — Тя се подвоуми за момент, сетне продължи: — Обикновено не говоря за пациентите си. Но този път мисля, че е необходимо. Господин Пайн, когато напуснахме Англия с лейди Грейл, за мен тя беше съвсем ясен случай. На обикновен език това означава, че на нея й нямаше нищо. Разбира се, не е съвсем вярно. Много го свободно време и пари наистина създават предпоставки за определени патологични състояния. Ако лейди Грейл трябваше да търка подовете всеки ден и да се грижи за пет-шест дечица, щеше да бъде абсолютно здрава и много по-щастлива. — Господин Паркър Пайн кимна. — Като болнична сестра съм виждала много подобни случаи на нервни заболявания. На лейди Грейл й *харесва* да има разклатено здраве. Моята задача беше да не подценявам страданията й, да бъда колкото е възможно по-тактична и да се наслаждавам на пътуването, доколкото мога.

— Много разумно — съгласи се господин Паркър Пайн.

— Но господин Пайн, нещата вече не са същите. Страданието, от което се оплаква сега лейди Грейл, е истинско, а не въображаемо.

— Искате да кажете?

— Имам основание да подозирам, че някой трови лейди Грейл.

— От кога го подозирате?

— От последните три седмици.

— Подозирате ли... определена личност?

Тя сведе поглед. За пръв път в гласа й липсваше искреност, когато каза:

— Не.

— Ще го кажа вместо вас, мис Макнотън. Вие наистина подозирате една определена личност и това е сър Джордж Грейл.

— О, не, не! Не мога да допусна, че е способен на подобно нещо! Той е толкова чувствителен, прилича на дете. Не би могъл да действа като хладнокръвен убиец. — В гласа й се долови болезнена нотка.

— Но въпреки това сте забелязали, че винаги, когато сър Джордж отсъства, съпругата му се чувства по-добре и периодите на нейното заболяване съответстват на неговите завръщания. — Тя не отговори. — Каква отрова смятате, че се използва? Арсеник?

— Нещо от този род. Арсеник или антимоон.

— А какви стъпки сте предприели?

— Правя всичко, което е по силите ми, за да наглеждам какво яде и пие лейди Грейл.

Господин Паркър Пайн кимна.

— Мислите ли, че самата лейди Грейл има някакви подозрения? — запита той сякаш между другото.

— О, не! Сигурна съм, че няма.

— Тук грешите — каза господин Паркър Пайн. — Лейди Грейл *подозира*. — Мис Макнотън се стъписа. — Лейди Грейл умее да пази тайна и то много по-добре, отколкото допускате — продължи той. — Тя много добре знае как да защитава интереса си.

— Това много ме учудва — каза бавно медицинската сестра.

— Бих искал да ви попитам нещо, мис Макнотън. Мислите ли, че лейди Грейл ви харесва?

— Никога не съм мислила по този въпрос.

Разговорът им бе прекъснат. Мохамед влезе в салона с усмихнато лице и развети одежди.

— Госпожа, тя чула ти върнал се. Тя пита за теб. Тя казва защо не ходи при нея?!

Елзи Макнотън стана бързо. Господин Паркър Пайн също се изправи и попита:

— Удобно ли Ви е да се видим утре рано сутринта?

— Да, това ще е най-подходящото време. Лейди Грейл спи до късно. А дотогава ще бъде много предпазлива.

— Мисля, че лейди Грейл също ще бъде предпазлива.

Мис Макнотън излезе.

Господин Паркър Пайн видя лейди Грейл едва преди вечеря. Тя седеше, пушеше и изгори нещо, което приличаше на писма. Изобщо не му обърна внимание, от което той заключи, че все още се чувстваше обидена.

След вечеря той игра бридж със сър Джордж, Памела и Базил. Всички изглеждаха малко разсеяни и рано прекратиха играта.

След около час господин Пайн беше вдигнат под тревога. Мохамед дойде в каютата му:

— Стара дама, тя много зле. Сестра много уплашена. Аз донеса доктор.

Господин Паркър Пайн бързо навлече някакви дрехи и се отзова пред вратата на лейди Грейл заедно с Базил Уест. Сър Джордж и Памела бяха вътре. Елзи Макнотън отчаяно се бореше за живота на своята пациентка. Когато господин Паркър Пайн влезе, бедната дама беше обхваната от последна конвулсия. Тялото ѝ се изви като дъга и застина, след това се отпусна на възглавниците.

Господин Паркър Пайн изведе внимателно Памела навън.

— Какъв ужас! — изхълца момичето. — Какъв ужас! Тя дали... дали е...

— Мъртва? Да, боя се, че вече не е жива.

Той повери Памела на Базил. Сър Джордж излезе от каютата. Беше като замаян.

— Никога не съм предполагал, че тя наистина е болна — промълви той. — Не съм си го помислял дори за миг.

Господин Паркър Пайн го побутна, за да мине и влезе в каютата.

Лицето на Елзи Макнотън беше преbledняло и изпито.

— Повикаха ли лекар? — попита тя.

— Да — каза господин Паркър Пайн и попита: — Стрихнин?

— Да. Тези конвулсии не могат да се сбъркат. О, не мога да повярвам! — Тя се отпусна в стола и се разрида. Той я потупа по рамото.

В този момент изведнъж му хрумна една идея. Излезе бързо от каютата и отиде в салона. В пепелника беше останало едно малко парченце недоизгоряла хартия. Можеха да се разчетат само няколко думи:

сула на мечтите.

Изгори го!

— Интересно — промърмори той.

Господин Паркър Пайн седеше в кабинета на виден държавен служител в Кайро.

— Значи, това е доказателството — каза замислено той.

— Да. Съвсем достатъчно. Този човек трябва да е бил дяволски глупав.

— Не бих казал, че сър Джордж е много умен мъж.

— И все пак — рече служителят и продължи: — Госпожа Грейл иска чаша борвил. Медицинската сестра ѝ го приготвя. Тя трябва да сложи шери в него. Сър Джордж подава бутилката с шери. Два часа покъсно лейди Грейл умира. Признаците очевидно са като от отравяне със стрихнин. Опаковка със стрихнин е намерена в каютата на сър Джордж и още една такава опаковка в джоба на смокинга му.

— Много изчерпателно — кимна господин Паркър Пайн: — Впрочем от къде е взет стрихнина?

— По този въпрос почти няма съмнение. Сестрата е имали известно количество, в случай, че лейди Грейл има проблеми със сърцето. Но в показанията си тя си противоречи един или два пъти. Най-напред каза, че количеството е било непокътнато, а сега твърди обратното.

— Твърде необичайно е за нея да прояви колебание за такова нещо — изкоментира господин Паркър Пайн.

— Подозрението пада върху тях, според мен. Те двамата имат слабост един към друг.

— Възможно е, но ако мис Макнотън е планирала убийството щяла е да го извърши много по-хитро. Тя е умна млада жена.

— Точно там е въпросът. Според мен, направил го е сър Джордж и няма никакви шансове да се оправдае.

— Добре, добре — съгласи се господин Паркър Пайн. — Нека да видим какво мога аз да открия.

Той намери хубавата племенница.

Памела беше пребледняла и изглеждаше много възмутена.

— Нанкс никога не би направил такова нещо! Никога! Никога!

— Тогава кой го е направил? — попита тихо господин Паркър Пайн.

Памела се приближи към него.

— Знаете ли какво си мисля? *Самата тя го е направила!* Напоследък беше ужасно странна. Въобразяваше си разни неща.

— Какви неща?

— Ами странни неща. За Базил, например. Постоянно намекуваше, че бил влюбен в нея. А Базил и аз сме... Ние сме...

— Разбирам — усмихна се господин Паркър Пайн.

— Това за Базил и нея е пълна измислица. Мисля, че е искала да натопи бедничкия Нанкс, измислила е онази история и ви я е разказала, а след това е сложила стрихнин в неговата каюта и в джоба му и се е отровила сама. Хората понякога правят такива неща, нали?

— Да, наистина — призна господин Паркър Пайн, — но не мисля, че Лейди Грейл би постъпила така. Не беше такъв тип, ако ми позволите да се изразя така.

— А нейните халюцинации?

— Да, бих искал да попитам господин Уест за тях.

Господин Паркър Пайн намери младия мъж в стаята му.

Базил отговори с готовност на неговите въпроси.

— Дано думите ми да не прозвучат глупаво, но тя ме харесваше. Именно поради това не исках да узнае за нас с Памела. Щеше да накара сър Джордж да ме уволни.

— Считате ли, че версията на мис Грейл е възможна?

— Да... предполагам — изрече колебливо младият човек.

— Но не е издържана — каза тихо господин Паркър Пайн. — Не. Трябва ни нещо по-убедително. — Той се замисли дълбоко за минута-две и изведнъж рязко каза: — Самопризнанието би било най-подходящо. — Той отвинти капачката на своята автоматична писалка и извади лист хартия. — Ще я напишете ли?

Базил Уест се взря в него изумен.

— Аз ли? Какво искате да кажете, по дяволите?

— Драги господине — започна с почти бащински тон господин Паркър Пайн. — Знам всичко. Как сте правили любов с дамата как тя се е терзаела от скрупули, как сте се влюбили в хубавата, но бедна племенница как сте приложили плана си. Бавно отравяне. Могло е да мине за естествена смърт, причинена от гастроентерит, ако не — могло е да се припише на сър Джордж, тъй като сте се погрижили пристъпите да не съвпадат с отсъствието му. След това сте разбрали, че дамата има подозрения и е разговаряла с мен по този въпрос. Бързо

сте се хванали на работа! Откраднали сте известно количество стрихнин от мис Макнотън. Поставили сте малко от отровата в каютата на сър Джордж и малко — в джоба му, а по-голямото количество сте запазили в капсула, която сте изпратили на дамата е бележката „капсула на мечтите“. Много романтична идея. Дамата ще глътне съдържанието веднага щом сестрата си отиде и никога нищо няма да разбере. Но направихте една грешка, младежо. Безсмислено е да се молят дамите да изгорят писмата до тях. Никога не го правят. Аз притежавам цялата кореспонденция между вас, включително писъмцето за капсулата.

Базил Уест позеленя и цялата му привлекателност сякаш изчезна. Приличаше на плъх, хванат в капан.

— Дявол да ви вземе! — изръмжа той. — Значи всичко сте разбрали. Вие, проклет дявол, който си пъха носа навсякъде.

Господин Паркър Пайн бе спасен от физическа разправа благодарение на появилите се свидетели, които предвидливо бе помолил да слушат пред полузатворената врата.

Господин Паркър Пайн отново обсъждаше случая със своя приятел, висшия държавен служител.

— Нямах никакво доказателство! Само едно парченце от бележка с почти неразбираема част от фраза, завършваща с „Изгори го!“ и изпратена до дамата. Цялата си версия изградиха по умозаключения и я приложих върху него. Получи се. Бях попаднал на истината. Направиха го писмата. Лейди Грейл беше изгорила всяко листче, което той й бе написал, но младежът не го знаеше. Наистина беше необикновена жена. Озадачих се, когато дойде при мен. Искаше да разбере дали нейният съпруг я трови. Очевидно е възнамерявала да го напусне и да замине с младия Уест. Не искаше да действа честно. Странен характер.

— Бедната девойка, много ще страда — отбеляза събеседникът му.

— Ще го преживее — отсече безжалостно господин Паркър Пайн. — Млада е. Искане ми се сър Джордж да се порадва живота, преди да е станало твърде късно. През последните десет години към него са се отнасяли като към животно. Сега Елзи Макнотън ще бъде мила е

него. — Той се усмихна, после въздъхна и продължи: — Мисля да замина инкогнито за Гърция. Наистина трябва да си дам малко почивка!

ДЕЛФИЙСКИЯТ ОРАКУЛ

Госпожа Уилард Дж. Питърс изобщо не се интересуваше от Гърция. И ако трябваше да бъде честна пред себе си, не знаеше нищо за Делфи.

Духовна обител за нея бяха Париж, Лондон и Ривиерата. Беше жена, която обича живота по хотелите, но представата ѝ за хотелска стая беше свързана с дебели меки килими, луксозни спални, изобилие от електрическо осветление, включително настолна лампа с абажур до леглото, неограничени количества топла и студена вода, и телефон до възглавницата, за да може човек да си поръча чай, храна, минерална вода или коктейл, както и да побъбри с приятелите си.

В хотела в Делфи нямаше нито едно от тези неща. Гледката през прозореца беше великолепна, леглото беше чисто, както и измазаните е вар стени. Имаше един стол, умивалник и скрин с чекмеджета. Вана можеше да се внесе с допълнителна поръчка, но ползването ѝ се оказваше пълно разочарование, защото липсваше топла вода.

Госпожа Питърс смяташе, че би било интересно да може да каже: „Аз съм била в Делфи“ и положи много усилия да се заинтересува от миналото на Гърция, но се оказа много трудно. Статуите на древните гърци бяха все някак недовършени, липсваха им ту главите, ту краката, ту ръцете. Тайничко си каза, че предпочита да гледа красивия мраморен ангел с крила и всичко останало, който се издигаше върху гроба на покойния господин Уилард Питърс.

Но криеше дълбоко в себе си всички тези мисли от страх, че синът ѝ Уилард би я презрял, ако разбере мнението ѝ. Защото именно заради Уилард тя се намираше в момента в Делфи, в студената и неудобна стая, с навъсена прислужница и отвратителен шофьор на нейно разположение.

Уилард (доскоро го наричаха Уилард-младши, но той мразеше това допълнение) беше осемнадесетгодишният син на госпожа Питърс, когото тя обожаваше до безумие. Именно у него се бе появила тази странна страст към древното изкуство. Именно той, слабичък, блед, с

очила и лошо храносмилане, бе увлякъл майка си в това пътуване из Гърция.

Посетиха Олимп, който ѝ се стори тъжно сметище. Партедонът ѝ хареса, но Атина беше направо отчайващ град. Пътуването до Коринт и Микена бе истинска мъка както за нея, така и за шофьора.

„Делфи — разсъждаваше нещастната госпожа Питърс, — се оказа последната капка, която преля чашата.“ Единственото нещо, което човек можеше да прави на това място, бе да се разхожда по пътя и да разглежда руините. А Уилард прекарваща по цели часове на колене, за да разчита старогръцки надписи.

— Мамо, слушай какво пише тук! Не е ли наистина великолепно? — питаше я той и прочиташе нещо, което за госпожа Питърс беше квинтесенция на тъпотата.

Тази сутрин Уилард бе излязъл рано, за да разгледа някакви византийски мозайки. Госпожа Питърс, която имаше инстинктивното предчувствие, че византийските мозайки няма да могат да я стоплят (както в буквален, така и в преносен смисъл), се извини и не отиде с него.

— Разбирам те, мамо — каза ѝ Уилард. — Искаш да останеш сама и да поседиш в театъра или да отидеш на стадиона, да гледаш от високо и да се потопиш в атмосферата.

Точно така, скъпи! — рече госпожа Питърс.

— Знаех си, че това място ще те грабне! — възкликна екзалтирано Уилард и тръгна.

А сега госпожа Питърс с въздишка се готвеше да стане от леглото и да отиде на закуска.

Когато влезе в трапезарията там имаше само четирима души. Майка и дъщеря, които според госпожа Питърс бяха облечени в изключително странен стил, разговаряха за уменията да се самоизявиш в танца. Един пълничък господин на средна възраст, който ѝ бе подал куфара, когато слизаха от влака, казваше се Томпсън, и един мъж, също на средна възраст и с олисяла глава, който бе пристигнал предната вечер.

Този господин остана последен на масата за закуска и госпожа Питърс скоро завърза разговор с него. Беше добродушна жена и обичаше да си говори с хората, но господин Томпсън се държеше твърде обезсърчаващо. „Британска резервираност“ — определи

поведението му госпожа Питърс. Майката и дъщерята я гледаха високомерно и се правеха на големи интелектуалки, макар че момичето намери общ език с Уилард.

Госпожа Питърс откри, че новопристигналият господин е много приятен човек. Имаше добри познания за местните хора, но не парадираше с тях и не се правеше на много учен. Съвсем приятелски ѝ довери някои интересни подробности за гърците, които я накараха да започне да ги възприема като истински хора, а не само като част от отегчителна историческа книга.

Госпожа Питърс разказа на новия си приятел всичко за Уилард — какво умно момче е той и как е трябвало да го кръстят господин Културен. Доброжелателното и открито държание на събеседника ѝ я предразполагаше да разговаря с лекота с него.

Тя не разбра нито с какво се занимава господинът, нито как се казва. Единственото нещо, което ѝ каза за себе си бе, че се е отдал на пълна почивка от своя бизнес (какъв ли бизнес?) и пътешества.

Денят общо взето измина по-бързо от очакванията на госпожа Питърс. Майката, дъщерята и господин Томпсън продължиха да се държат недостъпно. Госпожа Питърс и нейният познат срещнаха господина, когато излизаше от музея и той моментално тръгна в противоположната посока.

Новият приятел на госпожа Питърс се загледа след него, леко сбърчвайки чело.

— Чудя се кой ли е този господин? — възкликна той.

Госпожа Питърс каза името на мъжа, но това не помогна.

— Томпсън, Томпсън... Не, струва ми се, че не съм го срещал преди, но въпреки това лицето му ми се струва някак познато. Не мога да се сетя откъде.

Следобед госпожа Питърс леко подремна в едно сенчесто кътче. Книгата, която си бе взела за четене, не беше прекрасният труд върху старогръцкото изкуство, който ѝ бяха препоръчали, а романът „Мистерията край реката“. В него имаше четири убийства, три отвличания и цяла банда от най-разнообразни и опасни гангстери. Четейки за тяхното преследване, госпожа Питърс се чувстваше едновременно възбудена и успокоена.

Когато се върна в хотела беше четири часа. Беше сигурна, че Уилард вече се е прибрал. Никакви лоши предчувствия не я споходиха

и тя не погледна веднага бележката, която управителят на хотела ѝ предаде, обяснявайки ѝ, че била донесена следобед от непознат мъж.

Бележката беше много мръсна. Госпожа Питърс разсеяно я разтвори. Прочете първите редове и лицето ѝ пребледня. Инстинктивно протегна ръка, за да не падне на пода. Беше на английски, но личеше, че е писана от чужденец. Гласеше следното:

Госпожо,

С това ви уведомяваме по човек, че вашият син е задържан от нас в плен на много сигурно място. Никакво зло няма да се случи на знатния млад господин, ако вие се подчинявате точно на нашите нареждания за него. Ние искаме откуп от десет хиляди английски лири стерлинги. Ако проговорите за това пред съдържателя на хотела и в полицията или пред когото и да било от този род, синът ви ще бъде убит. Утре ще получите нареждания как да стане плащането на парите. Ако не се подчините, ще ви изпратим ушите на знатния млад господин. Ако не се подчините и на следващия ден, той ще бъде убит и това не е гола заплаха. Господ да ви е на помощ и най-вече, пазете пълно мълчание.

Деметриус Черновеждият

Напразно бихме се опитали да опишем какво настъпи в главата на горката жена. Колкото и абсурдно и детински да звучеше бележката, тя внушаваше чувството на надвиснала заплаха. Уилард, нейното момче, рожбата ѝ, слабичкият, сериозен Уилард се намираше в опасност!

Можеше да отиде веднага в полицията, можеше да вдигне по тревога цялата околност, но ако го направеше... Тя потрепери. Госпожа Питърс излезе от стаята си и тръгна да търси съдържателя на хотела — единственият човек, който говореше английски език.

— Става късно — каза тя, — а синът ми все още не се е прибрал.

Приятният човечец любезно ѝ се усмихна:

— Така е. Мосю освободи мулетата. Пожела да се върне пеша. Трябваше да се е прибрал досега, но навярно се е забавили някъде по

пътя.

— Кажете ми — започна направо госпожа Питърс, — тук наоколо има ли злонамерени лица?

Словосъчетанието „злонамерени лица“ не фигурираше в познанията по английски език на съдържателя. Госпожа Питърс му го обясни с прости думи. В отговор той я увери, че навсякъде около Делфи живеят добри и кротки хора, които имат хубаво отношение към чужденците.

На устата ѝ бе да изплюе камъчето, но тя не си го позволи. Откритата заплаха връзваше езика ѝ. Можеше да е най-долен блъф, но ако не беше? На една нейна приятелка в Америка бяха отвлекли детето и когато тя съобщи в полицията, то беше убито. Такива неща действително ставаха.

Беше като обезумяла. Какво да направи? Десет хиляди лири стерлинги? Колко правеше това? Около четирийсет-петдесет хиляди долара! Какво бе тази сума за нея, когато животът на Уилард е поставен на карта! Но как би могла да я намери? В момента имаше големи затруднения с парите и тегленето им в брой. Със себе си носеше само едно кредитно писмо за няколкостотин лири.

Дали бандитите ще разберат положението ѝ? Ще проявят ли разум? Дали ще изчакат?

Появи се прислужницата и госпожа Питърс ядосано я отпрати. Звънецът я призова на вечеря и нещастната дама се отправи към трапезарията. Хранеше се механично. Не виждаше никого. За нея залата беше сякаш празна.

Когато сервираха плодовете, пред госпожа Питърс поставиха бележка. В първия миг тя потрепери, но почеркът беше съвсем различен от онзи, който се опасяваше, че ще види. Буквите бяха изписани стегнато, излезли изпод ръката на английски чиновник. Разтвори бележката без особен интерес, но съдържанието я заинтригува:

Сега в Делфи не можете да се допитате до Оракула (тъй като вече го няма), но можете да се обърнете към господин Паркър Пайн.

Следваше забодена с карфица изрязана реклама от вестник, а в дъното на листа беше приложена снимка за паспорт. Беше на нейния плешив приятел от тази сутрин.

Госпожа Питърс прочете два пъти приложената изрезка:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Щастлива ли? Дали госпожа Питърс бе щастлива?... Господи, та нима можеше да има по-нещастен човек от нея? Сякаш някой бе откликнал на молитвите ѝ!

Намери едно листче в чантата си и бързо написа:

Моля ви, помогнете ми! Бихте ли се срещнали с мен извън хотела след десет минути?

Постави листа в плик и каза на келнера да го отнесе на господина на масата до прозореца. Десет минути по-късно, загърнатата в кожено палто поради хладната вечер, госпожа Питърс излезе от хотела и тръгна бавно по пътя към руините. Господин Паркър Пайн я очакваше.

— Това, че вие сте тук, е направо Божия милост! — изговори едва-едва госпожа Питърс. — Но как узнахте, че се намирам в ужасна беда? Бих искала да разбера.

— По поведението ви, уважаема госпожо — отвърна мило господин Паркър Пайн. — Веднага се досетих, че *нещо* се е случило, но очаквам да ми обясните какво е то.

Госпожа Питърс се поколеба сетне решително му подаде писмото и той го прочете на светлината на джобното си фенерче.

— Хъм. Интересно! Забележително писание. В него има някой неща...

Но госпожа Питърс не беше в настроение да обсъжда писмото. Интересуваше я само какво да направи за Уилард. За нейния скъп и слабичък Уилард!

Господин Паркър Пайн ѝ заговори успокоително. Описа ѝ гръцките бандити като не толкова жестоки. Увери я, че сигурно ще бъдат много внимателни с пленника си, защото за тях той е потенциална златна мина. Постепенно успя да успокои госпожа Питърс.

— Но как трябва да *постъля*? — проплака тя.

— Изчакайте до утре сутрин — посъветва я господин, Паркър Пайн. — Освен ако не предпочитате да отидете направо в полицията, разбира се.

Госпожа Питърс го прекъсна уплашено. Но тогава нейният скъп Уилард ще бъде убит незабавно!

— Мислите ли, че ще успея да си върна Уилард жив и здрав?

— Няма никакво съмнение — успокои я отново господин Паркър Пайн. — Въпросът е дали ще можете да си го върнете, без да платите десет хиляди лири.

— Искам си момчето!

— Да, да, разбира се — продължи той. — Впрочем, кой е донесъл писмото?

— Някакъв мъж, когото съдържателят не познава. Външен човек.

— А, ето една възможност! Може да се проследи човекът, който ще донесе писмото утре. Как ще обясните на хората в хотела отсъствието на сина ви?

— Не съм мислила.

— Питам се какво бихте могли да кажете — замисли се господин Паркър Пайн, после додаде: — Напълно естествено е да покажете, че се тревожите от отсъствието му. Сигурно ще изпратят доброволци да го търсят.

— А не мислите ли, че онези престъпници... — Тя се задави от ужас.

— Не, не. Докато не споменете на никого за отвличането и за откупа, те няма да му направят нищо лошо. В края на краищата, никой не може да очаква от вас, че ще приемете изчезването на сина ви без паника.

— Мога ли да оставя всичко на вас?

— Аз се занимавам точно с такива случаи — заяви господин Паркър Пайн.

Те тръгнаха обратно към хотела и почти се сблъскаха с една едра фигура.

— Кой беше това? — попита рязко господин Паркър Пайн.

— Мисля, че беше господин Томпсън.

— О! Томпсън, така ли? Томпсън? — отбеляза замислено господин Паркър Пайн.

Вече в леглото госпожа Питърс реши, че идеята на господин Паркър Пайн за писмото не е лоша. Който и да е приносителят, той *сигурно* е във връзка с бандитите. Почувства се успокоена и заспа много по-бързо, отколкото предполагаше.

На следващата сутрин, докато се обличаше, неочаквано забеляза, че нещо лежи на пода до прозореца. Вдигна го и сърцето ѝ спря да бие за миг. Същият мръсен, евтин плик същите омразни букви. Тя разкъса плика и разгъна писмото.

Добро утро, госпожо. Размислихте ли? Синът ви е добре и невредим — засега. Но ние трябва да получим парите. За вас може да не е лесно да намерите сумата, но на нас ни казаха, че имате диамантена огърлица с много хубави камъни. Ще се задоволим с нея, вместо парите. Вие или избран от вас човек, да вземе огърлицата и да я донесе на стадиона. Оттам да продължи нагоре, докато стигне до едно дърво при една голяма скала. Моите хора ще ви следят, така че внимавайте — само един човек да отиде там. Тогава ще разменим сина ви срещу огърлицата. Това може да стане утре сутрин в шест часа, точно след изгрев-слънце. Ако ни издадете на полицията след това, ще застреляме сина ви в колата, докато пътувате към гарата. Това е последната ни дума, госпожо. Ако утре не получим огърлицата, ще ви изпратим ушите на сина ви.

С поздрав, госпожо

Деметриус

Госпожа Питърс побърза да намери господин Паркър Пайн. Той внимателно прочете писмото.

— Това за диамантената огърлица вярно ми е? — попита я той.

— Напълно. Съпругът ми плати за нея сто хиляди долари.

— Нашите крадци са добре осведомени — промърмори господин Паркър Пайн.

— Какво казахте?

— Просто разсъждавам върху някои аспекти на случая.

— Моля ви, господин Пайн, нямаме време за аспекти. Трябва да си върна моето момче!

— Но вие сте жена със силен дух, госпожо Питърс. Нима ще ви е приятно да ви изнудят и да ви измъкнат сто хиляди долара? Да не би с удоволствие ще дадете диамантите ви на една банда престъпници?

— Разбира се, че не, ако погледнем на случая от тази страна! — В този момент в госпожа Питърс се бореха жената със силния дух и майката. — Как бих искала да се разправя с тях! С тези подли бандити! В мига, в който си върна моето момче, ще изпратя по петите им всички полицаи от околността, а ако е нужно, ще наема бронирана кола, която да ни откара с Уилард до гарата! — Госпожа Питърс се разпали и беше готова да отмъщава.

— Дааа... — започна господин Паркър Пайн, — виждате ли, уважаема госпожо, боя се, че те ще са подготвени за подобни действия от ваша страна. Известно им е, че щом си получите Уилард, нищо няма да ви спре да вдигнете в тревога цялата полиция от околността. Това ме кара да предположа, че ще са подготвени.

— Тогава как ще постъпите?

Господин Паркър Пайн се усмихна.

— Бих искал да се опитаме да осъществим един мой малък план. — Той огледа трапезарията. Тя беше празна и вратите в двата края бяха затворени. — Госпожо Питърс, в Атина имам един познат, бижутер. Той е специалист по изработването на изкуствени диаманти. Работи първокласно! — Гласът му премина в шепот. — Ще му се обадя по телефона. Може да дойде днес следобед и да донесе добре подбрани камъни.

— Искате да кажете?

— Ще извади истинските диаманти от огърлицата и ще ги замени с изкуствени.

— Господи! Това е най-хитротото нещо, което съм чувала! — Госпожа Питърс се вторачи с възхищение в господин Паркър Пайн.

— Шшт! Не говорете толкова високо! Бихте ли направили нещо за мен?

— Разбира се!

— Внимавайте някой да не се приближи и да подслуша разговора ми по телефона.

Госпожа Питърс кимна.

Телефонът беше в офиса на управителя. Той тактично излезе от помещението, след като помогна на господин Паркър Пайн да избере номера. При вратата се натъкна на госпожа Питърс.

— Чакам господин Паркър Пайн — съобщи му тя. — Двамата ще ходим на разходка.

— О, разбира се, госпожо.

Господин Томпсън също се намираше в коридора. Той се приближи към тях и заговори управителя.

— Дали се намират вили под наем в Делфи? Не? О, но точно над хотела имало една вила...

— Тя е собственост на един грък, мосю. Той не я дава под наем!

— А други вили няма ли?

— Има една, чиято собственичка е американка. Вилата е на другия край на селището. Сега е затворена. Има и една, чийто собственик е французин, художник. Това е вилата върху скалата, която гледа към Итея.

Госпожа Питърс се намеси в разговора. Природата я бе дарила с висок глас и тя нарочно заговори още по-високо:

— О! — възкликна тя. — Сигурно ще е божествено да имам вила тук! Всичко е толкова естествено и непокътнато! Направо съм луда по това кътче! А Вие, господин Томпсън? Сигурно и вие сте луд по Делфи, щом търсите вила. За пръв път ли сте тук? Не ви личи...

Тя не спря, докато господин Паркър Пайн не се появи на вратата на офиса. Той лекичко ѝ се усмихна в знак на одобрение!

Господин Томпсън бавно слезе по стъпалата и тръгна по пътя. Присъедини се към майката и дъщерята, на които изглежда им беше станало хладно, тъй като роклите им бяха без ръкави.

Всичко мина благополучно. Бижутерът пристигна точно преди вечеря в кола, пълна с туристи. Госпожа Питърс занесе огърлицата в стаята му. Той изсумтя одобрително. След това заговори на френски:

— *Madame peut etre tranquille. Je reussirai*^[1] — Той извади инструменти от малка чантичка и започна работа.

В единадесет часа господин Паркър Пайн почука на вратата на госпожа Питърс.

— Заповядайте! — подаде ѝ той малка кожена торбичка. Тя надникна в нея.

— Моите диаманти!

— Тихо! Това е огърлицата с изкуствените камъни. Доста са добри, какво ще кажете?

— Чудесни са!

— Аристопулус е голям майстор.

— Мислите ли, че те няма да заподозрат подмяната?

— Как биха могли? Те знаят, че носите огърлицата. И ще им я дадете. Как ще заподозрат, че има някакъв номер?

— Да, според мен, тя е чудесна — подчерта отново госпожа Питърс, като върна огърлицата на господин Паркър Пайн. — Бихте ли я занесли вие? Или искам прекалено много от вас?

— Разбира се, че ще я занеса! Само ми дайте писмото, за да видя точно указанията. Благодаря ви! А сега, лека нощ, и *bon courage*. Момчето ви ще бъде при вас утре сутрин за закуска!

— О, как бих искала наистина да стане така!

Госпожа Питърс прекара ужасна нощ. Когато задремваше, присънваха ѝ се кошмари, в които въоръжени бандити в бронирани коли стреляха по Уилард, а той тичаше от планината по пижама.

Беше благодарна, че се събуди. Най-последно се показаха първите лъчи на слънцето. Тя стана и се облече. После седна и зачака.

В седем часа на вратата се почука. Гърлото на госпожа Питърс беше пресъхнало и тя отговори с усилие.

— Влезте.

Вратата се отвори и влезе господин Томпсън. Госпожа Питърс се вторачи в него. Онемя. Завладя я зловещо предчувствие за настъпваща беда. Но когато той заговори, тя се поуспокои, защото гласът му прозвуча делово и естествено. Имаше звучен и приятен глас.

— Добро утро, госпожа Питърс — поздрави той.

— Как смеете, господине! Как...

— Трябва да ме извините за необичайното посещение толкова рано сутринта — започна господин Томпсън. — Но разбирате ли, имам

да ви предам нещо важно.

Госпожа Питърс се наведе напред и го загледа обвиняващо.

— Значи вие отвлякохте моето момче! А не някакви бандити!

— Определено не бяха бандити. Според мен това беше най-необмислената част от цялата история. Пълна липса на художествен усет.

В главата на госпожа Питърс се въртеше само една мисъл.

— Къде е синът ми? — попита настръхнала като настръвена тигрица тя, а очите ѝ гневно искряха.

— Всъщност — каза господин Томпсън, — той е пред вратата.

— Уилард!

Вратата се разтвори широко. Уилард, блед и брадясал, се притисна към гърдите на майка си. Господин Томпсън наблюдаваше доброжелателно сцената.

— Въпреки всичко — внезапно дойде на себе си госпожа Питърс и се обърна към него — ще ви съдя! Да, ще го направя!

— Не разбираш, мамо — обади се Уилард. — Този господин ме спаси.

— Къде беше?

— В една къща на върха на скалата. На една миля разстояние оттук.

— Госпожо Питърс — обърна се към нея господин Томпсън, — позволете ми, също така, да ви върна вашата собственост.

Той ѝ подаде малко пакетче, завито в цигарена хартия. Опаковката се разви и се показа диамантената огърлица.

— Няма защо да се страхувате за малката торбичка с другите камъни, госпожо Питърс. — Господин Томпсън се усмихна. — Истинските камъни са на огърлицата. В кожената торбичка има отлични дубликати на скъпоценните ви камъни. Както каза вашият приятел, Аристопулус е добър майстор.

— Нищо не разбирам — промълви объркано госпожа Питърс.

— Ето какъв е случаят — започна господин Томпсън. — Вниманието ми беше привлечено от споменаването на едно име. Позволих си да последвам вас и вашия дебел приятел извън хотела и подслушах, признавам си го честно, изключително интересния ви разговор. Беше толкова показателен, че аз реших да го доверя на управителя на хотела. Той си записа номера, на който се обади вашият

благовиден приятел и нареди, също така, на келнера да подслуша разговора ви в трапезарията вчера сутринта. Планът беше съвсем ясен. Станахте жертва на двама хитри крадци на бижута. Те знаеха всичко за диамантената ви огърлица. Проследили са ви. После отвлякоха сина ви, написаха онова доста смешно „бандитско“ писмо и направиха така, че да се доверите на главния организатор на заговора. По-нататък всичко щеше да бъде лесно. Добрият господин щеше да ви даде торбичката с изкуствените диаманти и да изчезне заедно с приятеля си. Вашият син нямаше да се появи тази сутрин и вие щяхте да полудеете. Отсъствието на приятеля ви щеше да ви накара да повярвате, че той също е бил отвлечен. Доколкото разбирам, те бяха уредили някой да отиде във вилата утре. Този човек щеше да открие сина ви и когато той се върне, може би щяхте изобщо да забравите за заговора. А дотогава престъпниците щяха да са далеч.

— А сега?

— О, сега са затворени на сигурно място. Погрижих се за това.

— Ама че престъпник! — Госпожа Питърс си припомни гневно как бе повярвала и се бе доверила на онзи човек. — Гаден, долен престъпник!

— Той изобщо не е стока — съгласи се господин Томпсън.

— Чудя се как успяхте да разберете всичко? — попита госпожа Питърс с възхищение. — Много умно от ваша страна.

— Не, не — поклати неодобрително глава той. — Когато човек пътува инкогнито и внезапно чуе името си, но не се обръщат към него...

Госпожа Питърс се втренчи в него.

— Кой сте ние?

— *Аз съм Паркър Пайн* — обясни господинът.

[1] Господата може да бъде спокойна. Ще успее. (фр.) — Б. ред.

Издание:

Агата Кристи. Случаите на Паркър Пайн

Редактор: Христо Христов

ИК „Абагар“, София, 1995

ISBN: 954-584-138-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.